

БЕТАНИ КЕМБЪЛ ЛЮБОВ КАТО НА КИНО

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мъжът, дошъл зад кулисите, имаше странен вид. На Ники ѝ напомняше на злобно, съсухрено джудже, нелепо облечено като бизнесмен от Манхатън. Макар че беше дребен, излъчваше самочувствие на богат и важен човек. Тя никога не би го пустила в гримьорната си. Обаче самата Ивлин, съпритежателка на нощния клуб, го придружи, а тя фанатично се грижеше за спокойствието на своите изпълнители. Но сега изглеждаше притеснена.

Мъжът обяви със скрибуцащ гласец, че е адвокат и се казва Ласлоу Роуч. Без да чака покана, той се настани на единствения стол. Блестящите носове на скъпите му обувки едва докосваха пода. Нареди на Ивлин да напусне гримьорната. За нейна изненада Ивлин се подчини и подкара инвалидната си количка, с вечната цигара в уста.

Ники отгатна три неща за малкото човече: първо — беше богат, второ — нямаше чувство за хумор, и трето — каквото и да мислеше за нея самата, вероятно не беше прав. Външният вид, особено нейният, подвеждаше. Тя беше млада жена с тайни, които добре пазеше. В момента изглеждаше богата и красива, обсипана с диаманти — призвана да постигне нещо голямо. Всъщност диамантите бяха фалшиви, миналото ѝ — объркано, а всичко, към което се стремеше, беше най-обикновено бъдеще. Не таеше мечти за величие. С това беше наясно.

Ники се чудеше каква работа може да има с нея един адвокат. Ласлоу Роуч изглеждаше петдесетгодишен. Беше по-нисък и по-слаб от нея, но внушаваше страхопочитание. Носеше скъпо палто от кашмир, което не свали. Явно му беше много горещо в наблъсканата с вещи гримьорна, ала очите му оставаха студени. Пресипналият му гласец също беше студен.

— Имам едно предложение. Напълно законно. Мога да направя така, че да се осъществи най-голямата ви мечта.

Що за предложение беше това? Защо, по дяволите, го беше довела Ивлин? Да не е превъртяла?

Ники Трип често беше ставала свидетелка на това, в какво се превръщат хората с големи мечти. Нейните мечти бяха обикновени и тя не възнамеряваше да ги променя. Убедена беше, че само така животът ѝ може да бъде спокоен. Години наред двете с леля ѝ Ронда се изхранваха от най-непрестижните жанрове на шоубизнеса. Ники познаваше само този живот. Ронда, която винаги беше разчитала на късмета си, го обичаше. Но девойката и тогава, както и сега, не харесваше шоубизнеса. Леля ѝ все искаше да се издигне, а най-голямото желание на Ники беше да остане вярва на себе си — и при това да бъде съвсем обикновена.

Сегашното ѝ всекидневие далеч не беше обикновено. Тя си изкарваше хляба като шест вечери всяка седмица изобразяваше шест различни богати и прочути личности, които бяха все звезди. Също като Ронда преди години, Ники беше професионална имитаторка в нощния клуб на Ивлин в Гринидж Вилидж, който едва се крепеше на ръба на мизерията. След смъртта на леля ѝ Ивлин я взе под своя закрила. Как ли Ласлоу Роуч беше успял да приспи нейната бдителност?

Ники се погледна в огледалото, а той продължаваше да я наблюдава все така студено. Заговори пак, докато момичето разкопчаваше колието си от фалшиви диаманти.

— Искам да отидете в Лас Вегас. Да се престорите на Кареса и да се омъжите — бързо изстреля Роуч. После извади златна кутийка от палтото си и ѝ подаде гравирана картичка. Ники само ѝ хвърли един уплашен поглед. — Аз съм главният адвокат на Кареса и съм упълномощен да я представям.

— Какво?

— Искам да идете във Вегас — вместо Кареса — и да се омъжите.

Думите му едва достигаха до съзнанието ѝ. В този момент тя сякаш чу от отвъдното изнурения глас на леля си Ронда: „О, Ники, животът е въртележка и всеки се опитва да хване златния пръстен. Ако някога го достигнеш, трябва да го стиснеш здраво. Кой знае? Може пък да осъществиш най-съкровеното си желание!“. Ники настръхна. Не знаеше как да тълкува призрачния глас — дали като насърчение или като опит да я предпази. Роуч срещна втренчения ѝ поглед със сивите си стоманени очи. Премести се така, че върховете на обувките му стъпиха по-плътно на пода. Очакваше отговора ѝ, зачервен от жегата и

от нетърпение. Тя му отговори с пренебрежителен смях, който прозвуча странно и не прилягаше на съвършения ѝ грим и на сребърните пайети по роклята.

— Но това е смешно! Вие си измисляте!

— Не, истина е... — По увехналото му лице нямаше и следа от усмивка. — Просто мярка за сигурност. Хората от охраната на Кареса искат да сте във Вегас вместо нея и да се омъжите.

— Да се омъжа? — пак се разсмя Ники. — Да се престоря на Кареса и да се омъжа? Какво означава това?

„Роуч трябва да е станал жертва на налудничави идеи“, помисли си тя. Е, добре, можеше да имитира Кареса. Огледа се унило в огледалото. Наистина, невероятно приличаше на нея, ала само защото това ѝ бе станало професия. Все още беше с костюма на звездата и претенциозния ѝ грим, а косата ѝ се спускаше като водопад — добре познатата на всички прическа на Кареса. На прилепналата по тялото ѝ рокля имаше над две хиляди сребърни пайети. Знаеше броя им, защото си беше избола очите да ги шиете една по една.

— Не да се омъжите наистина, разбира се! — В тона на Роуч се прокрадваха нотки на нетърпение. — Не се смейте! Сериозно е. Хората от охраната на Кареса са обмислили добре всичко. Преструвате се, че се жените, заблуждавате пресата и отклонявате вниманието от истинската Кареса. Вие сте един вид стръв, примамка.

— И за кого трябва да се престоря, че се омъжвам? За Гейвин Чандлър ли — както пишат в ключарските рубрики?

— Точно така — отвърна сериозно дребният адвокат.

Ники пак се засмя. Гейвин Чандлър бе известен колкото Кареса. Висок синеок австралиец. В Щатите почти веднага се открии на небосклона на звездите и едно списание тутакси го обяви за най-привлекателния мъж на света.

— Добре! Омъжвам се за Чандлър. Колко му е? — подхвърли тя иронично. Ивлин сигурно бе допуснала Роуч зад кулисите само за да могат по-късно двете да се посмеят. Иначе изглеждаше съвсем разумен, но предложението му беше чиста лудост.

— Не за Гейвин Чандлър — сопна ѝ се той. — За него ще се омъжи самата Кареса. Тайно. Далеч от Вегас. А вас трябва да ви виждат с мъж, който може да мине за Чандлър. И нали знаете —

удостоверение, сватбено тържество — всичко като истинско. За да отвлечете вниманието от нея и Чандлър.

— Кой може да мине за Чандлър? Та той е Аполон! Няма друг като него! — усмихна се хладно тя.

— Има, дубльорът му. Каскадър.

— Каскадър! — Ники завъртя очи насмешливо. — Става все по-интересно.

Роуч не обърна внимание на иронията ѝ.

— Съвсем просто е — вие двамата сте примамки. Отклонявате пресата от истинските Кареса и Чандлър не позволявате да ви приближават много — само тук да ви мърнат, там да ви зърнат. Игра на криеница с журналистите — да ги побъркате. В Деня на благодарността, точно когато ще се оженят тя и Чандлър. Всички разноски ви се плащат — ще живеете като кралица. Освен това ще ви платим хонорар десет хиляди.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Наистина ли беше казал десет хиляди долара? Зави ѝ се свят. Погледна визитната му картичка. Главата ѝ още повече се замая. Изведнъж разбра защо Ивлин го беше пуснала зад кулисите. В негова власт беше да ѝ предложи невероятната сума от десет хиляди долара!

— Вече не си толкова нахакана, нали? — попита Роуч почти злобно. — Май парите ти подействаха?

— Може би да — отговори Ники с привидно спокойствие и свали блестящите си обеци, — а може би не.

— Обясних всичко това на шефката ти. Тя разбира, че е законно и много изгодно. Напълно одобрява предложението. — Ники кимна механично. Ивлин не ѝ беше точно шефка, а след смъртта на Ронда се грижеше за нея. Ето защо лицето на Ивлин беше толкова особено. Знаела е какво ще ѝ каже той. Под фалшивите диаманти и сребърните пайети сърцето на Ники биеше лудо. Десет хиляди долара можеха да я измъкнат от шоубизнеса. Можеха да ѝ отворят вратата към нов живот, не само за нея, а и за Ивлин, ако, разбира се, Ивлин с нейната упоритост някога се съгласеше. Десет хиляди долара — та това беше цяло състояние, но Кареса можеше да си го позволи, защото печелеше милиони. За последните десет години беше станала мит. Лицето ѝ гледаше от кориците на половината списания по щандовете. Булевардната преса непрестанно крещеше името ѝ и интересът към

нея не секваше. Тя беше следващата красива руса богиня след Мерилин Монро. — Кареса сама те избра — продължи Роуч. — От снимки. Това ще даде голям тласък на кариерата ти. Трябва да си поласкана.

Ники разреса русите си къдрици и те се отпуснаха до естествената си дължина. Знаеше, че не бива лесно да се съгласява, защото предложението беше твърде странно.

— Нямам намерение точно това да ми бъде кариерата — сви рамене тя, приглади още веднъж косата си, издърпа я назад и я върза. Беше руса и синеока като Кареса, ала без грима и костюма приликата изчезна. Истинските черти на Ники бяха по-скоро миловидни, отколкото ярки.

От три години насам, от осемнайсетгодишна възраст, след като почина Ронда, тя си изкарваше хляба като имитаторка в този нощен клуб, твърде уместно наречен „Миражите“. Всички изпълнители в клуба изобразяваха прочути личности — Елвис Пресли, Барбра Стрейзънд, Майкъл Джексън, Даяна Рос, Джанет Джексън. Ники беше научила някои тънкости от Ронда, която имитираше и Кареса, и Мерилин Монро. Не харесваше работата си, но знаеше, че има късмет, задето Ивлин ѝ я беше дала. Беше сравнително добре платена и тя успяваше да спестява от парите. Имаше планове.

— От тебе се иска да отделиш не повече от седмица от времето си — процеди Роуч. Очите му бяха безизразни като на влечуго. — Помисли си! Иначе за колко време можеш да спечелиш чисти десет хиляди долара в този капан?

Ники отново сви рамене с безразличие. Сумата не беше за вярване, обаче изведнъж ѝ се допря да се престори, че приема нещата сериозно. Идеята звучеше странно, дори я плашеше.

— Вижте какво! Да не мислите, че е много забавно да се правиш на някой друг? Особено на Кареса! Много е трудна за имитиране. На сцената се получава, защото публиката знае, че това е една илюзия, а в истинския живот? Двайсет и четири часа в денонощие? Нямате представа какво искате от мен!

— Не, ти виж! — изпръхтя Роуч. — Всичко вече е измислено. Заминаваш за Лас Вегас с частния самолет на Кареса. Ще носиш палтата ѝ от норка и дубликати на бижутата ѝ.

— Леле! — възкликна подигравателно Ники и свали евтините си гривни. — Дубликати на нейните бижута, олееле! Защото на такава като мен не може да се поверят истинските, нали?

— Не говори глупости! — намръщи се Роуч. — Дори Кареса не носи истинските. Прекалено скъпо би ѝ излязло. Прекалено скъпо е да бъдат другаде, освен в сейфа.

— Да, богатите и известните много страдат, горките! — въздъхна иронично тя. Преметна една хавлия около раменете си и си сложи крем, за да свали грима. С удоволствие би съблякла най-напред дрехите си, но пред Роуч нямаше как. Реши да не маха изкуствените мигли и очните линии — не ѝ беше приятно да я виждат съвсем без грим. Миглите бяха надеждна бариера между нея и него.

— Богатите и известните наистина страдат — натърти Роуч и изпъчи малкото си тяло с чувството, че е прав. — Страдат от липсата на частен живот. Кареса иска да се ожени, но не желае сватбата ѝ да става цирк за журналистите. — Както предишната ѝ сватба, помисли си Ники с неприятно чувство. Ала знаеше, че не бива да го казва. — Сватбата е свещена — произнесе Роуч с тон на проповедник и се попремести към ръба на стола. — Средствата за масова информация ще се опитат да използват точно тази святост, този толкова съкровен и личен момент от живота на Кареса. Тя е човешко същество като теб и мен. Исква да се омъжи в дома на родителите си, спокойно, без шум, с цялото семейство около себе си. В Деня на благодарността. Пресата трябва да бъде отклонена. Предлагам ти възможност да помогнеш на друго човешко същество и да спечелиш десет хиляди долара. — Ники се мъчеше да диша равномерно. Стараеше се изразът на лицето ѝ да остане непроменен. Дали да приеме? И това, което повече я плашеше — щеше ли да се справи? — Десет хиляди долара е извънредно голяма сума — промърмори Роуч недоволено. — Освен това какво значи за теб Денят на благодарността? Ти нямаш семейство. Нямаш дори с кого да говориш. Зная го. Осведомих се от шефката ти. Няма опасност да пропуснеш обед в къщата на баба си с целия род.

Ники стисна салфетката в ръката си. Нищо не продума, а само изтри крема от лицето си и чак тогава попита сдържано:

— Какво ви каза за моето семейство?

— Че нямаш! — Тя преглътна и изчисти останалия грим без очите. На лицето с бледи лунички очите ѝ, премрежени с фалшиви

ресници, като че ли не бяха на мястото си. Отблизо изглеждаше твърде млада, за да мине за Кареса. Беше на двайсет и една — с цели тринайсет години по-млада. — Нямах си никого — продължи адвокатът с нетактична откровеност. Той огледа мизерната гримьорна с присмех и отвращение. — И по-добре, ако питаш мене, за да не се чувстваш благодарна на когото и да било.

— Не съм ви питала! — Ники нервно се пресегна, за тоалетно мляко и започна да почиства крема от лицето си.

Вярно беше, че нямаше семейство, откакто Ронда почина. Единственият ѝ дом беше нейният апартамент — две малки стаички над нощния клуб. Колкото до Деня на благодарността, той наистина не означаваше нищо за нея, нищо, освен болка и празнота. Ронда се помина точно по това време и Ивлин, която и без това не обичаше празници, никога не го празнуваше.

— Тогава защо се опъваш? — жегна я Роуч. — Никога няма да прекараш друг такъв Ден на благодарността. Става дума за луксозните апартаменти на хотел „Ксанаду“ — лоното на разкоша. Би трябвало ти да ми плащаш, а не обратното.

Ники изхвърли използваните салфетки в очуканото кошче за боклук. Колкото повече преценяваше предложението на Роуч, толкова повече се обезкуражаваше. Той ѝ изглеждаше като странен дявол, явил се да се пазари за душата ѝ.

— Не зная — промълви тя. — Ще трябва да отсъствам от представленията тук и ще си загубя заплатата. Рискувам работата си. Ивлин не е единствената собственичка. Трябва да се съобразявам и с други.

— Вече говорих с нея — пресече я Роуч и сложи пура в устата си. — Ще говоря с всички, които ги засяга това. Лично гарантирам, че работата ти няма да бъде застрашена. Самият аз ще се погрижа да не загубиш нито цент! Кареса е жена с влияние. Ето защо ти гарантирам тези неща. Освен това можеш да кажеш къде искаш да работиш след „сватбата“ — има и по-добри места от този бардак. — Ники се престори, че думите му не са ѝ направили впечатление, но лицето ѝ придоби замислен вид. Винаги е трябвало да се съобразява с парите, разбира се. Имаше да изпълнява обещания. Ала предложението на Роуч истински я смути. — Знаеш ли? — подзе той неодобрително, запали пурата си и погледна отражението на момичето в огледалото. —

Без нейната прическа и грим изглеждаш осемгодишна. С изключение на очите. В очите изглеждаш на около сто. Нищо чудно, че ти се удава да я имитираш.

— Нямам желание да прекарвам празниците с някакъв каскадьор — отсече тя упорито, като сваляше яркочервения лак от ноктите си. — Каскадьорите не са много в ред — хвърлят се от скали и минават през огън, а аз обичам да си стоя вкъщи.

— Хлапе такава! — въздъхна Роуч шумно и кимна към образа ѝ в огледалото. — Злоупотребяваш с търпението ми. В този град има стотици други имитатори, които бих могъл да поканя. Какво ти става? Страх ли те е?

Ники дълбоко си пое дъх, но лицето ѝ остана безизразно. Със сигурност не искаше той да излезе от стаята заедно със своето предложение и след него да остане само димът на пурата му. Казват, че парите не разрешавали проблемите, ала не е вярно. Те могат да разрешат огромен брой проблеми. И нейните, включително. В ушите ѝ пак зазвуча гласът на Ронда. „Ако някога достигнеш златния пръстен, трябва да го хванеш здраво. Кой знае? Може пък да осъществиш най-съкровено си желание?“ Здравият разум я караше да бъде предпазлива. Тя заговори, без да се усмихва:

— Би могло да бъде опасно. Някои от поклонниците на Кареса са фанатици. Зная, че я заплашват. Освен това има хора, които не искат да се ожени за Гейвин Чандлър, разни ревнивци, които могат да се опитат да попречат на сватбата.

— Заплашвали я — голяма работа! — Той направи нетърпелив жест, сякаш отпъждаше досадна мухичка. — Всички, които са известни, получават заплахи. Всъщност за тебе няма никаква опасност. Ще се вземат максимални мерки за сигурност. Ще получиш най-добрата възможна охрана.

— Не — отвърна Ники по-трезво. — Най-добрата възможна охрана ще има тя. А за мен ще е второто качество. Сватбените празненства провокират най-лошото в човешката природа.

— Точно затова имаме нужда от теб — каза Роуч по-меко. — Знаеш ли какво? Ти си нервна, а парите са чудесно лекарство за нерви. Предлагам ти дванайсет хиляди долара. И това е последната ми дума. Край!

Кръвта на Ники нахлу по вените ѝ. Беше почти невъзможно да си представи такава сума. Наистина ли трябваше да се страхува от някакви луди поклонници на Кареса или на Чандлър? Тя не беше расла в саксия и можеше да се грижи за себе си! Към края на живота на Ронда беше издържала и двете, нали така? Липсваше ѝ образование, наистина, но имаше природни дарби. И Роуч беше прав: за да изобразява Кареса, ще има нужда от истинска охрана около себе си — така играта ще бъде убедителна. А и вероятно би се чувствала по-сигурна във Вегас, когато се прави на Кареса, отколкото в Ню Йорк, където представлява собственото си скромно аз. Рискът бе минимален, а наградата бе максимална — с парите можеше да започне нов живот, и то по-добър. „Може пък да осъществиш най-съкровено си желание...“ Преглътна. След това срещна блестящите очи на Роуч и му кимна делово.

— Дванайсет хиляда долара — съгласи се тя, а сърцето ѝ биеше лудо.

Той бръкна в джоба на палтото си и извади куп книга.

— Имам тук един договор. Аз ще попълня сумата, а ти ще подпишеш. Не е нужно да ти напомням, че дискретността е задължителна. Ти и твоята шефка не трябва пред никого да споменавате за него. Пред никого — иначе веднага се анулира.

Грижливо напечатаният договор се замъгли пред очите ѝ.

— Няма да подписвам нищо сега. Искам първо да го прочета внимателно.

— Ами прочети го, ще почакам — навъси се Роуч и скръсти ръце.

Ники се поколеба.

— Не — каза тя с учудваща твърдост. — Бих се почувствала насилена, ако надничаш зад рамото ми. Аз... в договорите често има уловки. Искам да разбера всяка дума. Искам също така Ивлин да го види.

— Добре, добре — прекъсна я той с раздражение. — Вземи го тази вечер вкъщи. Но пак ти казвам — абсолютна дискретност. Ако това стигне до пресата, не отговарям за последствията. Тогава ще си платиш, вярвай ми — и двете ще си платите. Да си наясно — Кареса има властта да те накара да платиш!

— Не е нужно да заплашвате! Нищо лошо няма да направим.

Щом осъзна ситуацията, в която попада, тя вече не се чувстваше спокойна и нямаше желание да се надсмива.

— Можеш да го задържиш до утре на обяд. Знаеш ли ресторанта за пилета на ъгъла до мюзикхола на Рейдио сити? — Ники кимна. — Чакай ме отпред. Ще те взема оттам. — Роуч разтвори договора, махна капачката на писалката си и като нагласи хартията на коляното си, започна да попълва сумата. Дванайсет хиляди долара, мислеше Ники смаяно. Той ѝ подаваше ключовете за бъдещето, за което беше мечтала. Въпреки всичките ѝ резерви, умът ѝ беше приятно възбуден, а кръвта ѝ закипя. Роуч стана, приближи се до тоалетната ѝ масичка и сложи документите пред нея. — Ти си луда, ако не подпишеш, хлапачке. Ще отидеш до Вегас. Пет дни ще живееш като богиня. И ще станеш жена на Аполон.

Замаяна, тя гледаше написаното в договора, без да го вижда. Дванайсет хиляди долара! Цяло състояние! Не обръщаше внимание на зловещото стягане в стомаха си. Направи това, което обикновено правеше, когато беше нервна. Прикри истинските си чувства, като се засмя.

— Да, но само наужким! — подхвърли Ники. — Като на кино!

ВТОРА ГЛАВА

Светлината на неоновия надпис ту светваше, ту загасваше през щорите.

— Притеснява ме този каскадьор — въздъхна Ивлин, загледана в Ники през цигарения дим. — Не ми харесва, че ще трябва да живееш с него.

— Да можеше да се откажеш от пушенето — смени темата Ники. — И забрави за каскадьора! Мога да се оправя с него.

Ивлин живееше в малък апартамент, съседен на „Миражите“. Апартаментът на Ники беше още по-малък, на горния етаж.

— Ха! — присмя се Ивлин, а после се закашля. — Ако с мъжете имаш същия късмет като Ронда и мене, тогава по-добре...

— ... по-добре да стоиш далеч от тях! — завърши Ники изречението заедно с нея. Вече знаеше наизуст наставленията ѝ. През последните шест години това ѝ беше повтаряно непрекъснато като заклинание. — Няма защо да ми го казваш — продължи тя. — Аз не съм като Ронда. Не искам никакъв мъж да се грижи за мен. Сама ще се грижа за себе си.

— Амин! — извика Ивлин и насочи инвалидната си количка към кухненския плот, за да си налее чаша кафе. — Човек трябва винаги да може сам да се грижи за себе си. Това е най-добрият съвет, който мога да дам на всеки. И още нещо — далеч от шоубизнеса! Да имаше кой да ме посъветва мен навремето!

Тя беше закръглена, прегърбена дребна жена с набръчкано лице и челюст, издаваща упоритостта на булдог. Напоследък не беше добре и Ники се тревожеше за нея. Пристъп на флебит я беше свалил временно в инвалидна количка, а докторът непрекъснато ѝ напомняше да си почива. Ала Ивлин никога не си почиваше — просто не умееше. Ники се облегна с лакти на масата.

— С дванайсет хиляди долара бих могла да се грижа за себе си, разбира се. Бих могла да завърша училище, да платя за обучението и за всичко друго. Мога да замина за Джърси и да се издържам, докато

усвоя работата. Трябва да престанеш да се тревожиш за мен. Ще можеш да продадеш своя дял от клуба и да се пенсионираш.

— Аз не пазя дела си от клуба заради тебе — намръщи се Ивлин. — Пазя го, защото не мога да намеря някой глупак да го купи. Казвала съм ти хиляди пъти — ти си отговаряш за себе си. Ако искаш съвет от мен — добре! Но не аз отговарям за теб и не аз се грижа за теб. Ти се грижиш за себе си. — Уморените ѝ очи светеха от гняв.

— Знам, знам, знам! — прекъсна я Ники нетърпеливо. Ясно ѝ беше, че Ивлин никога не би се отказала от клуба, докато не я види уредена. Най-добрият начин да ѝ се отплати беше сама да си подреди живота. Ала за това трябваха пари. — Виж — опита момичето друга тактика. — Казваш, че договорът изглежда съвсем ясен, без капани и може да му се вярва...

— Ама какво разбирам аз? — Лицето на Ивлин стана по-строго. — Не съм адвокат. Пък и каскадьорът ме притеснява. Върви, иди да живееш пет дни с него! Да видим!

Ники се изпъна на стола си с чувство за достойнство.

— Стига с този каскадьор! Какво общо мога да имам с него? Сигурно целият е нахапан от алигатори и надупчен от стрели. А и какво би могъл да иска от мен?

— Ха! — изсумтя Ивлин. — Поглеждала ли си се някога истински в огледалото, освен когато боядисваш хубавото си лице? Та ти си красавица! Как така какво би могъл да иска? Ха!

— Той не може да получи нищо от мен. Видях как Ронда обърка живота си заради мъжете...

— Заради мъжете и шоубизнеса — добави Ивлин с глас, прегракнал от тютюна. — Ужасна комбинация! А какво е каскадьорът? Мъж в шоубизнеса! И то от най-лошите — хем безразсъден, хем фукльо. Тези момчета печелят добре, знаеш го. Ще вземеш да решиш, че е обаятелен или нещо подобно...

— Моля ти се — пресече я Ники. — Престани! Той е най-малката ми грижа. Въпросът е — ще се справя ли? Ще бъда ли убедителна? Та това са дванайсет хиляди долара! Осигуряват ми бъдещето. Тъй че, дали ще се справя? — През дима очите на Ивлин изглеждаха уморени. — Е — настоя Ники, тъй като искаше Ивлин да я окуражи. — Как мислиш?

Ивлин замислено всмуква от цигарата си.

— Дете, това предложение ми се вижда странно и рисковано. Не мога да ти кажа какво да правиш. Ще трябва сама да решиш.

Ники се чувстваше така, сякаш Ивлин ѝ внушаваше две коренно противоположни неща: Не отивай! Може да е лошо за теб — тревожа се. Иди! Това може да е шансът ти! Няма да съм винаги до теб, за да те пазя — тревожа се.

— Ще приема — заяви тя с увереност, каквато всъщност не чувстваше. — Какво толкова — нищо не губя!

— Ти трябва... — Очите на Ивлин помръкнаха от лошо предчувствие и тя започна да кашля. Ники понечи да отиде при нея, но Ивлин рязко я спря с ръка. — Само... ми дай... нещо за пиене — каза тя между пристъпите на кашлицата.

Ники отиде до умивалника и прехапа устни. Докато наливаше водата, си спомни думите на лекаря. Ако Ивлин не искаше емфизем и флебит, трябваше да спре да пуши, да не се притеснява и да не работи толкова много. Обаче тя продължаваше и да пуши, и да се притеснява и да работи. Най-последно спря да кашля, ала в очите ѝ блестяха сълзи от болка.

— Та казвах... — Ивлин стискаше здраво чашата с вода, — че ти сама трябва да направиш своя избор, дете. — Не, помисли си Ники. Моят избор вече е направен. Просто съм длъжна да се заема с това. Заради себе си. И заради теб. — Не ми харесва този каскадър — май че за стотен път повтори Ивлин.

— Не се безпокой! На кого му е притрябвал мъж като него? Дето пада на главата си, за да си печели хляба...

Късното сутрешно слънце грееше ярко в прозорците.

Джил Деспейн стоеше пред огледалото в караваната на каскадърите. Тук беше настанен и Карвър, също специалист по каскади с коне. Джил беше с ботуши за езда и тъмносини панталони на кавалерист от деветнайсети век. Гол до кръста и стиснал зъби, превързваше голяма рана на гърдите си.

Раната бе от копитото на кон. Конят падна, когато Джил се беше опитал да го накара да прескочи едно дърво. Той скочи много добре, но на отсрещния склон се подхлъзна, загуби равновесие и падна, като неистово се мъчеше да се изкатери. Джил опита да се освободи от

смазващата му тежест, ала не можа да се претърколи достатъчно далеч от копитата му. Удари рамото си в една издадена скала и то още беше синьо. В същия миг копитото на коня го стигна и проряза двайсетсантиметрова рана в ребрата му.

Джил направо полудя. Много пъти беше казвал на Фалтън, режисьора по каскадите, че за да скочи конят успешно, трябва да се сложи пясък или пръст на склона. Фалтън не искаше да рискува прахолякът да развали снимките, обаче накрая се съгласи. А Джил като глупак му повярва, че ще си удържи на думата. Започнаха да снимат и се оказа, че Фалтън не беше изпълнил обещанието си. Когато Джил и конят скочиха върху скалата, камъкът беше гол и те паднаха. Конят се удари лошо, а трима каскадьори едва удържаха Джил да не пребие Фалтън.

Единственото му удовлетворение беше, че режисьорът на филма го изхвърли и взе друг, много по-добър режисьор по каскадите, когото Джил познаваше като разумен. Но това не компенсираше загубата на един обучен кон — нещо твърде позорно и срамно. А колкото до собствените си наранявания, Джил не им обърна много внимание. Беше свикнал с тези неща.

Карвър лежеше на леглото си и четеше списание. Джил не изпитваше особено приятелски чувства към него, защото беше доста безразсъден и самонадеян.

— Защо не искаш да отидеш в Рино за празниците по Деня на благодарността? — попита лениво Карвър. — Познавам две близначки, Трикси и Трудни. Истински красавици! Ще останеш много доволен.

— Не ме интересуват! — Джил закопча маншетите си. Беше двайсет и девет годишен, почти с десет години по-голям от Карвър. Бе висок и слаб, но цялото му тяло беше само мускули. Западното слънце поддържаше бронзовия му загар дори през ноември. Имаше тъмнокестенява чуплива гъста коса, оставена не по модата дълга заради филма, и тъмнокафяви очи. Скулите му бяха високи, челюстта му издаваше сила и решителност, а в линията на устните му имаше нещо скептично.

По структура на костите доста приличаше на Гейвин Чандлър и от разстояние можеше да мине за него. Лицата им се различаваха в подробностите. Очите на Чандлър бяха сини, блестящи и с дълги като на момиче мигли. А очите на Джил бяха дълбоки, бдителни и тъмни.

Устните на Чандлър бяха пълни и чувствени, а на Джил — по-тънки и по-строги. За него не можеше да се каже, че е хубавец. По-скоро чертите му бяха белязани от известна ъгловатост и твърдост. Накратко, Джил имаше такова лице, което би накарало всеки по-внимателен човек да помисли два пъти, преди да го обезпокои, ала Карвър рядко биваше внимателен.

— А защо заминаваш за Лос Анджелис по празниците? — продължаваше да му досажда той. — Да нямаш нещо по-добро от близначките, а? И криеш от мен?

— По лична работа.

Карвър си вреше носа навсякъде, което беше един от многото му недостатъци.

— Каква лична работа? — попита той, прелиствайки списанието. — Само не ми казвай, че някой ти предлага да режисираш. Боже, не бих се хванал с теб! — изхихика пресилено Карвър. Джил беше известен със своя перфекционизъм.

— По лична работа — повтори той кратко. После постави на главата си широкополата офицерска шапка, сложи си ръкавиците, взе пушката и колана със сабята и ги прехвърли през рамо. Нито един мускул на лицето му не трепна и не издаде колко близо беше Карвър до истината.

Джил излезе в обедната жега и силното пустинно слънце го накара да смъкне още по-ниско периферията на шапката си. Не беше казал на Карвър истината — не я беше казал на никого. Това беше част от сделката. Най-напред му бяха предложили пари, а той бе отказал. Тогава му предложиха повече пари и стигнаха до четирийсет хиляди. Джил продължаваше да отказва.

— Какво искаш? — го попита накрая отчаяният представител на Гейвин Чандлър, адвокатът Ливърингхаус, който му бе звънял по телефона безброй пъти от Холивуд. И ето, най-после, Ливърингхаус му беше предложил възможността, която Джил отдавна очакваше. — Какво искаш? Само ми кажи какво искаш?

— Искам да съм режисьор по каскадите в следващия филм на Чандлър — беше отговорил Джил с глух решителен глас. — В сериала. Искам да работя във втората част, с каскадите.

— Не може — беше се възпротивил Ливърингхаус. — Чандлър иска да го дублираш. Именно ти, защото го представяш много добре.

Не можеш да правиш каскадите и да режисираш едновременно.

— Не трябва да правя никакви каскади — беше отговорил Джил.
— Каскади съм правил достатъчно. И продължавам да правя — и с Чандлър, и без него.

— Слушай! Аз трябва да те убедя да се съгласиш. Кареса настоява и никой не иска тази жена да бъде нещастна. Имам разпореждания и те са следните: заминаваш за Вегас за Деня на благодарността. Регистрираш се вместо него. И така отклоняваш журналистите от тях двамата. Ти си единственият човек, който може да го направи. Приличаш на него, сякаш си му брат. Никой друг не би се справил.

— Вероятно — отговори Джил. Всичко му звучеше доста глупаво. Беше видял как Кареса омота в мрежите си Чандлър по време на снимките на последния му филм. Целият този план сигурно беше неин. Тя можеше да свири на пресата като на цигулка.

— Ти просто се подиграваш с мен! — Ливърингхаус вече умоляваше. — От теб се иска да се съгласяваш, да бъдеш добро момче и да правиш каквото каже Чандлър. Във втората серия евентуално ще имаш своя шанс. Бъди разумен!

— Не! — отсече Джил.

— Моля ти се! А ако те помоля на колене? Зная, че не можеш да ме гледаш, но — кълна се, наистина ще ти падна на колене веднага. Ето, на колене съм! Дори пълзя! Моля те! Иди във Вегас вместо Чандлър. Какво ще кажеш за четирийсет и пет хиляди? Моля те да приемеш тази работа за четирийсет и пет хиляди долара! — Гласът му трепереше от сълзи.

— Не! — отрязва пак Джил.

Накрая постигна своето. Щеше да режисира каскадите във втората част от следващия приключенски филм на Чандлър и не трябваше да си продава душата, за да го направи. Всичко, което се искаше от него, беше да прекара пет дни във Вегас и да си поиграе на криеница с пресата. Сладка работа.

Не познаваше жената, която щеше да се представя за Кареса, но това не го интересуваше, защото смяташе да стои по-далеч от нея. Не се занимаваше с жени, откакто почина Мели, а най-малко щеше да го заинтересува някоя, която му напомня Кареса. Хората на Чандлър бяха споменали, че е известна професионална имитаторка и невероятно

прилича на Кареса. Когато попита за хонорара ѝ, му отговориха, че ще ѝ платят добре. Джил допусна, че тя ще получи поне дваисет хиляди. Беше запознат с опасностите и точно знаеше цената на парите.

А планът беше повече от опасен. Чуваха се слухове, че Кареса получавала грозни заплахи, откакто се е хванала с Чандлър. Последната беше от някакъв ревнив психопат — изглежда, че тя като магнит привличаше този тип хора. Охраната и беше разтревожена, както и охраната на Чандлър. Джил донякъде подозираше, че фарсът в Лас Вегас трябваше не толкова да отклони пресата, колкото да примамва побърканите да излязат и да бъдат заловени. Хората на Чандлър не го признаха, разбира се, но се попритесниха, когато той им го подхвърли. Спомена го отново тази сутрин, след като научи, че жената от Ню Йорк почти сигурно ще подпише. Ливърингхаус каза, че е едва деветнайсет-двайсетгодишна. На Джил това никак не му хареса.

— Предупредена ли е, че може да стане напечено?

— Разбира се — отговори адвокатът с кадифен глас. — Никога не бихме скрили нищо. Тя добре знае, че има риск.

— Добре — процеди Джил. — Защото няма да ѝ ставам бавачка.

Ала когато стигна до караваната гардероб, към която се бе насочил и която сякаш трептеше в нажежения въздух на пустинята, осъзна, че пак мисли за жената. Въпросът за сигурността винаги го бе вълнувал, особено след Мели, а тази работа сега можеше да се окаже опасна. На дваисет години — тя беше млада, твърде млада! Какъв ли опит имаше? А в професията? Можеше ли да се оправя сама, ако стане напечено? Като имитаторка работеше в най-непрестижния шоуубизнес. Надяваше се да не е от онези набедени звезди, та петте дни да го прелъстява, за да се възползва от връзките му в Холивуд. Такива жени имаше под път и над път и той ги ненавиждаше с цялото си кораво сърце.

Отвори вратата на гардеробната и влезе. Охладеният от климатичната инсталация въздух го обля като благодатна вълна. Гардеробиерката Адела седеше на една табуретка, пиеше кафе и съсредоточено изучаваше някакъв булеварден вестник. Очилата ѝ бяха паднали ниско на чиния нос и тя едва вдигна глава при неговото влизане.

— Хей, Адела! Хайде, оправяй ме! Нагласи ме, както само ти си знаеш имам снимки — скокове и падания.

— Един момент — измърмори тя, впила очи във вестника.

— Какво толкова интересно има?

— Ммм! — Адела стана, но все още не откъсваше поглед от вестника. — Изглежда, че е истина. За Гейвин Чандлър...

Джил се изсмя подигравателно.

— Не се смей! — каза тя. — Зная, че тези нещастници си измислят половината от новините, обаче обикновено другата половина е истина. Тук пише, че са поръчали роклята. Наистина ще подпишат.

Сериозният ѝ тон го разсмя още повече.

— Така ли? Кога? Къде?

— Вероятно в Деня на благодарността... — Момичето сгъна вестника. — Пише, че във Вегас. Срамота!

Усмивката на Джил изчезна. Богът на рекламата и машинациите по охраната бяха започнали сериозно да действат. Дори Адела, която добре познаваше шоубизнеса, се беше хванала на номера за Вегас.

— Защо да е срамота? — попита той нехайно.

— Ами срамота е, че Гейвин се жени за нея. Той е прекрасен мъж, а нея направо ми иде да я застрелям. И това би направила всяка нормална жена в Америка.

Джил не беше страхлив, ала въпреки това от думите ѝ го побиха студени тръпки. В края на краищата, ако сладката, разумна, чувствителна и блага Адела смяташе така, какво ли мислеха истински побърканите?

— Не говори така!

Тя не му обърна внимание и взе кобура, за да го провери.

— Я не бъди толкова сериозен! Винаги си много сериозен.

Но той остана намръщен. Внезапно го прободеше силна болка от раната на гръдния кош и му напомни колко лесно стават лошите работи.

В този момент в Ню Йорк валеше сняг на парцали. Ники трепереше от студ пред ресторанта за пилета до мюзикхола на Рейдио Сити, където чакаше Роуч. Беше с джинси и карирано сако. Скъсаните ѝ маратонки пропускаха и краката ѝ бяха ледени. Въпреки това гримът ѝ беше безупречен. Макар че валеше сняг, тя си беше сложила

слънчеви очила, за да не може Роуч да познае по очите ѝ колко е нервна.

Верен на думата си, той се появи точно в дванайсет часа в сива лимузина. Шофьорът му изскочи от колата и ѝ отвори вратата. Ники за миг се поколеба. Роуч седеше на задната седалка — като малък крал на елфите в своята карета. Беше облечен с дълго палто от вълча кожа, а краката му, обути в скъпи ботуши, едва докосваха пода. На дневна светлина изглеждаше още по-съсхрен. Той ѝ кимна да се качи и тя се настани срещу него.

Никога преди не се беше возила в лимузина и се чувстваше притеснена. Колата изглеждаше по-обширна от апартамента ѝ. Роуч завъртя няколко пъти пръста си, което беше знак за шофьора да обикаля около сградата. Ники преглътна с мъха. Тя все още не беше сигурна дали е разбрала договора и се чувстваше като в безтегловност. Дори се съмняваше, че далеч от познатата и вдъхваща ѝ увереност сцена на клуба ще може да имитира Кареса. Но в такъв момент на колебание се сецаше за Ивлин — уморена и безпомощна в инвалидната си количка, и веднага си казваше, че няма друг избор. Просто трябваше да предприеме нещо, а Роуч пък тъкмо ѝ го предлагаше. Мълчаливо му подаде договора, който беше подписала. Адвокатът за първи път се усмихна, макар и доста мрачно.

— Сега всичко е наред! — Той грабна договора и го пхна в дипломатическото си куфарче. Щракването му прозвуча в ушите ѝ като съдбовна безвъзвратност. Роуч се ръкува с нея с фалшива сърдечност. — Хайде, честито! Заминаваш за Вегас! И така — ще поддържахме връзка. Ще те взема във вторник в осем часа вечерта. Ще прекараш нощта в апартамента на Кареса в „Плаза“. Теб ще те вкарам вътре, а нея тайно ще откарам.

— Апартаментът ѝ в „Плаза“? Наистина ли? На Пето авеню?

— Кареса всичко прави със стил. В сряда сутринта те закарваме на летището, уверяваме се, че журналистите просто са те мярнали и че знаят къде отиваш — във Вегас, разбира се. С нейния самолет. Облечена с палтото ѝ от бели норки. — Ники едва долавяше значението на думите му. Познатото чувство на страх сви стомаха ѝ и тя се почувства обгърната от странна атмосфера на нереалност. Срещу нея Роуч се мъдреше с оскъдната си усмивка, като че ли знаеше нещо, което не ѝ беше известно. Щеше да прекара пет дни като знаменитост.

После останалата част от живота си ще бъде обикновена и незабележима жена — като всички други хора. — Ето списък на нещата, които трябва да се свършат до понеделник — подаде ѝ той сгънат лист. — Прочети го сега за в случай, че не разбереш.

Кръвта на Ники замръзна в жилите ѝ.

— Не съм си взела очилата — излъга тя. — Ще го прочета после. — Взе листа, сгъна го пак и го пхна в джоба на сакото си. Чудеше се дали Роуч е заподозрял лъжата ѝ, но от съсредоточения израз на лицето му заключи, че не е.

Ники излъга, защото някои неща пазеше в тайна от всички. Тайната, която криеше най-старателно, бе, че имаше един болестен недостатък, наречен дислексия. Макар че имаше бърз ум и забележителна памет, четеше с голямо затруднение. Ето защо Ивлин се тревожеше за нея. Ако Роуч знаеше, вероятно никога не би я наел. С дванайсет хиляди долара би могла да завърши специален курс на обучение за болни от дислексия и след това да учи за истинска, престижна професия. Ако това станеше, значи молитвите и са били чути.

Такова беше най-съкровеното ѝ желание. И тя здраво се бе захванала да го осъществи.

ТРЕТА ГЛАВА

Във вторник през нощта Ники се промъкна инкогнито в „Плаза“. В сряда сутринта, когато излезе, придружена от Роуч и от телохранители, беше станала Кареса. Превъплъщението с помощта на копринена рокля, специално поръчана за звездата, с бялото ѝ палто от норки и диамантите ѝ беше така съвършено, че поразя и самата Ники.

Тя, която никога не се беше качвала на самолет, се озова в частния самолет на Кареса. Полетя към Лас Вегас — град, в който никога не бе ходила, за да се престори, че се жени за мъж, когото никога не беше виждала.

Във Вегас, в хотел „Ксанаду“, Джил Деспейн седеше на един от диваните с бяла дамаска.

— Какво смяташ да правиш с устните си? — попита го Ливърингхаус. — Искан да си сложиш инжекции с колаген. Специално те помолих.

Адвокатът със скъпия си костюм и часовник „Ролекс“ добре се вписваше в бляскавото великолепие на хола. За Джил Деспейн не можеше да се каже същото. Гол до кръста, той оправяше превръзката си. Пак беше счупил ребро. Черните си кожени панталони, опнати по тялото, намираше смешни, а за каубойските ботуши от питонова кожа смяташе, че са по-подходящи за престъпник. Настроението му, както и видът му, бяха в пълна дисхармония с белите килими и изящните позлатени мебели, тапицирани с бяла коприна. Би бил по-щастлив на риболов край някое блато или планински поток.

— Няма да си инжектирам колаген в устните. Това е глупаво и опасно.

— Опасно ли? — възмути се Ливърингхаус. — Вчера се претърколи надолу по склона шест пъти! Шест дубъла. Счупи си още едно ребро. Миналата седмица конят ти падна върху теб. А колагенът бил опасен!

— Не си инжектирам химикали в тялото и толкоз! — Той стана и облече синя копринена риза — една от скъпите глупости, които Гейвин Чандлър носеше.

— Устните ти са много тънки! — оглеждаше го критично адвокатът. — Ако си със слънчеви очила, можеш да минеш за него, като изключим устните.

— Чандлър трябва да си пусне мустаци. С мустаци бих могъл да мина за него.

— Кареса не харесва мъже с мустаци. Ще трябва да прикриваш устата си, ако някой се доближи до теб.

Джил закопча тежката сребърна катарамата на колана. Пълна безвкусица — тя, също като колана, беше украсена с опал — от най-финия австралийски опал.

— Можем да гримираме устните ти — предложи Ливърингхаус. — Да, ето кое ще свърши работа — грим!

— Никакъв грим не слагам — отсече Джил презрително.

Беше се подстригал като Чандлър, който в момента се снимаше в ролята на космонавт. Сложи си слънчеви очила, досущ като любимите на австралиеца, и от разстояние можеше да мине за него. Но отблизо лицето му беше по-обветрено, устните — твърде скептични, а носът му, някога прав и тесен като на Чандлър, беше чупен и имаше лека подутина.

— Можем да ти сложим лепенка на устните — миролюбиво сложи ръка на рамото му адвокатът.

— Да ми сложите лепенка на устните?

— Да. Ще обясним, че се е порязал, като се е бръснел...

— Няма да ми слагате никакви лепенки! — Той сърдито махна ръката му от рамото си. — До гуша ми дойде, Ливърингхаус!

— Ами ако някой фотограф с дългофокусен обектив хване устните ти? Трябва да предвидя всичко.

Джил погледна с пълно безразличие през прозореца. Далеч долу яркозелените игрища за голф контрастираха с есенното кафяво на пустинята, а сградите, колите и плувните басейни блестяха с ярките си цветове, огрени от слънцето. Отвъд града започваше сурова гледка. Пустинята се простираше каменна, безжизнена и опасна като настроението на Джил. Адвокатът погледна нервно скъпия си часовник.

— Добре е навлязла в образа — Кареса винаги закъснява.

— Отсреща в „Силвъррадо“ на двайсетия етаж има фотограф — измърмори Ливърингхаус. — Наблюдава ни...

— Зная — забеляза Джил. — Каза ми го шест пъти.

— Ще фокусира точно устните ти!

— Виж какво! — подзе Джил нетърпеливо. — Нали искаш устните ми да са по-пълни? Тогава удари ме, хайде! Никакви химикали, никакви инжекции, никакви доктори — просто фрас в мутрата! Казваш, че Чандлър се е снимал в сцена с бой, и толкоз.

— Да те ударя?

— Разбира се, точно тук, хайде! Давай!

— Не, не мога! Ами ако те нараня? — Устата му трепереше.

Джил огледа отпуснатото му тяло и пълните му меки ръце.

— Няма да ме заболи много. Удари ме и млъкни, чуваш ли?

— Ти си луд! — отстъпи крачка назад Ливърингхаус.

— Не съм луд, а ми писна от твоите хленчения и вайкания. Щом не искаш да ме фраснеш, престани с тия мои устни. Защото аз ще те цапардосам. Наистина!

— Така значи! — засегна се адвокатът. Наля си чаша уиски, изпи го и притисна с длан сърцето си, сякаш да провери дали още тупа. — Този стрес ме убива. Напоследък не съм добре с храносмилането. Щом тя дойде, отивам си в стаята да хапна задушени сини сливи. Баба ми казваше, че сините сливи са...

Един от златните телефони извъня и на Джил му беше спестена мъдростта на бабата на Ливърингхаус за сините сливи. Дебеланкото грабна слушалката, разтреперан от нерви.

— Да, сър! — Той хвърли на Джил тревожен поглед — Вече са тук! Идват със служебния асансьор. Излез на терасата. Тя ще дойде там и ще се хвърли в прегръдките ти. Поне един фотограф дебне. Доколкото познавам Роуч, курдисал е още няколко. Срещата трябва да е романтична, нали разбираш?

— Зная си работата — подхвърли Джил с досада. Вълненията на адвоката му бяха дошли до гуша.

— И си крий устните, за бога! — помоли го той и му подаде рекламна листовка за хотела. — Ето! Дръж това пред устата си. Все едно, че си замислен. Пол Нюман използва много тази поза. Също и

Костнър. Брошурата и очилата — повтаряше в скороговорка Ливърингхаус.

Джил наперено се запъти към градината на покрива, но не за друго, а за да се спаси от адвоката. Закрачи напред-назад между лехи цветя, кактуси и палми. Градината, също като интериора, беше претенциозна и разкошна. Плувният басейн искреше тюркоазен на слънцето. Наоколо се виждаха статуи от бронз и бял мрамор. В далечния край блестеше малка изкуствена лагуна, по чиято гладка повърхност се носеха три бели лебеда и един черен. Из градината се перчеха пауни.

Джил потупваше с брошурата брадата си. Опитваше се да изглежда замислен като принц Хамлет, който крачи по назъбените стени на Елсинор. Чувстваше се като клоун в дрехите на Чандлър. Чудеше се защо толкова често, когато славата навлезеше в живота на някого, добрият вкус веднага го напускаше. Панталоните не само че бяха глупаво опънати, а и неудобни. Ризата беше отворена почти до корема му, а като връх на унижението имаше на врата си няколко златни верижки.

Чу отварянето на врата откъм главния хол и шепот в стаята. Жената се показа на вратата, и макар че я очакваше, усети в стомаха си неясно вълнение. Той не беше актьор. Наистина, работеше за създаване на илюзии в киното, ала умееше само да пада от коне, да се претъркаля по склонове и да скача от скали. С любовни сцени не се занимаваше.

Беше шокиран. Младата жена едновременно беше и не беше Кареса. Норката, русите къдри, святкаците на слънцето диаманти, извивката на устните, дори стойката — всичко беше изненадващо познато. Обаче под грима лицето ѝ беше много свежо и младо и въпреки самоувереността на движенията ѝ, в нея имаше някаква нерешителност, дори стеснителност. Това беше Кареса отпреди петнайсет години, преди да стане недостъпна и скъпа като диамантите, заключени в трезора ѝ.

Джил погледна жената и тя го погледна. Даваше си сметка, че фотографът от „Силвъррадо“ ги следи, но и съзнаваше, че жената се притеснява. Това му беше познато от десетки филми — просто беше скована от страх. Чу приглушени гласове да я подканват да се хвърли в прегръдките му. Най-силно и сърдито беше хленченето на Ливърингхаус. Тогава пристъпи към нея, макар че тя вече трябваше да

се втурне към него. Хайде, дете, помисли си той мрачно. Ела при мен. Хайде!

— Кареса — каза тихо, без чувство, и ѝ протегна ръка.

Ники бе стигнала до вратата на терасата, когато изведнъж я обзе сценичната треска. Щом влязоха в хотела, Роуч ѝ подаде надраскана набързо бележка и тя я погледна паникьосана. Ако беше спокойна, ако имаше време, може би щеше да разбере написаното. Но при тези обстоятелства, а и с отвратителния почерк на Роуч, беше невъзможно и Ники му върна бележката.

— Очилата ми не са у мен...

— Прочети я по-късно! — отсече той.

Не мога да се справя, притесни се тя, пъкна бележката в джоба на коженото палто и самоувереността ѝ се изпари. И двамата адвокати започнаха да я бомбардират с нареждания, докато ѝ бръмна главата. Точно тогава, в мига, в който стъпи на терасата, я обхвана сценичната треска. Яркото слънце на Лас Вегас я заслепяваше, а също и блестящата синя вода на басейна. Изведнъж коленете и омекнаха. Не мога, помисли си пак отчаяна. Как изобщо съм си въобразила, че ще се справя? Намирам се на някакъв покрив с басейн и лебеди — пълна безсмислица! И въпреки всичко успя някак си да заеме поза, каквато би заела Кареса. Тогава видя до басейна мъж, застанал с гръб към нея. На фона на синьото небе той представляваше само силует — една изчистена стройна фигура.

— Иди при него! — прошепна сърдито Роуч зад гърба ѝ.

Мъжът се обърна и я погледна. Погледът му ѝ се стори безкраен, а зад нея Ливърингхаус продължаваше да сипе нареждания. О, господи, помисли си Ники объркана. Та това е самият Гейвин Чандлър! Този мъж имаше широките рамене на Чандлър, неговите тесни бедра и дълги крака. Беше облечен точно като Чандлър, имаше същата късо подстригана кестенява коса, блестяща на силното слънце, и красивото му лице, което я гледаше безизразно. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила и, кой знае защо, държеше брошура до устата си, но тя беше убедена — това наистина беше звездата Гейвин Чандлър. Някъде, някак, някой беше направил ужасна грешка. Зави ѝ се свят. Не би могла да се преструва пред самия Чандлър и да го лъже — какво си въобразяваше Роуч? Ала мъжът протегна ръка към нея, като че ли за да

я окуражи. Той хем беше Чандлър, хем все пак не беше, трескаво осъзна Ники.

— Кареса — изрече той и я върна към действителността. Гласът не беше на Чандлър. Беше по-дълбок, не така премерен, по-необработен и в него нямаше и намек за австралийски акцент. Двамата адвокати пак се намесиха със своите нареждания. Тя пристъпи нерешително към мъжа на терасата и тогава той спаси положението. Озова се до нея и я сграбчи в прегръдките си.

— Отпусни се, дете — прошепна ѝ. — Това е само на ужким...

Ники смътно осъзна как едно бронзово от слънцето лице се наведе към нея и целувка опари устните ѝ като силен, сладък, живителен огън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Устните му настоятелно, топло и с вещина изучаваха нейните.

Ники затвори очи. Жилестите ръце на каскадьора се движеха умело под палтото и галеха тялото ѝ. Тя се почувства гола под коприната — Кареса никога не носеше бельо.

— Отвърни на целувката ми — нареди ѝ той. — Прегърни ме!

После устата му пак взе в плен нейната. Замаяна и смутена, Ники вдигна ръце предпазливо и ги обви около врата му.

— Нали си Деспейн? — прошепна тя без дъх. Устните му тръгнаха към извивката на шията ѝ.

— Да... — Целуна я зад ухото и я притисна така, че Ники с гърди усещаше силните удари на сърцето му.

— Приятно ми е да се запознаем — успя да каже тя.

— И на мен! — Той продължи да я целува, докато Ники престана да усеща земята под краката си. С убедително изиграна страст непознатият бутна коженото палто, ръцете му собственически погалиха голите ѝ рамене и устните му стигнаха до дълбокото деколте на роклята. — Пусни палтото — прошепна той. Хубав театрален жест, типичен за Кареса, мина ѝ през ума, тя зашеметена отпусна ръце и палтото падна на пода. — А сега — продължи мъжът, докато устните му се движеха по шията ѝ, — пак ме прегърни.

Ники се подчини. Той я повдигна с лекота и я завъртя бавно веднъж, после втори път, като не спираше да я целува. Без да отделя устни от нейните се насочи към вратата, отвори я с крак и се озоваха в една от спалните. Внесе я, затвори вратата и се насочи към леглото с балдахин. Безцеремонно я пусна и тя тупна на огромното легло. Изправи се като пружина, седна и запремигва объркана срещу него. Той си свали очилата и протегна ръка. Ники го гледаше замаяна. Този мъж току-що я беше целувал до безпаметство и я беше отнесъл до леглото, а сега ѝ предлагаше най-делово ръкостискане... Тя стисна нерешително ръката му — загоряла, слаба, мускулеста и набраздена с безброй белези.

— Извинявай за цялото това търкане на устни — подзе мъжът направо. — Защото знам, че моите не се харесват... — Ники се учуди как може някой да не харесва устните му. Те бяха силни и тесни, ала добре оформени и издаващи характер. Нейната уста все още тръпнеше от докосването на неговата и тя не можеше да сдържи удивлението си — а как ли би се целувал истински? От тази мисъл премалая. Очите му, за разлика от световноизвестните очи на Гейвин Чандлър, бяха тъмни, но не мечтателни, а поразително будни. — Нямах намерение да стигна толкова далеч — продължи той и дръпна ръката си. — Имах чувството, че ти се скова.

Ники се усмихна нервно, засрамена от своя страх.

— Повече няма да се случва. Обещавам! — Внезапният пристъп на сценична треска я унижи. Беше благодарна на Джил Деспейн, че я разбра. Защо Роуч не я беше предупредил, че каскадьорът е привлекателен? Той беше много по-симпатичен от Гейвин Чандлър с неговата съвършена красота. — Благодаря ти...

— Няма защо... — Той погледна завесите на вратата към терасата. Остана доволен, че са плътни и никой не ги вижда. — Искаш ли тази спалня? — продължи делово. — Най-голямата е от четирите. На мене ми е все едно къде ще спя...

В този миг Роуч се втурна в спалнята с палтото от норки, следван от дебелия Ливърингхаус. И двамата бяха ядосани.

— Какво става с теб? — попита я дебелият адвокат.

— Това ли е всичко, на което си способна? Излезе и застана като пън! Слушай, малката, като кажа да се движиш, ще се движиш! Ако не можеш да го направиш професионално, ще те сменя!

— Извинете — рече Ники сковано, тъй като тонът му я засегна. — Аз... се обърках...

— Гледай да не се объркваш повече!

Момичето понечи да каже още нещо, но Джил я изпревари:

— Не сме репетирали. Освен това трябваше аз да отида към нея. По-добре щеше да бъде.

Роуч тръскаше палтото. Повехналото му лице беше бледо.

— И не пускай палтото на Кареса! Знаеш ли колко струва?

— Аз й казах да го пусне — пак се намеси Джил.

— Добре беше — кимна Ливърингхаус. — Падането на палтото ми хареса. Създаде драматизъм. Моят човек е прав.

Роуч, кисел и намръщен, хвърли палтото на леглото.

— Окачи го!

Ники не го докосна — нямаше да се хвърля да изпълнява нарежданията му.

— Какво предстои по програма? — попита тя глухо.

— От тебе се иска едно нещо — да не се сковаваш! — процеди злобно Ливърингхаус.

— Казах, че няма да се повтори!

— Лягай си сега — разпореди се Роуч. — В четири часа излизате инкогнито, ала всъщност — не инкогнито. Купувате си брачно свидетелство. Ще използвате техните имена. След това се връщате направо тук. Поставили сме човек на мястото, откъдето ще купите документа. Той моментално „изпуска информация“, която стига до пресата. Така че дръжете се тази вечер! Излезте на терасата от десет до към единайсет часа — зарадвайте фотографа с нещичко. Цуни-гуни и тъй нататък. Да види, че не отлепят ръце един от друг.

— Цуни-гуни — промърмори Ники и крадешком погледна Джил. Тъмните му очи бяха насочени към нея и тя се смути.

— Багажът ти идва — продължи Роуч. — Носачът е информатор на „Нешънъл Инкуизитър“. Можем да го използваме, обаче трябва да внимаваме. Ти — посочи той Ники, — си дръж устата. Аз ще преценя какво да се говори. Позволи му само да те види и толкова. — После се обърна към Джил с недоверие. — А ти не трябваше ли да направиш нещо с устните си?

— Казах му! Изрично го помолих! Не ме послуша! — възмути се Ливърингхаус.

— Защо? — попита човечето, като изгледа кръвнишки Джил.

— Омръзнахте ми! — подхвърли Джил отегчено и тръгна към съседната спалня.

— Къде отиваш? — изляя Роуч. — Да си в стаята с нея, когато се качи носачът! И внимавай — не се обръщай с лице към него!

Джил не си направи труда да му отвърне.

— С този си взехме белята. Изобщо не слуша какво му се говори... — обърна се Роуч към дебелия си колега.

— Мене ме слуша обаче. А ти защо си придаваш такава важност? Не ми подронвай авторитета! Деспейн поне е

професионалист. А тази тук се стяга веднага щом стане малко по-напечено. Ти гледай нея, а Деспейн остави на мен!

— Така значи? — не му остана дължен Роуч. — Ами щом можеш да се оправяш с оня, хайде, извикай го! Искам да е тук, когато дойде носачът. Ако не си свършиш работата както трябва, ще кажа на Кареса — и тя ще ти даде да се разбереш!

Ливърингхаус, сърдит, но и уплашен, тръгна за Джил.

— Свали тези ръкавици! — обърна се Роуч към Ники. — Тук си с любимия, тъй че влизай си в ролята!

Тя свали дългите си ръкавици и разкопча едната гривна.

— И вие, и колегата ви сте груби. Изглежда забравяте, че всъщност зависите от нас — от Деспейн и от мен. Запомнете го! Тогава може би всичко ще тръгне по-добре...

— Сега наистина говориш като нея! — Роуч отиде в хола и Ники го чу как си сипа питие.

Огледа се — чувстваше се още по-объркана от преди. Апартаментът в „Плаза“ беше много луксозен, а този тук изглеждаше още по-разкошен — всяка стая беше обзаведена в различен стил. Холът беше в бяло и златно. Спалнята блестеше в пищен ориенталски стил. Стените бяха покрити с бледосиня коприна, а огромното легло с балдахин беше драпирано с тъмносиня и зелена коприна. Върху дебелия синьо-зелен мокет имаше малки персийски килимчета, а на една от стените блестеше мозайка от златни плочки и полускъпоценни камъни. Изобразяваше двора на махараджа, където се разхождаха пауни, обсипани със скъпоценни камъни, а от водоскоците бликаше сребро. Ники никога не беше виждала такава стая.

Докосна филигранните извивки на един стол — изглеждаше инкрустиран с истинско злато. В спалнята всеки детайл беше разточителен, но умело съчетан с останалите. Кристални огледала отразяваха меко светлината. Взехи се в ръце, каза си тя твърдо. Отиде до най-близкото огледало, за да провери грима си. Изглеждаше чудесно. Оправи си косата. В „Плаза“ ѝ бяха направили прическа. Роуч бе извикал и маникюристка. Сутринта ѝ даде копринената рокля в цвят електрик, бялото палто от норки и всички бижута.

Сега искаше от нея да изглежда ефектна и щастлива с любимия вкъщи. Как би трябвало да изглежда една такава жена? Ники не знаеше. Нито една от любовните връзки на Ронда не беше нито

бляскава, нито щастлива. Оправи кичур руса коса, паднал над очите ѝ, и се опита да се усмихне нацупено. Свали две от колиетата, ала остави третото, най-простото, с единствен диамант, висящ между гърдите ѝ. Хвърли обувките си и остана боса, тъй като Кареса не носеше чорапи. Червилото ѝ беше размазано от целувките на Джил Деспейн. Изненада се, че ѝ беше приятно. Преди рядко беше позволявала да я целуват — някак не можеше да го приеме. Влезе в банята. На мраморната лавица я чакаше внушително количество скъпа козметика и парфюми. До тях имаше английска мъжка козметика. За Чандлър. Не, за Джил...

От години не бе живяла в близост до мъж. Не помнеше баща си, а всичко, което си спомняше за съпруга на Ронда, беше само неясна, смътна фигура. Отвори червилото и започна да пресъздава съвършената уста на Кареса. Чу далечно почукване на вратата на хола и се стегна — можеше да е носачът. Вратата на банята беше отворена. Ако той внесе багажа в спалнята, ще я зърне седнала пред кристалното огледало в банята. Дали ще е достатъчно?

Двамата адвокати даваха разпореждания на носача. При нея влезе Джил, без риза и с покрито с пяна за бръснене лице. Усмихна ѝ се иронично. Въпреки че банята беше много голяма, тя сякаш се смали от неговото присъствие. Ники усети острия аромат на сапуна и пулсиращата топлина на голата му кожа.

— Виж, нямам устни... — посочи той насапунисаното си лице. — Мога да мина за Чандлър или за бясно куче! — И изръмжа страховито. Тя понечи да притвори вратата, но той я спря: — Не я затваряй съвсем. Остави го да ни зърне. Ще държа профила си към него, тъй че да не може да ме види анфас. Защо не застанеш зад мен и не сложиш ръце около кръста ми? Така ще изглеждаме като влюбени... — Ники го погледна в огледалото. Очите му бяха тъмни, уверени, и въпреки че тя се доверяваше на твърде малко хора, сега имаше желание да му се довери. — Хайде! — Изглежда Джил усети нейната нервност. — Все пак не съм бясно куче и не хапя. Ела, за да сме убедителни... — Той се наведе и целуна лявото ѝ рамо, което беше голо. Устните му бяха топли, а насапунисаната буза — хладна. На кожата ѝ остана снежнобял печат. — Хмм. Не е лошо. Обаче не е достатъчно убедително. Ела! Чандлър е от мъжете, които оставят отпечатък върху обичаната жена... — И Джил я целуна по бузата. Ники чу как носачът бута натоварената количка към стаята и видя

вратата на спалнята да се отваря. Погледна се в огледалото — на бузата ѝ имаше малко пяна. — Сега ме прегърни откъм гърба — каза той, — ала не много силно. Имам счупено ребро. — Тя го прегърна. Кръстът му беше необикновено тънък, а коремът му — плосък и мускулист. През гърдите му се белееше белег. Все по-наблизо се чуваше неспирния говор на Роуч, който засипваше с нареждания носача. — А сега — продължи Джил меко, — просто се преструвай, че ти харесва. Хайде, изиграй го! — Ники усети любопитните очи на носача и притисна буза до загорялото рамо на Джил.

— Страхувам се да не се порежеш — прошепна тя, а устните ѝ почти докосваха твърдия му гръб. Тялото му леко се затресе, когато се разсмя тихо. Той се обърна така, че носачът да не вижда лицето му и прошепна през рамо:

— Луда ли си? Да не мислиш, че има ножче?

Ники се отпусна. Прегърна го по-силно и притисна бузата си страстно до рамото му. Всичко е само на ужким, напомни си тя. Затвори очи и се сгуши по-близо, защото носачът ги наблюдаваше, жаден за подробности. Внезапно ѝ се зави свят. Доця ѝ се да го прегърне по-силно, за да запази равновесие, но не посмя. В този миг срещна откровено любопитния поглед на носача. Той беше нисък, слаб мъж на неопределена възраст. В очите му светеше хищническо тържество. Ако наистина беше информатор на „Инкуизитър“, както твърдеше Роуч, сигурно се чувстваше на небесата — да види Кареса и Гейвин Чандлър прегърнати в личната им баня на разкошната им спалня! В ръцете си той държеше дълга чанта за дрехи, леко прегъната. Роуч го хвана за рамото.

— Не я мачкай, идиот такъв! Това е сватбена рокля. Дай да видя, глупако! — Той издърпа чантата и отвори ципа. Извади дълга бяла рокля, огледа я и я закачи в гардероба. Лицето на носача стана още по-лукаво. Очевидно съпостави наблюденията си и резултатът му беше ясен. Брачно свидетелство можеше да се получи по-лесно в Невада, отколкото във всеки друг щат. Вегас плюс Кареса плюс Чандлър плюс сватбена рокля можеше да е равно само на едно — митичната сватба явно щеше да се състои! А за такава информация можеше да изкопчи тлъста сума. Адвокатът бръкна в джоба си и извади петдесет долара. — Не си прави никакви изводи от това — предупреди той носача и

посочи роклята. — Тя е за видеоклипа. Така че си дръж устата. Не искаме хората да остават с погрешни впечатления.

Ники знаеше, че целта му беше точно това — да създаде у хората погрешни впечатления. Носачът прибра парите в джоба си, обърна се към тях и ги гледна още веднъж. Притеснена да не се издаде, тя извърна лице и прилепи другата си буза до гърба на Джил. Ръцете ѝ стиснаха кръста му и той изведнъж трепна. Изплаши се да не го е заболяло реброто.

— Извинявай — прошепна Ники в голото му рамо.

— Няма нищо... — Тя изпита облекчение, когато разбра, че Роуч и носачът най-сетне бяха излезли. Моментално пусна Джил, сякаш за да се извини, че го е докоснала. Усети слабост в коленете си. Той взе една кърпа и избърса пяната от лицето си. — Слава богу, че си отиде. Пяната вече свършваше. Избудалкахме го, а?

— Беше по-трудно, отколкото предполагам.

— Ти беше чудесна — забеляза той и ѝ подаде кърпата. — Ето, избърши се.

Вратата на банята се отвори широко и нахълта Ливърингхаус.

— Това ли са ви влюбените гълъбчета? Стоиш с ръце около него като кукла. Нали си уж богиня на секса?

Ники го погледна с ненавист.

— Тя беше чудесна — повтори Джил. Взе кърпата от Ники и я метна на рамото си. — Изчезвай, Ливърингхаус!

Роуч занадничка зад рамото на едрия си колега.

— Добре беше, добре — но нищо повече. Ти — посочи той Ники, — трябва да влагаш повече чувство! Повече сексапил! Не прочете ли бележката ми? Трябваше да отворещаш на целувките му, да го галиш — да го подлудиш! А ти — все едно някое дете прегръща мечето си!

Тя се изчерви. Беше забравила за бележката му и изведнъж се почувства уязвима. Не биваше Роуч да научи за дислексията. Нито пък който и да е друг. Освен това виждаше Джил Деспейн за първи път. Трудно ѝ беше да го прегръща, а какво оставаше да го подлудява с целувки... След няколко срещи с приятелите на Ронда Ники се беше усъвършенствала да отблъсква всякакви посегателства. Според нея беше се е държала с Джил като развратница. А те я смятаха за смешна любителка. Джил сложи ръце на хълбоци и погледна двамата адвокати.

— Вижте какво! Нали искате от нас да изглеждаме като в медения си месец? Махнете се и ни оставете да се опознаем. И освен това имам счупено ребро, забравихте ли? Аз я помолих да внимава, дявол да го вземе!

— Добре! — Ноздрите на Роуч се разшириха и той отстъпи назад. — Опознавайте се, обаче никой никъде да не ходи и не позволявайте да ви виждат, без аз да ви кажа!

— Без ние да ви кажем — вметна Ливърингхаус и се изпъчи.

— Знам си работата — заяви Джил безцеремонно и отиде в спалнята си. Адвокатите най-сетне си тръгнаха.

Ники отиде до леглото и взе палто от норки. Извади бележката и я разгъна. Почеркът на Роуч беше ужасен и тя никога нямаше да го разгадае. Смачка я и я изхвърли в кошчето, инкрустирано със скъпоценни камъни. Закачи палтото в гардероба до бялата булчинска рокля. Чудеше се как ще докосне толкова елегантна дреха. Внимателно, почти с чувство за вина, издърпа полата. Изненада се, защото беше твърде традиционна за Кареса, която никога не следваше модата, а самата тя я определяше. Роклята имаше дълги ръкави, елегантно бухнали на раменете, и красиво деколте. Долната част на ръкавите и на корсажа бяха обшити с перли и украсени с дантела. Перли и дантела имаше и по дългата пола. Беше прекрасна рокля, но твърде сдържана. Не мажеше да си представи Кареса, кралицата на секса, облечена като невинна девица.

Задачата на Ники, обратно — беше да се преобрази в богиня на секса и тя се питаше за стотен път дали ще успее. Не беше трудно да изглежда като Кареса. Ала да се държи като нея беше съвсем друго нещо. Главата я болеше и изпитваше глад. Беше нервна и затова от снощи не беше яла нищо. Ако си почистеше лицето, ще можеше и да мисли по-ясно, реши тя и отиде в банята, за да измие дебелия слой грим. И ако си починеше — не беше спала добре от седмица насам... Пусна златния кран и остави водата да се изтече. Подложи лице под струята, благодатно хладна и чиста.

Дори не би било толкова трудно да мине за Кареса, ако беше сама, но с Джил Деспейн и се виждаше непосилно. Той беше джентълмен и не ѝ харесваше да се държи с него като лека жена. Това я притесняваше, караше я да се чувства евтина. Тя зарови лице в меката синьо-зелена кърпа и си спомни какво изпита, когато докосна

полуголото му тяло и притисна буза до силния му гръб. Не ѝ се вярваше, че може да ѝ хареса близостта на мъж след всичко преживяно в нейното минало.

Някой почука на полуотворената врата на банята. Ники се стресна. Беше толкова уморена, че всяко ново нещо я стъписваше. В рамката на вратата стоеше Джил и я гледаше с внимателните си тъмни очи.

— Ето значи как изглеждаш в действителност — каза той тихо. — Боже господи, та ти си била дете! Нямах и двацет години — на колко си?

— На двацет и една — отвърна тя, твърде изненадана от появата му, за да излъже. Понякога добавяше няколко години към възрастта си, а понякога ги изваждаше — според случая.

— Дете — повтори Джил многозначително. Ала когато я огледа отдолу догоре, Ники се почувства не дете, а съвсем жена. Беше объркващо чувство, ново. Припряно взе едно червило. Не искаше той да я вижда без грим. Това никога на никого не позволяваше. Гримът за нея беше маска, с която се пазеше от света. Криеше истинското си аз. — Не! — Джил хвана ръката ѝ нежно, но решително. — Не се прикривай с изкуствени неща. Защо променяш лицето си?

Тя се опита да изтегли ръката си, ала той я държеше здраво. От неговото докосване почувства електричество в кръвта си и се засмя притеснено.

— Такава ми е работата, да приличам на други хора...

— Не и сега! Не и с мен... Позволи ми да те видя истинска.

— Не — каза Ники и издърпа ръката си. — Моето истинско аз не съществува. Не си прави труда да го търсиш. — Тя се наведе към голямото огледало и с червилото си изобрази нови устни — по-тънки, по-сдържани и по-категорични от нейните.

ПЕТА ГЛАВА

На Джил не му харесваше този хол с огледала. Безбройните образи се отразяваха един в друг до безкрай и заблуждаваха очите и въображението. Той беше човек на действието, свикнал на открито, и тук, затворен като в зала с криви огледала, вече изпитваше клаустрофобия.

Не му се нравеше и тежкия грим на Ники. Недоволен беше и от себе си — беше решил да не обръща внимание на жената, но ето че тя се оказа не такава, каквото очакваше. Беше уплашена, ала нямаше да се предаде. Владееше се добре — в стойката ѝ пред огледалото имаше бойкост и упоритост. Освен това притежаваше чиста, деликатна хубост, която го изненада. Кожата ѝ беше гладка, леко мургава, а носът ѝ беше осеян с бледи лунички. Устата ѝ беше плътна, щедра и изваяна за усмивки. Красивите ѝ вежди имаха форма на криле, по-тъмни от русата ѝ коса, а миглите ѝ бяха още по-тъмни. Очите ѝ му направиха най-силно впечатление. Бяха красиви, тъмносини, едновременно внимателни и пламенни, знаещи и невинни. Ники взе молив и започна да очертава контурите им. Направи ги по-възрастни и по-остри. На Джил му се искаше да я спре.

— Престани да ме гледаш — заповяда тя. — Всъщност какво правиш тук? Някой да ти е казал, че трябва да почукаш?

— Почуках, също и виках. Течеше вода и ти не ме чу. Не беше затворила вратата на спалнята, нито пък тази.

Ники покри естествената коприна на миглите си с дебел слой черен аркансил. Мина му неприятната мисъл, че тя се отнася с подозрение към него.

— И така, искаш ли да се опознаем — може да ни помогне?

— Да ни помогне за какво? — попита Ники предпазливо.

— Изглежда всичко това те изнервя. — Той я огледа отгоре до долу. Синята копринена рокля с дълбоко деколте ѝ стоеше неестествено, докато не беше гримирана. А сега беше променила лицето си и роклята стана истинска.

— Кой не би бил нервен? Да не би това да е най-обичайният начин за прекарване на празниците?

— Приличаш на нея — забеляза Джил замислено, а после се поправи: — По-точно — успяваш да приличаш на нея. Казват, че го правиш на сцената. Тъй че не би трябвало да си нервна.

— Но тук не е сцена!

— Шекспир е казал, че целият свят е сцена.

— Може и да е казал. Аз не съм актриса в театър.

— Все пак си изпълнителка...

— Не, не съм. Да приличам на нея е просто нещо, на което се научих. Трик. Както да си мърдаш ушите.

— Казват, че работиш в нощен клуб.

— Да. Би ли бил така добър да престанеш да ме гледаш?

— Извинявай! — Не му харесваше новото ѝ лице с грима. — Защо го правиш? — Тя държеше пухче с пудра — гримът ѝ беше завършен. Неизвестно как беше успяла да заличи всяка следа от своята собствена личност. Новото ѝ лице беше състарено, изтънчено, по-светско, доста приятно лице, ала не беше нейното.

— Да не би това да е твоят билет за звездния небосклон? — настоя той.

— Точно обратното! — отсече Ники, издърпа косата са и я завърза на конска опашка. — Последното нещо, което искам, е да бъда звезда. Искам да приключа с тази лудост. Извинявай! — След нея се носеше уханието на скъпия парфюм на Кареса и гъделичкаше ноздрите му. Тя отиде до гардероба, взе голяма синя риза и я намъкна върху копринената си рокля. — Има ли някъде тук храна? — попита Ники. — Умирам от глад!

Сега му заприлича на малко момиче, неподходящо облечено с роклята на майка си и ризата на баща си.

— Има кухня, обаче няма готвач. Във всички спални има барчета. А в холовете има и малки хладилници. — Джил смени темата: — Малко е странно чувството ти за мода...

— Това не са мои дрехи. Пленничка съм на нейния гардероб. Бих убила за няколко комплекта най-обикновено бельо. Ами в тия хладилници дали има нещо като сандвичи?

— Нещо, смътно напомнящо сандвичи. Кареса и Чандлър са побъркани на тема здравословно хранене. Хайде — можеш да си

направиш цял пир с брюкселско зеле и соеви кълнове!

— Искаш да кажеш, че няма истинска храна? И трябва да ядем здравословна храна цели пет дни? Ще умра от глад!

— Това е част от илюзията. Ако Кареса и Чандлър бяха тук, биха изискали да им доставят точно такава храна. Хайде! Какво му е лошото на малко сок от ряпа?

— Точно когато цялата нация се кани да седне на пълнена пуйка, аз съм на диета... — Позата ѝ излъчваше тъга.

— Искаш ли сандвич с фъстъчено масло? Малко морковени пръчици? Или сода?

— Фъстъчено масло ли? — Лицето ѝ светна.

Пак му заприлича на дете, на неопитно дете, а негово задължение бе да ѝ помага да се оправи в идиотския лабиринт, който ги очакваше.

— Ще ти направя сандвич. Не съм свикнал да ме ограничават. Всяко ограничение ме нервира.

Тя седна на белия диван, а той ѝ направи сандвич, сложи до него малко морковени пръчици, отвори содата и постави всичко на масичката пред нея.

— Благодаря! — зарадва се Ники. — Спасяваш ми живота! — Сандвичът не изглеждаше апетитен, но тя яростно се нахвърли да го яде.

— С целия този грим съвсем не приличаш на момиче, което си пада по фъстъчено масло. Защо се гримираш така?

— Не мога да повярвам, че това им е храната! — ловко отмина въпроса му Ники. — Само здравословна храна и нищо друго? Наистина ли така живеят красивите хора?

— Да — кимна Джил. — Защото искат завинаги да останат красиви. Моля те, кажи ми защо правиш всичко това? Нали не се интересуваш от шоубизнеса?

— Не искам да бъда в шоубизнеса. Правя го за пари. За да мога да се измъкна. Далеч от цялата тази лудост.

Тя остави празната чиния и избърса ръцете си. Бяха прекрасни — Джил си спомни как стеснително галеха голата му плът.

— Да се измъкнеш? Какво искаш да правиш? И къде?

— В Гусбърг, Ню Джърси... — Той не се сдържа и се разсмя. А Ники изглеждаше оскърбена. — Какво толкова смешно има?

— Хубавите момичета се отправят към Бродуей или Холивуд, или тук във Вегас, а не в Гусбърг, Ню Джърси. Какво има там?

— Козметичен салон. Където жените си правят масаж и грим.

— И ти искаш да го купиш?

— Не — отговори тя хладно. — Просто ще работя там. Винаги съм искала да живея в Гусбърг.

— Защо ти трябва пари, за да работиш? Обикновено е точно обратното. Повечето хора работят, за да спечелят пари.

— Трябва да завърша едни курсове — отвърна тя, без да го гледа, — после да се квалифицирам за този салон. Ще уча шест месеца и трябва някак да се издържа.

— Разбирам! — Макар че не проумяваше. Беше виждал безброй гримьори в киното, а тя беше добра, много я биваше. Защо жена с нейната външност и талант се задоволяваше с толкова малко? — Ако искаш да се занимаваш с гримиране, защо не отидеш в Манхатън? Или в Холивуд? Защо не работиш в телевизията? Или в киното?

— Когато всичко това свърши, не искам да имам нищо общо с шоубизнеса — отговори Ники разпалено. — Мразя го!

— Защо?

— Не ми се говори сега. Ти си от Холивуд и се присмиваш на Гусбърг, Ню Джърси. По-добре ти ми разкажи за своята славна кариера. Например, как си счупи реброто?

— Питаш как съм си счупил реброто? Паднах по един склон.

— Трябвало е да внимаваш.

— Внимавам. Аз съм най-внимателният човек, когото си срещала. Но стават нещастия.

— А раната на гърдите ти? — Чувстваше, че тя му взема мярка така бързо и съобразително, както и той.

— Един кон ме ритна. Паднахме при каскада.

— Каскада ли?

— Каскада, при която дублирах актьора.

— Значи друг нещастен случай?

— Да. Просто лош късмет, това е.

— Работата ти е опасна...

— На мен ми харесва.

— А на мен — не! — отсече Ники.

Доця му се да сложи длани на раменете ѝ и да се опита да изтръгне напрежението ѝ, ала не смееше да я доближи.

— Предпочиташ да си в безопасност, така ли? — Тя не отговори. — Никой не е в безопасност — продължи Джил тихо, като си мислеше за Мели. — Наистина. Човек никога не знае какво може да му се случи в следващия момент.

— Някои хора знаят. Аз така искам да живея — винаги да зная какво ще ми се случи.

— Не желаяш никакви изненади?

— Не обичам изненадите.

— И би искала всичко да бъде установено, предвидимо? — Следобедното слънце играеше с русата ѝ коса.

— Защо не?

— Ще бъде скучно.

— Нямам нищо против.

— Не би ли искала пак да бъдеш Кареса?

— Не.

— Искаш просто да бъдеш самата себе си, така ли? Нали ми каза, че твоето истинско аз не съществува. И да не си правя труда да го откривам. Кое е истина?

— Да — рече Ники малко рязко, но в сините ѝ очи се четеше объркване. — Ти си много... Май че точната дума е любезен. Оценявам го. Обаче предпочитам да съм сама. — Джил понечи да я прегърне, ала тя тръгна към стаята си и погледна изплашено протегнатата му ръка — Много скоро ще се видим пак. Нали?

— Да... — Усмивката му се стопи. Ники влезе в спалнята си. Ключът щракна категорично като заповед — стой далеч от мен!

Когато след няколко часа почука на вратата ѝ, Ники беше готова. Успяла бе да си почине и да се скрие зад личността на Кареса. Беше със скъпия джинсов костюм по поръчка, който Кареса обожаваше, с ботуши на високи токчета, бял кашмирен пуловер и червено кожено яке. Косата ѝ бе скрита с черен копринен шал, вързан под брадичката. Беше сложила и слънчеви очила. Надяваше се, че изобразява Кареса, когато иска да не я разпознаят. А Джил разчиташе главно на слънчевите си очила и на вдигнатата яка на черното си кожено яке.

— Това е четвъртото ти лице, което виждам днес. Единствено ми хареса твоето истинско лице.

Тя не обърна внимание на комплимента му. Когато се беше съгласила на сделката, не мислеше за каскадьора. Сега присъствието му я караше да се чувства неудобно.

— Въпросът е — възрази Ники високомерно, — дали приличам на нея? Искам да кажа, дали приличам на нея, когато тя се мъчи да не прилича на себе си?

— Да. Страхотна си! — Той ѝ отвори вратата към фоайето. — Постоянно се променяш, като хамелеон.

— Нали това ми е работата — да се променям... — Тя нагласи очилата си. — И твоята е същата.

Джил беше сменил износените си джинси с нови, черни. Ризата му беше от сива коприна. Косата му беше гладко сресана.

— Моята работа не се състои в това, да приличам на други хора — възрази той. — Аз се снимам в каскади. Фактът, че приличам на някого, не е съществен.

— Едва ли може да се каже, че е несъществен. Ако не можеше да минеш за Чандлър, нямаше да го дублираш в каскадите. Ти самият си хамелеон.

Джил натисна златното копче на асансьора. Огледалните врати се отвориха със звук, подобен на лека въздишка.

— Хайде — подкани я той вяло. — Да отиваме за брачното свидетелство.

Ники се притесни, докато бяха в бюрото, но получи свидетелството без затруднения. Няколко души изглежда ги познаха и ги зяпаха, докато двамата им телохранители ги придружаваха до лимузината.

Тя едва не припадна от облекчение, когато влезе в колата. Джил седна до нея и я прегърна покровителствено. В момента тя беше твърде изтощена, за да не изпита благодарност.

— Чудесно! — пошепна ѝ в ухото той. — Просто великолепно! — И стисна раменете ѝ окуражително. Тя се обърна и се загледа през прозореца.

Група хора на отсрещния тротоар ги наблюдаваха с интерес. За момент през затъмненото стъкло Ники срещна поглед, който я изненада неприятно. Едно от лицата в тълпата странно се открояваше. Блед и отпуснат мъж я гледаше втренчено с необикновено безцветни очи, които не приличаха на човешки. Тя се вцепени, защото погледът на мъжа беше фанатично прикован към нея. После си даде сметка, че той не може да я види през едноръчно прозрачното стъкло, а гледаше колата. Когато лимузината се отдалечи, мъжът бръкна в джоба на якето си и на лицето му се изписа особена усмивка. След това изчезна в тълпата, като че ли никога не се беше появявал.

— Какво има? — наведе се Джил до ухото ѝ. Говореха тихо, защото подозираха, че шофьорът може да ги подслушва.

— Един човек... — Ники несъзнателно се доближи до него. — Имаше нещо особено в очите му. Такива едни безцветни...

— Къде? — попита той и я прегърна по-силно.

— Изчезна в тълпата, просто се стопи. Вече не го виждам.

— Не се тревожете — обади се по-едрият от телохранителите на име Уолдо. — Хората трябва да ви гледат. Вие сте в безопасност. Затова сме тук.

Другият телохранител беше чернокож. Казваше се Моузис.

— Безцветни очи ли? Възможно е да е бил нашият приятел. Обаче ако е бил той, би трябвало да го видим и ние. Какво друго забелязахте? — попита той.

— Целият беше блед и безцветен. Бледа кожа, руса коса, започнала да побелява. Нездрав тен на лицето. Якето му беше цвят каки, но избеляло.

— Кой е този ваш приятел? — попита Джил, надушил опасност.

— Невъзможно! — засмя се Уолдо. — Щях да го забележа.

— Може да е тук — възрази Моузис. — Слухът е пуснат от няколко седмици. Опитваме се да убедим всички, че тя е тук. Не е нужно да си Шерлок Холмс, за да се сетиш, че днес може да отиде в бюрото за свидетелства.

— Е, нали не направи нищо, което да ви се стори заплашително?

Въпросът на Уолдо и снизходителната му усмивка смутиха Ники. Наистина мъжът не беше направил нищо застрашително. Само ги гледаше и се усмихваше странно. Дали просто не си беше въобразила, че е толкова злокобен?

— Този човек май винаги знае... — подзе Моузис. Уолдо го сръга с лакът дискретно.

— Какъв човек? — попита отново Джил.

— Няма нищо! — махна с ръка Уолдо. — Един побъркан. Винаги разбира къде е тя. Показва се, пише ѝ, опитва се да ѝ телефонира. Ала няма какво да се притеснявате! Никога не я е заплашвал!

— Така е — съгласи се Моузис. — Никога не я е заплашвал. Ако го направи, тогава ще имаме основание да го усмирим и... Но не знаем какво става в главата му.

— Не! — отсече Уолдо. — Не е възможно да е той. Толкова скоро? Вчера беше в Ню Йорк. И вече в бюрото за свидетелства? Да ни чака там? Трябва да е супермен!

Ръката на Джил прихвана Ники по-здраво. Дали просто искаше да я успокои, помисли си тя. Или пък да я прелъсти? Не можеше да си отговори. Изглежда той я усети, че се притеснява, наведе глава и леко докосна с устни бузата ѝ, като че ли ѝ обещава по-нататъшни удоволствия.

— Хей, не забравяй, че се обичаме! Усмихни се! — Ники видя как Моузис отмести поглед деликатно, а Уолдо едва прикри усмивката си. — Хайде, хайде — прошепна Джил на ухото ѝ. — Отпусни се. Ще се погрижим за теб.

Сама ще се погрижа за себе си, каза си тя с горчивина. Не искам никой да се грижи за мен, освен аз самата. Крайно време е да му го покажа на този каскадър.

Щом стигнаха до хотела и останаха насаме в асансьора, Ники го погледна с най-хладния поглед, който можеше да изобрази.

— Какво има? — попита той.

— Не ми е приятно да ме докосваш! — процеди тя студено. Но със сърцето си чувстваше, че това е лъжа...

ШЕСТА ГЛАВА

Ники се заключи в разкошната спалня с паунови мотиви, окачи якето и изрита ботушите си. Свали черния копринен шал и слънчевите очила. Накрая се изкъпа в голямата златна вана и се почувствува силна и по-спокойна.

След това облече огромната риза и се отпусна в прохладните коприни на леглото. В ума ѝ се преплитаха мъчителни образи, но скоро заспа. Сънува ужасен, объркай сън за Ронда и нейните непрокопсани приятели. После, по неясната логика на съня, тя самата се оказа Ронда. Жестокият мъж, към когото беше привързана, стана Джил. Ники го умоляваше: „Ще ме обичаш ли? Ще се грижиш ли за мен? Моля те, моля те!“. Джил от съня ѝ я гледаше надменно, с презрение. Отблъсна я, изсмя се и се отдалечи. „Чакай! Моля ти се! Почакай!“ — викаше тя, ала нямаше никой. Стоеше сама сред изпепелено поле под навъсено небе.

Ники се стресна и се събуди. Загледа се в сложните мотиви на балдахина и осъзна, че я беше събудил някакъв шум. Някой чукаше на вратата. Дали беше Джил, мъжът от съня ѝ? Още сънена, стана и отиде до вратата.

— Какво? Кой е? Какво искаш?

— Тук има две пасти — Моузис ги донесе тайно. Ако искаш истинска храна, ела да си вземеш. Имаш един час до шоуто.

Тя съвсем се разсъни от мисълта колко скоро ще бъде в прегръдките му.

— Не съм гладна — промърмори, но стомахът ѝ предателски се обади.

— Лъжеш! — възмути си той. — Добре. Няма де те моля. Ще оставя яденето до вратата. Гладувай! Твърдоглавка!

— Не съм гладна — повтори Ники. Чу стъпки и леко дрънчене.

— Ето — изръмжа Джил. — Пред вратата ти е. Беше мило от страна на Моузис да си направи труда. Ако това е твоята благодарност, добре. Така му се отблагодарявай!

Чу отдалечаващи се стъпки. Изчака доста време, поне както ѝ се стори. Изпод вратата се носеше ароматът на храна. Миришеше апетитно и тя едва издържаше. Някъде звъннаха сребърни прибори. Сигурно Джил ядеше с наслада. О, боже, помисли си Ники, щом Моузис си е направил труда да я донесе, не би трябвало да се хаби. Тя отключи вратата и я откряна. На белия килим имаше златен поднос, върху него — покрито със златен похлупак блюдо, от което се носеше апетитният аромат. В кристална чиния беше сложена зелена салата, а по-малка кристална чиния предлагаше предястие от вкусни меса. От златна ваза се подаваше една бяла роза. Наведе се и посегна към подноса. В същия момент огледа стаята. Пронизаха я черните очи на Джил, който седеше до маса с белоснежна покривка и я гледаше насмешливо.

— Хапни си със здраве. И бъди все така сладка!

Бузите на Ники пламнаха. Стана ѝ неудобно, че този ден за втори път я вижда без грим.

— Грехота е да се хаби храна — промърмори тя, грабна подноса и се изправи. — Благодаря на Моузис от мое име.

— На вашите услуги — удостои я Джил с още една усмивка.

Ники се обърна с цялото достойнство, което можа да събере, и отнесе подноса в стаята си. След това отиде да затвори вратата и силно щракна ключа.

Джил гледаше заключената врата, която го разделяше от Ники. Макар че храната беше изискана и вкусна, той едва я опита. Лицето ѝ без грим още плуваше пред очите му. Кой знае защо, когато видеше истинското ѝ лице, тя му напомняше цвете — диво цвете, което беше успяло да израсне красиво на тайно, непристъпно и сурово място.

Преди да дойде във Вегас за този луд маскарад, Джил си беше представял няколко неприятни сценария с момичето. Но Ники не отговаряше на никой от тях. Като гледаше неразкрасеното ѝ лице или пък когато я прегръщаше и целуваше, нещо дълбоко в него го заплашваше, че ще надделее над волята му. Не беше изпитвал това чувство от Мели насам. Защо? Не беше заради физическата ѝ красота, защото познаваше далеч по-блестящи жени. Не беше и заради личността ѝ, защото тя беше неуловима като живак. Поради липсата на

по-подходяща дума, той се чудеше дали не е заинтригуван от характера ѝ. Ники беше едновременно крехка и силна. Изглеждаше изпълнена с неосъществени желаниа, а в същото време бе неистово независима. Чувстваше, че зад надменността и презрителната ѝ усмивка се криеха много тайни. Щом я опознаеше, щеше да изчезне цялата загадъчност около нея, а Джил щеше да се освободи от нейната магия. Колкото по-скоро, толкова по-добре. За какво му беше едно дете, чието най-голяма амбиция беше да продава бои за лице в Гусбърг, Ню Джърси? Коего мрази шоубизнеса и чиято най-съкровена цел е да направи живота си сигурен и досаден?

Роуч беше определил какво да облича Ники при всяка поява. Тази вечер трябваше да сложи опънат по тялото клин от бяло кадифе и дълъг бял пуловер със златни нишки. На двете ѝ китки имаше гривни с тежки изкуствени диаманти. Русата ѝ коса трябваше да бъде разпусната и това много ѝ отиваше. Гримът ѝ беше съвършен. Но иначе далеч не се чувстваше добре. Мъчеше се да не мисли за Джил като за мъж. Той беше само средство да доведе начинанието докрай и толкоз. Ала когато Джил почука на вратата, спокойствието ѝ отлетя.

— Да? — попита тя и отвори. — Време ли е?

— Време е. Господи, не мога да свикна! — извика той.

Беше с бледосин мохерен пуловер, който подчертаваше бронзовия тен на ъгловатото му лице и тъмните му очи.

— С какво не можеш да свикнеш?

— С начина, по който се променяш. Преди час видях русо момиче с лунички, което се опитваше да си вземе крадешком храна. Сега вместо него се появява опасна прелъстителка. Като че ли в стаята ти има поне два̀сет жени.

— Не ставай глупав. Нали работиш в киното, а то също е илюзия. Би трябвало да си свикнал вече.

— Свикнал съм в киното, но не и в живота си. Непрекъснато си напомням, че ти си ти, а не тя.

— Защо мислиш за това?

— Винаги искам да отличавам истината от фалша. Искам да ми е ясно с какво се занимавам... И с кого.

— С кого? — изимитира го Ники. — Не се ли фукаш? Никога не знам кога трябва да кажа „кого“ и кога „кой“. Така ли трябва да се употребява? Аз бих казала, че искам да знам „с кой се занимавам“.

— Боже мой! Подиграваш ми се за моята граматика? Ти си невъзможна! Да, зная кога се употребява „кого“ и кога „кой“. Майка ми предаваше английски.

— Учителка по английски! Божичко, образован! Ти сигурно си много, много добре възпитан... Силно съм впечатлена!

— По-добре съм възпитан, отколкото бих искал да бъда. Баща ми беше свещеник.

— Свещеник! — не повярва тя. — Олеле! Ти наистина си бил добре възпитан. Обаче си стигнал до Холивуд. Да не си черната овца на семейството?

— За известно време — промърмори Джил. — Те са се примирили. А ти? Твоите родители? Каква овца си в твоето семейство? Черна ли, или бяла? Или просто заблудена?

— Никаква не съм. Нямам семейство. Те развличаха хората, или поне се опитваха... — Наведе глава, за да не срещне внимателния му поглед — Виж... хайде да излезем. О, така съм уморена да се преструвам на нещо, което не съм!

Тя се опита да отвори плъзгащата се врата. Страхуваше се от сцената, която предстоеше да изиграят.

— Дай на мене! — Той отиде зад нея. — И се успокой. Трябва да излезем там като влюбени. Няма да хукнеш навън сама... — Джил плъзна едната си ръка около талията ѝ и леко я привлече близо до себе си. Ники се напрегна. — Спокойно — прошепна ѝ той на ухото, протегна другата си ръка и отвори ключалката. — Ето, готово! — Топлината на дъха му я галеше по шията. — Сега тръгваме бавно. Много бавно и много спокойно... — Хладината на пустинната нощ обля Ники и тя потрепери. Джил я целуна по бузата. Устните му бяха топли в прохладния мрак. Терасата беше огромна — заемаше голяма част от покрива на хотела. Беше застлана с бели плочи. На нея растяха палми, кактуси, екзотични вечнозелени растения и цветя в саксии. Затоплената вода в басейна, осветен отдолу, проблясваше и от нея се издигаха призрачни облаци пара. Всичко около басейна беше осветено от малки разноцветни прожектори, скрити в храсти и дървета.

— Кой живее тук? — попита Ники. — Принцове и шейхове ли?

— Точно така. Един арабски принц. Но със съвременни възгледи. Наел го е за сто години и го е отстъпил на Кареса. — Ръката му я обхвана по-силно. — Оттук! — Поведо я към птичка от изкусно

преплетени борове. — Хайде малко да ги объркаме онези там в „Силвърадо“. Нека известно време да не ни виждат, за да изглежда естествено.

— Каза „онези“... Повече от един фотограф ли има там сега?

— Да — отговори той и я насочи към сенките на една кедрова горичка. — Най-малко още двама се регистрираха днес следобед. Първият е тук от неделя. Роуч също ни наблюдава оттам. Мисля, че има свой собствен фотограф, за всеки случай, ако никой друг не направи свестни снимки. Освен това иска да види как се справяме.

— Истинска лудост — подхвърли тя, когато влязоха в най-тъмната част на горичката. Във въздуха се усещаше остра миризма на хлор, смесена с аромата на боровете. Зад терасата се виждаха светлините на стотици други хотели и нощни клубове. Ники понечи да се освободи от прегръдката му.

— Шшт! — предупреди я Джил. — Стой близо до мен. Не могат да видят много оттам, ала нас могат да видят. Особено теб, както си облечена в бяло... — Между боровете имаше малка пейка от светъл мрамор. Цветното осветление падаше през клоните на меки, неправилни ивици. — Седни — каза той и я пусна. — Пак си нервна, нали?

Тя се настани на пейката.

— Всеки на мое място би се чувствал така. Всички ни шпионират — дори и Роуч. Боже господи! Кареса и Чандлър как понасят това? Да живеят затворени, да се крият от журналистите? Почитателите им издевателстват над тях! Как не полудяват?

— Това е цената, която плащат, за да бъдат богати и известни... — Джил седна до нея. — Като сделка с дявола.

— Какво искаш да кажеш? — Думите му я накараха да настръхне, защото ѝ се струваше, че и тя се бе спазарила с дявола, като подписа договора на Роуч.

— Те имат богатство... власт — продължи той. — Но на кого могат да се доверят? Ще се намери ли някой, който да ги харесва заради самите тях? Или да им бъде верен само заради приятелството? Те престават да са хора. Стават стока.

— Звучи ужасно! — въздъхна Ники, загледана в празното небе. То беше бездънно черно, без луна и звезди.

— Истински известните правят всичко пред камера. Целият свят ги наблюдава, когато се влюбват, когато се женят, когато се развеждат. Не могат да бъдат сами дори когато получат нервна криза или когато умират. Пресата превръща всичко в новини.

— Ужасно! Бих ненавиждала такъв живот.

— Аз също.

— Защо се стремят към него? — попита тя.

— Ти ми кажи защо! — Джил взе ръката ѝ и преплете пръсти с нейните, а после сложи ръцете им на твърдото си бедро.

— Недей — започна Ники, макар че не се опита да се отдръпне.

— Шшт! — Той сложи пръст на устните ѝ. — Пак си притеснена. Не се страхувай, когато те докосвам. Отпусни се...

— Не мога...

— Можеш! — Джил бавно прокара пръст по долната ѝ устна. — Позволи ми да те прегръщам. Научи се и ти да ме прегръщаш. Няма да се получи, ако не си вярваме. Говори ми... — Пръстът му остави тръпнещата извивка на устата ѝ, ръката му стисна нежно свободната ѝ ръка и той я постави на лицето си. — Ето така — продължи с шепот. — Просто ме докосвай... — Дъхът ѝ спря, а сърцето ѝ лудо се удряше в гърдите. Джил леко отмести ръката ѝ, за да я целуне по дланта. Целувката предизвика тръпки в гръбнака ѝ, които я стоплиха и отпуснаха. Когато махна устните си, дланта ѝ още пареше, сякаш държеше звезда, жива и светеща. — Сега — прошепна той меко, — кажи ми, моля те, щом цената е толкова висока, защо хората се стремят към бремето на славата и богатството?

— Аз... — запъна се тя. — Аз мисля, че се надяват така да се осъществят напълно... — Имаше предвид Ронда, която смяташе, че само любовта или звездната слава могат да я направят завършена, цялостна личност.

Джил придвижи ръката ѝ до рамото си и я притисна.

— Да се осъществят напълно? Интересно, но неясно. Какво искаш да кажеш? Обясни ми... — И повтори шепнешком: — Как смятат да се осъществят напълно? Кажи ми!

Умът на Ники работеше бързо. Той само се опитваше да я подготви за онова, което скоро трябваше да направят пред камерите. Само се опитваше да я успокои. Ала защо тя се чувстваше толкова смутена и изплашена в прегръдките му?

— Някои хора — подзе Ники нерешително, — не се смятат осъществени като личности. Имат нужда от нещо, което да ги накара да се почувстват изявени... иначе, според тях, те нищо не струват. Може би едно от тези неща е славата. Или богатството. Също така властта. Не се чувстват значими без тях. Може би дори не се чувстват истински живи.

Джил повдигна лицето ѝ така, че тя да го гледа.

— Но самата ти нямаш нужда от тези неща. Ти — не!

Искаше ѝ се да отхвърли ласките му и в същото време искаше да им се поддаде. Съчетанието на сила и нежност у него неволно я омайваше, ала трябваше да не забравя колко различен бе този мъж от нея и колко ѝ бе чужд.

— Не. Нямам нужда. Обаче на теб сигурно ти трябват — ако не и нещо повече. Имаш нужда от опасности, от рискове.

— Някога беше така — отвърна след малко той. — Но се промених. Сега имам нужда да вървя напред, по-нататък.

— Какво? Към нови опасности? По-големи рискове? — Ники тръсна глава, за да се освободи от прегръдката му.

— Не... — Той се наведе към нея и пак я хвана за ръката. — Търся само по-големи предизвикателства. Искам да ръководя снимките, а не само да участвувам в тях. Защо се стегна, Ники? Какво значение има какво искам да правя?

— Няма значение — отговори тя. — Изобщо не ме интересува. Виж какво, хайде да излезем там, където могат да ни виждат, та да си направят тъпите снимки, и да свършваме, а? — Ники се опита да се измъкне, ала двете му ръце я държаха здраво.

— Дръж се, Ники! Искам да си спокойна, запомни!

— Аз съм спокойна — излъга тя.

— Не си... — Дланите му галеха нагоре-надолу ръцете ѝ. Това движение я успокояваше и вълнуваше. — Усещам, че не си, дори през проклетия ти пуловер.

— Защото ми се ще всичко това да свърши — възрази Ники. — Защото ми е противно.

Джил стана и я привлече към себе си. Нещо неуловимо се промени в поведението му, макар че тя не можеше да каже точно какво. Когато заговори, гласът му прозвуча рязко.

— Няма защо да ти е противно. Нали после ще можеш да отидеш в Ню Джърси? Аз пък трябва да го направя, за да мога да режисирам. И на мене не ми харесва, но така стоят нещата...

— Да режисираш? Това ли трябва да получиш от сделката — да режисираш? Най-баналното желание в Холивуд! Че всички искат да режисират!

— Не се крий зад остроумни забележки, Ники! Не бива да сме врагове. И двамата сме заложили много...

— Извинявай — промълви тя с искрено съжаление. — Искрах...

— Няма значение какво си искала. Аз имам големи мечти, а ти — малки. Тук сме да осъществим тези мечти. Имаме работа — нека я свършим професионално... — Тонът му омекна. — Виж какво, независимо дали ти харесва или не — аз завися от теб и ти зависиш от мен. От теб искам единствено да ми имаш доверие и да се чувстваш спокойно с мен. — Ники кимва. Боеше се да му се довери. — Готова ли си? — притегли я той.

— Готова съм.

— Ще излезем оттук, наляво, до онази леха с декоративните кактуси. Там осветлението е достатъчно силно и те би трябвало да видят лицата ни, ала не много ясно. Ще могат да направят прилични снимки. — Джил се наведе по-близо до нея. — Когато стигнем там, ще те прегърна — ето така... — Ръцете му обхванаха талията ѝ и я придърпаха — бавно, чувствено. Тя усети твърдите му дълги бедра до своите, гърдите му се притиснаха към нейните. — После — продължи той тихо, — ще те целуна, а ти трябва да отвърнеш на целувката ми. Ще продължи около две минути. Ще засека времето. Разбра ли?

— Разбрах — каза Ники с отслабнал глас.

— Там — пошепна Джил, — целувката ще бъде за Кареса, Чандлър, Роуч и за фотографите. А тази тук е за нас.

— За нас? — Тя не можа да каже нищо друго. Устните му затвориха нейните.

СЕДМА ГЛАВА

Ники напълно се обърка. Искаше Джил да я целува и никога да не спира. От друга страна не искаше да я целува. Вдигна ръце да го отблъсне, но пръстите ѝ сами се отпуснаха на гърдите му. Устните ѝ се разтвориха, за да възрази, ала не излезе никакъв звук. Вместо това той я целуна по-силно. И макар че близостта му я разтревожи, изпълни я и със силен копнеж.

И преди я бяха целували, но не с такава нежност. Мъжете бяха използвали силата си, за да удовлетворят себе си и никой никога не се беше постарал да ѝ достави удоволствие. А Джил беше решил да направи точно това — да я научи на най-сладките тайни на любовта. Ласките му бяха като разговор без думи... Той обви с ръка кръста ѝ и я привлече по-близо. Другата му ръка я галеше по шията, после под гъстата коса до тила. Тя потръпна.

— Недей да трепериш — пошепна Джил срещу устните ѝ. — И недей да се бориш с мен. Аз ти имам доверие и ти можеш да ми имаш доверие. Отвърни на целувката ми! — Бризът полъхна и Ники потрепери отново. Той проследи с пръст линията на брадичката ѝ. Тя знаеше, че трябва да се отдръпне, да го смъмри, ала не каза нищо и остана в обръча на ръцете му. — Покажи ми, че ми вярваш, Ники. Целуни ме. Поне веднъж да не е пред публика... — Отдолу се носеше шумът на неспирното движение по улиците на Лас Вегас, но тя не чуваше нищо, освен биенето на собственото си сърце. Ръката му нежно обхвана брадичката ѝ. — Ники, целуни ме! — каза Джил тихо и тя усети топлия му дъх върху устните си. Повдигна се на пръсти и устните ѝ бавно го докоснаха. Той не помръдна. Устните ѝ срамежливо продължаваха като омагьосани. Беше развълнувана и объркана. Струваше ѝ се, че усеща забързания ритъм на сърцето му под пръстите си. Ръката му около лицето ѝ стоеше съвършено неподвижна, като че ли не искаше да я притесни с движение. — Хайде! Нека да се престорим, че се обичаме...

Ники кимна. Страх я беше от предстоящата сцена. Вече беше емоционално изчерпана. Опита се да прояви самообладание.

— Сега би трябвало да те подлудя от страст, нали? Както вече знаеш, това не ми е призванието...

Джил стисна ръката ѝ.

— Няма да полудяваме от страст. Просто трябва да се държим нормално.

— Нали Роуч каза...

— Остави го Роуч! Само се усмихни. Сгуши се, облегни се на мен и се усмихни. Влюбените не трябва постоянно да демонстрират изключителна страст. Нека се държим естествено.

Тя се сгуши в него и склони глава на рамото му.

— Какво знаеш за любовта? Бил ли си влюбен някога?

— Някога бях... — Той седна на широката стена и я придърпа към себе си. — Така. Сега просто ще си говорим. От време на време аз ще те целувам. Гледай ме в очите.

Ники го погледна. Очите му бяха тъмни като небето зад него.

— Сега режисьорът в теб ли се обажда?

Джил докосна устните ѝ с ръка.

— Не съм такъв режисьор. Мене ме интересува втория план. А сега ухапи игриво пръста ми.

— Какво значи втори план?

— Каскади. Ще режисирам дубльорите в каскади. Потъркай си носа в моя. Да не вземеш да скочиш! Ще си пхна ръцете под пуловера ти. Не се притеснявай, няма да отида много далеч. Ти само се усмихвай. — Той потърка носа си в нейния и ръцете му, топли на хладната кожа на гърба ѝ, се промъкнаха под пуловера ѝ. Изненада и удоволствие се разляха по гръбнака ѝ. Когато Джил ѝ се усмихна, тя прехапа устни и после се опита да отвърне на усмивката му.

— Такава малка усмивка ли заслужавам? Нали ме обичаш? Хайде, усмихни се! Представи си как изглежда Роуч по бельо — с розови шорти на зелени точки... — Ники се усмихна по-естествено. — Добре — каза той. — Задръж тази усмивка. Красива е. И не отделяй очи от моите. Точно така. Получи се. Изглеждаш като влюбена жена. Видя ли? В края на краищата ти си актриса! — И Джил дълго я гледа. — А сега обвий врата ми с ръце. Като те целуна, престори се, че ти харесва. На ужким! — Непонятно защо в очите ѝ запариха сълзи.

Премигна и после повдигна ръцете си. Обгърна здравата извивка на раменете му и склучи пръсти зад врата му. — О, боже! — Той я притегли към себе си и притисна лицето ѝ към рамото си, като че ли за да я увери, че е в безопасност. После се наведе и я целуна. Ръката му още беше под пуловера ѝ галеше голия ѝ гръб. Не беше нужно да я подканва да отвърне на целувката му. Този път тя го направи съвсем естествено, защото искаше. А когато Джил се отдръпна, и двамата бяха останали без дъх. — Ники! Не го вземай много навътре... — Тя кимна тържествено. Протегна ръка и нежно избърса червилото, останало на устните му. Той хвана ръката ѝ и я целуна. Погледнаха се със страст, без да се преструват. Когато влязоха, Джил си наля коняк и го изпи до дъно. — Е, — процеди той, — свърши се!

Ники стоеше до вратата към терасата. Знаеше, че трябва да отиде в стаята си, ала някак не можеше, поне засега.

— Кога... Кога си бил влюбен?

— Преди няколко години.

— Какво стана с нея? С жената, която си обичал?

— Умря... — Той загледа чашата си.

— Съжалявам...

— Аз също.

— Беше ли... Щеше ли да се ожениш за нея?

— Да. Щях да се оженя за нея.

— О! — Тя отиде до дивана и седна. — Извинявай, не трябваше да подхващам тази тема. Но аз само...

— Само какво? — попита Джил. Ники изглеждаше изморена, объркана, като дете с твърде много грим.

— Всъщност исках да попитам дали ако се беше оженил за нея, щеше да бъдеш тук и да се занимаваш с всичко това?

Странен въпрос, помисли си той. Въпрос, който го накара да почувствува празнота, както след силен удар в стомаха. Ако Мели беше жива... Мели, помисли си Джил с горчиво чувство за вина. Би трябвало да мисли за нея, а не за Ники. Мели беше единствената жена на света, която беше обичал и която някога щеше да обича. Безсмислено беше да се захваща с това странно момиче, с което нямаше нищо общо.

— Не — отговори ѝ той кратко. — Нямаше да бъда тук.

— Не, дори и ако това щеше да ти даде възможност да режисираш... каскадите? Нямахте да бъдеш тук дори и заради това ли?

— Не. Бих намерил друг начин. И нямахте да й позволя да се занимава с такова нещо. Казваше се Мелани... — Джил отпи малко коняк. — Беше от Монтъри, откъдето съм и аз. Приятно момиче, умно — учеше история в колежа. Завърши с отличие и с награди. Обаче я влечеше каскадьорството. Също като мен. И я биваше... — Ники не каза нищо. Лицето й изразяваше странна тъга. — Запознахме се на снимки. В един каубойски филм. Не беше кой знае какъв филм. Никой не го помни вече. Но аз няма да го забравя. Когато я видях за първи път, тя яздеше огромен дорест кон с диви очи. Попитах я: „Как малко момиче като теб ще се справи с такъв голям кон?“. А Мели отговори: „Сега ще видиш, каубой!“. — Той се усмихна на спомена си и погледна Ники, която беше навела глава. Мели беше със святкащи тъмни очи и бляскава черна коса, малка мъжкарана с червени бузи, многознайка, която се смееше самоуверено. Свързваха ги много неща. Беше пълна противоположност на тази жена. Усмивката му угасна. — След това започна да се чувства не много добре, което беше невероятно, защото изглеждаше напълно здрава. Ала тя се чувстваше все по-зле. И когато отиде на лекар... — Джил пак отпи от коняка. — Откриха, че нещо не е наред. Откриха нещо много лошо... — Той въздъхна дълбоко. — Казаха ми, че ще живее три или може би най-много четири месеца. Болестта беше твърде напреднала. Трябваше аз да й го кажа. Мели искаше да научи истината от мен, а не от някой лекар. И аз й казах... че може би ще живее четири месеца. Тя не можа да го приеме. — Джил вдигна глава към безкрайните огледала в стаята. — Не се изплаши, но не можеше да разбере, да го приеме. Никога в нищо не беше претърпявала неуспех. Опита се да се усмихне и каза: „Сега ще видиш, каубой!“. — Ръката му стисна чашата. — Обаче не се справи. Изкара точно четири месеца. Опитахме се да ги изживеем по възможно най-добрия начин. Тя беше най-милата жена, която някога съм познавал. Няма да срещна друга като нея... — Той изпи коняка си и блъсна чашата. — Това е цялата история!

— Защо тази стая е толкова различна от моята? — попита Ники, а Джил й беше благодарен, че смени темата. — Като че някой е взел тия стаи от различни страни и просто ги е прилепил!

— Принцът е искал всяка стая да представя различна епоха и различно място в света. Като стил. И като представа за разкош. Тази стая е френски неокласицизъм с гръцко влияние. Твоята спалня е в индийски стил. Моята е италиански ренесанс. Искаш ли да поразгледаш? Виждала ли си някога кухня в древно египетски стил? Микровълновата печка е в саркофаг на мумия...

Ники не искаше Джил да си помисли, че си проси да я покани в неговата стая. Принудени бяха от обстоятелствата да са в непрекъснатата близост, а той беше събудил в нея чувства, които я плашеха. Тъй като го намираше привлекателен, искрено го беше попитала за онази жена. Джил ѝ беше отговорил със същата откровеност. „Никога няма да срещна друга като нея“, беше казал той. Думите му не излизаха от съзнанието ѝ.

Джил никога нищо нямаше да хареса в нея, защото тя трябваше да се бори, за да се научи на такова просто нещо като четенето, а освен това далеч не беше безстрашна. Толкова по-добре. Не се стремеше да се хареса на никой мъж, дори на него. Не беше в природата ѝ да иска или да се стреми към нещо, а да си стои сама. Ники въздъхна. Забеляза, че той я гледаше със същия тревожен поглед както на терасата.

— Ще ми се да изляза — каза тя и стана от дивана, — просто да изляза и да повървя. Чувствам се като в аквариум. А и нищо не съм видяла от Лас Вегас. Нищо друго, освен летището. Там имаше алуминиеви палми. И ротативки. Още щом слязат от самолетите, хората могат да играят хазартни игри.

— Знам.

— Дали Роуч ще ми позволи да изляза сама за малко? Никой няма да ме познае. Мога да направя така, че изобщо да не приличам на нея. Мислиш ли, че ще ми позволи?

— Не — отговори Джил.

— Защо? Ще взема Уолдо или Моузис — който поиска.

— Не! — Гласът му беше неумолим.

— Но защо? Приключихме за тази вечер.

— Утре ще се женим, забрави ли? Той ще иска да се напиш добре, за да си хубава.

— Ще се женим! — подхвърли Ники иронично.

— Точно така!

— Хубава-нехубава, тази нощ няма да спя. Би трябвало да имам право на една проста разходка.

— Не може. Ти сега се правиш на Кареса, а тя е известна. Затворничка на своята слава. Също и ти — в този момент.

— Защо, според теб, са сложили метални палми на летището? — въздъхна Ники. — Те не са хубави като истинските.

— Тук е Вегас. А истинските неща във Вегас не са много.

— Разбирам — кимна тя, ала всъщност не разбираше. Искаше ѝ се да отвори широко завесите и да погледа лудата дъга от светлини, която представляваше Вегас през нощта, но знаеше, че непрекъснато ги наблюдават и не бива.

— Ако толкова искаш да излезеш, ще те изведе — рече Джил внезапно.

— Ама нали Роуч...

— Номерът с Роуч е не да го молиш, а да му кажеш какво искаш. Той ще се обади всеки момент. Аз ще говоря с него. А ти иди се преоблечи с нещо по-обикновено и махни този грим.

— Винаги ходя с грим. Никога не излизам...

Телефонът звънна и я стресна.

— Хайде, върви!

Ники бързо си почисти лицето и среса косата си, както я носеше всеки ден, почти права. Поколеба се за миг пред огледалото. Не можеше да понесе мисълта да излезе без грим, с голо за света лице. Сложи си съвсем малко гланц за устни, а на миглите — почти незабележимо количество от спиралата. Потърси в гардероба на Кареса по-ненатрапващи се дрехи. Сложи едни джинси, а върху тях — огромната синя риза. Всички сака и пуловери на Кареса изглеждаха много скъпи, затова не облече нито едно от тях. Сега изглеждаше млада, неопитна и изобщо не приличаше на Кареса. Прииска ѝ се да си върже косата на опашки от двете страни. Това още повече я подмлади. Джил беше с избелелите джинси, с износената риза и с кафяво пилотско яке. Очила с рогови рамки му придаваха неочаквано сериозен вид.

— Не знаех, че носиш очила...

— Само за четене. Реших, че с тях няма да ме познаят. Само ще виждам малко замъглено.

Сигурно чете много, помисли си тя със свито сърце. Какво ли би си помислил, ако знаеше, че я затруднява разчитането на най-проста бележка? Дали щеше да изпита презрение към нея? Или може би по-лошо — съжаление?

— Нямаше ли неприятности с Роуч? — попита Ники.

— Роуч си имаше неприятности с мен. Не играя по гайдата му. Няма ли да облечеш още нещо? Ще измръзнеш.

— Не мога да сложа никоя от претенциозните ѝ дрехи. Искам да изглеждам... нали знаеш, естествена.

— Ето! — Той свали якето си. — Облечи това. — Тя се опита да възрази. — Вземи го. Имам друго. Не ти ли позволиха да си донесеш някакви свои дрехи?

Джил ѝ помогне да облече якето. Почувства се особено. Износената подплата беше още топла, а миризмата на стара кожа беше приятна, почти позната. Той отиде в стаята си и се върна с вехто синьо-бяло колежанско яке. Беше нахлупил стара бейзболна шапка. Ники се усмихна. С якето, шапката и очилата приличаше на учител по математика.

— Бил си спортист, така ли? — попита го тя стеснително. Колежите и университетите ѝ се струваха далечни и чужди.

— Две години. Бягане и атлетика. Хайде, Моузис ще ни последва дискретно. И на него не му се стои вътре. — Джил я изведе във фойето и натисна копчето на асансьора. Погледна разсеяно отраженията им в огледалните врати. — Приличаш на студентка, излязла на разходка в студентското градче.

— Какво си учил в колежа?

Вратите на асансьора се отвориха и той я покани да влезе.

— Инженерство. Но не беше за мен. Напуснах третата година. Искях да скачам от горящи сгради и да падам от коне. А брат ми остана верен на науките. Професор е в Хюстън.

Ники бръкна в джобовете на якето. Не разбираше как човек може доброволно да напусне колеж.

— Никога не бих напуснала колежа си — каза тя замислено.

— Ти следваш своята собствена звезда.

— Която ме води към Гусбърг, Ню Джърси...

— Ако искаш да учиш в колеж, запиши се. Ще имаш достатъчно пари. Все пак е по-добре от продавачка в Гусбърг.

— Както каза, всеки си следва звездата... — наведе очи Ники.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Озоваха се в мрака на сутерена. Там ги чакаше Моузис.

— Виж ти! — изненада се той. — Вие сте много хубава малка дама, госпожице. По-хубава сте от нея.

— Много мило, че излизате с нас — усмихна му се Ники.

— Защо да е мило? Имам чувството, че от сто години играя на карти с Уолдо. Човек трябва да се поразкършва от време на време. Готови ли сте за големия ден утре?

— Готова съм.

— Роуч каза, че тази вечер сте били много убедителни на терасата — засмя се Моузис.

Тя не може да измисли какво да отговори.

— С практиката се усъвършенстваме — промърмори Джил.

— Ами добре, вие двамата вървете напред. Аз ще се разхождам след вас — достатъчно близо, за да ви чуя, ако извикате.

— Добре — каза Джил. — Всички имаме нужда от почивка след цялата тази лудост. — Той хвана Ники за ръка и я поведе към страничния изход на сутерена.

— Какво ще разглеждаме? — попита тя. — Познаваш ли града?

— Какво ти се иска да видим? Изригващ вулкан? Рицари на коне? Бели тигри? Морски сирени? Клоуни? Замъци? Цирк? Гълтачи на огън? Орхидеи? Потъващия „Титаник“? Или може би предпочиташ да пиеш шампанско в Големия каньон?

Дали само я дразнеше, или действително съществуваха такива чудеса? Наистина, този град беше по-легендарен център за развлечения от Ню Йорк. Но чак изригващи вулкани? Рицари на коне?

— Искам да видя как изглежда истинският град — отвърна Ники. — Не ми говори за невъзможни неща.

— Това е Вегас, Ники! — Той тихо отвори вратата. — Никой не знае кое е истинско. Тук няма нищо невъзможно. Нищо!

ОСМА ГЛАВА

Джил беше прав. В Лас Вегас през нощта нищо не изглеждаше реално и нищо не изглеждаше невъзможно. Ники беше нийоркчанка и не би трябвало да я учуди нещо. Но Лас Вегас беше създаден да замайва и наистина замайваше посетителите си. Булевард Лас Вегас предлагаше най-голямото светлинно шоу на света. Милиони цветни електрически лампи и хиляди километри неон, преливащ във всички цветове на дъгата, пулсираха, премигваха, блестяха и се въртяха. Някои бяха постоянни като слънчева светлина, а други тлееха като фосфоресциращо дърво.

— Ето я страната на светлинните чудеса — обади се Джил. — „Аладин“, „Ескалибур“, „Дворецът на Цезар“, „Миражът“, „Сахара“, „Дюните“, „Пясъците“.

Беше към полунощ, а тротоарите и улиците бяха пълни с оживени тълпи. Във въздуха трептеше отчаяна възбуда. Ники се чудеше как може хората да стоят вътре в заведенията, и да се занимават с хазарт, вместо да излязат и да се полюбуват на този невероятен спектакъл! Обърна се назад. На десетина крачки от тях се разхождаше Моузис и като че ли не ги забелязваше. Той гледаше с безразличие трепкащата гора от светлинни реклами — сякаш не му правеха никакво впечатление.

— Искаш ли да видим някое шоу? — попита я Джил. — Можем да хванем последното представление.

— Не, благодаря.

— Тук играят повече звезди, отколкото където и да е по света. Искаш ли да видиш летящ слон?

— Нека слонът си лети без мен. Все пак благодаря ти.

— Наистина ли не искаш? — Тя кимна. Мислеше за Ронда, която бе мечтала за Вегас. — Защо си така мрачна?

— Достатъчно, омръзна ми! — Ники погледна високото здание накрая на улицата. Ивици светлина трепкаха по фасадата му, висока

двайсет етажа. Тя не можеше да прочете надписа, защото всички мигащи букви се смесваха и бяха напълно неразгадаеми за нея.

— Хайде, ще те заведа в цирка на цирковете. Можем да пийнем нещо в „Хилтън“ — там има едно тихо кафене. След това се връщаме. Защото не забравяй — утре е големият ден!

— Не съм забравила.

— Виж! — Той посочи към един от клубовете на отсрещната страна на улицата. — Това е същността на Вегас.

— Къде? Какво искаш да кажеш?

— Прочети и ще заплачеш — двойна голяма печалба на всеки пет минути, безплатна ръкавица за играчите на ротативките — това значи, че тези хора играят толкова много на машините, че се нуждаят от ръкавица, представяш ли си? Ето там, „При щастливата Луси“.

— О! — Тя видя един надпис с неонов водопад от монети и ярки букви, които блестяха в червено и златно, сребърно и черно.

— Не ти ли е интересно да опиташ?

— Двойната печалба ли? — Ники се усмихна иронично. — Или безплатната ръкавица? Не, благодаря. Не съм комарджийка.

Джил замълча и я загледа така изпитателно, че тя се обърна.

— Ах, да — ти не си по рисковете. Залагаш само на сигурно.

— Такава съм. По-скучна не бих могла да бъда, нали?

— А какво ще кажеш за ей онова? Не те ли изкушава — със сините реклами — „Барбъри Коуст“? Много е известен. Не искаш ли да заложим на картите само веднъж — аз плащам! — Той посочи два огромни сини надписа, единият с проблясващи златни букви, а другият ярко бял. — Само веднъж да заложим на рулетката, за да се каже, че си пробвала, а?

— Не ме интересува „Барбъри Коуст“! Накъде е циркът?

— Трябва да се върнем, после на юг. Не мога да те възприема с тези две опашки. Не, ти не принадлежиш на Вегас. Нито пък на Ню Йорк. Къде, по дяволите, е твоето място?

— Нали ти казах, Ню Джърси. Аз пък не мога да свикна да те гледам с тези очила. Приличаш ми на... учен, който по цял ден се рови из книгите... — Представи си го седнал в собствената му библиотека, прехвърлил крак връз крак и пуши лула. Зад него рафтове със стотици книги с кожени обложки и позлатени букви. Свят, завинаги затворен за нея.

— Има и по-лоши места от библиотеките.

— Не исках да те обидя! — тръсна опашките си тя. — Просто си те представих в библиотека. Имаш ли си библиотека?

— Имам! — Джил подръпна козирката още по-ниско над очите си. — Цяла стая с книги. Четеш ли много?

— Нямам достатъчно време. Само каквото трябваше да чета по английски и по другите предмети.

— А какво ти допада най-много?

— Не зная. Може би стихове.

— Наистина ли? — Той забави крачка и я хвана за ръката. — Каж ми едно стихотворение, Ники! Майка ми знаеше безброй наизуст — страшна беше. Аз обаче нямам памет за тях. Ние сме в необикновен, омагьосан град насред пустинята. Нощ е. Точно сега имаме нужда от поезия...

Тя погледна кадифената тъмнина на небето, където не светеше нито една звезда. Знаеше наизуст много стихотворения — беше ги запомнила от записите за училище. Изобщо доста от нещата, които беше научила, бяха от записи. Може би защото се беше сетила за Ронда, в ума ѝ категорично изплува един стих. Ники дълбоко пое въздух и започна:

*„Не въздишайте, жени, не въздишайте,
мъжете винаги са били измамни,
с един крак в морето и другият на брега —
неверни и непостоянни.“*

Тя го погледна предизвикателно.

— Ето, казах ти нещо. Доволен ли си?

— Знаеш ли от кого е?

— От Шекспир. От пиеса — не зная коя. Просто го научих.

— Каж ми друго. Да видим дали можеш да декламираш до цирка!

— Защо? — разсмя се Ники. Близостта му я смущаваше.

— Кара ме да изпитвам носталгия. Можеш ли?

— Не зная.

— Опитай се — усмихна се Джил.

— Добре...

Стана ѝ неловко, но пък ѝ се искаше да докаже, че и тя знае нещичко. Наистина обичаше поезия. Харесваше ѝ начина, по който думите се редяха звучно като в песен. Когато стигнаха до „Сахара“, горяща в неонов пламъци, Ники декламираше стихотворение, озаглавено „Десен“. Завърши, когато стигнаха до розово-бялата сграда на цирка. Стихотворението беше странно — в него нещастният певец бе изкушен от бога на любовта, а после бе затворен в пещера. Джил спря и погали едната ѝ опашка така, както се гали коприна.

— Всичките ти стихове ли са такива тъжни, Ники?

Не ѝ беше идвало наум, че стиховете са песимистични. Мислеше само за тяхната красота.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Ами в тях мъжете са винаги измамници, верният Томас целува царицата на самодивите и тя го затваря в затвор, а когато се появява любовта, все едно попада в клетка. Така ли виждаш любовта в живота?

— Не ми задавай такива сериозни въпроси! — засмя се Ники. — Намираме се между статуя на горила и огромен неонов клоун. За първи път виждам сграда във формата на цирков купол...

— Ники, наистина искам да знам!

— И аз ти отговорих. Това е най-необикновената сграда, която съм виждала. Прилича на огромен розово-бял бонбон.

— Да. И ти самата приличаш на бонбон. Но се държиш надменно — правиш го нарочно, за да държиш хората на разстояние.

— Няма да подложя на дисекция личността си, докато се намираме между горила и клоун. Нека някой друг път!

— Някой друг път, но скоро! — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Имам три въпроса към теб, Ники. На двата искам да ми отговориш до сутринта. И очаквам откровени отговори. А третият мога да отложя за по-късно, след.

— Не съм длъжна да отговарям на никакви въпроси!

— Не си длъжна... — Джил стисна раменете ѝ. — Може би не си достатъчно смела. Ще видим. Междувременно, дете мое — той леко перна една от опашките ѝ, — нека те заведе на цирк!

Тя погледна назад. Моузис се носеше покрай огромната бяла статуя на клоуна. Ники знаеше, че е нащрек и ги пази.

В цирка тя беше бомбардирана от светлини, цветове, музика, шум и викове на хора, от аромата на пуканки и фъстъци. От арената ѝ се хилеше лице на клоун със синя коса. Всичко приличаше на ярък, блестящ панаир.

— Била ли си на провинциален панаир? И приятелят ти да ти спечели някоя играчка? — попита я весело Джил. Ники не знаеше къде да гледа. Беше се заплеснала по едно надбягване на механизирани камили в изкуствена пустиня. — В такъв случай си имала непълноценно детство — довърши той.

Тя го погледна обидено, ала Джил явно само се шегуваше.

— Детството ми си беше много хубаво!

— Добре де! Обаче на карнавалите всяко момиче има кавалер, който ѝ спечелва разни безполезни награди.

— Не искам никой мъж да прави нищо за мен! — Ники хвърли дискретен поглед през рамо. Моузис беше на няколко метра зад тях и се преструваше, че наблюдава група туристи.

— А, Ники, ти си тежък случай! Ако не искаш да стреляме, трябва да измислим нещо друго. Някога бях много добър баскетболист. Дали ще спечеля едно от онези кученца?

— За какво ми е кученце? Да не съм дете?

— Да репетираш прегръдки с него, защото с мен не ти харесва!

Той плати, за да си опита късмета да стреля в кошете, но тя се извърна на другата страна. След малко Джил я потупа по рамото и ѝ подаде огромно бяло куче с гъста козина, черни копчета за очи и червена панделка около врата. Взе го неохотно, ала ѝ стана приятно.

— Да не би това, което виждам, да е почти усмивка? — попита той. — Тогава ще трябва да спечеля още едно животно!

Докато Джил стреляше, Ники го гледаше с неволно възхищение. Притежаваше вродена грация на атлет и сигурност на движенията. Вкарваше кош след кош, без да докосва ръба и след миг сложи в ръцете ѝ ново куче.

— Чувствам се глупаво — усмихна се тя.

— Нищо! Вегас е място, където хората могат да си позволят да оглупеят. Я да видим от какво още имаш нужда — може би от някой друг папагал?

— Джил!

Той се засмя, защото Ники напразно се опитваше да го изгледа строго над двете пухкави кучета.

— Поне два папагала! — извика Джил. — А може и една маймуна.

— Джил!

От играта с пръстена спечели три ярки плюшени папагала — розов, зелен и червен. На стрелите ѝ спечели синьо мече, голямо почти колкото кучетата. От хвърлянето на бейзболна топка към менажерията се добавиха още две маймунки — кафява и сива. Трябваше той да носи едното от кучетата, мечето, двата папагала и маймунките.

— Олеле! — засмя се Джил, като видя огромна панда. — Виж я — по-голяма е от Роуч! Хайде да играем за нея!

— Не! Едва носим тези, които вече имаме!

— Добре — съгласи се той с въздишка. — Но тъкмо си възвръщам формата. Чувствам се като пещерен човек, който лови животни за жена си и ѝ демонстрира своето мъжество. Дори бих се потупал по гърдите, ако имах свободна ръка.

— Хайде да се връщаме в хотела — предложи тя.

— Преди това ще отидем в „Хилтън“ да пийнем на спокойствие.

— Не можем да влезем в „Хилтън“ с тези животни!

— Скъпа, тук е Лас Вегас! Виждали са и по-странен гледки!

Ники усети приятна тръпка при думата „скъпа“. Макар да знаеше, че мъжете от Холивуд наричат всички „скъпа“ и „любима“, и че тези думи не означава нищо.

На улицата нощният въздух беше приятно свеж след блясъка на цирка. След като стигнаха до внушителния „Хилтън“, минаха през казиното с мраморни колони и пищни килими. Тя се почувства замаяна от безбройните ротативки. Дали имаше хиляда? А колко лампи светеха от огромните полилеи? Един милион? Джил я заведе в приятно кафененце. Моузис влезе малко след тях и седна. Една сервитьорка им донесе менюто. Ники побутна своето — дори менюто беше изпитание за нея.

— Поръчай за мен, моля ти се! Уморена съм...

Той поръча за двамата пиле, мексиканска бира с резенче лимон за себе си и чаша бяло вино за Ники.

— Не пиеш много — забеляза Джил. — Искаш ли друго?

— Това е добре. Може би ще ми помогне да заспя.

Той кимна и се облегна назад.

— Мисълта за утре притеснява ли те?

— За сватбата ли? Всичко съм си запомнила. Само се надявам Роуч да не промени нещо в последния момент.

Сервитьорката им донесе питиетата. Джил изцеди лимона в бирата си, вдигна чашата и погледна Ники.

— Казах ти, че имам да ти задавам въпроси. На два искам да отговориш тази вечер. Искаш ли да ги чуеш?

— Не държа особено, но питай. Просто не очаквай отговор.

— Пак става нафукана и престорена. Обзалагам се, че това действа безотказно на хората. Изважда ги от равновесие. Бива те за това. Не е комплимент. — Тя завъртя чашата си, а той отпи от бирата си намръщен. — В цялата тази сделка с превъплъщаването не се чувстваш добре. Особено не ти харесват любовните сценки. Притесняват те. Повече, отколкото би трябвало. А това е само работа.

— Работа, ала на актриса, а аз не съм актриса. Едно е да изглеждаш като някого, съвсем различно е да трябва да играеш като... като влюбена глупачка.

— Разбирам. Така да е. Но това не е всичко. Коя си ти, всъщност? Къде е семейството ти? Какво се е случило с близките ти?

— Няма значение. Сама съм. Голяма работа — това не е трагедия. Справям се чудесно.

— Казах ти, че трябва да работим заедно, и то добре. Ето защо искам да те разбирам. Така че първият ми въпрос е: Какво е станало със семейството ти? — Ники не обичаше да говори за детството си, за семейството си. Беше израснала съвсем не като другите. Чувстваше се плаха, различна, дори особена. — Второто нещо, което искам да знам — продължи Джил още по-тихо, — а искам да го зная, защото го чувствам всеки път, когато те прегърна — защо ти е адски трудно да те прегръщат, ти да прегръщаш, да показваш чувствата си? — Той се пресегна през масата и повдигна брадичката ѝ. — Може би истинският въпрос би бил — кой беше този мъж, който ти причини болка, Ники? Какво ти направи? Толкова ли много те заболя, че никога няма да го преодолееш?

Тя го погледна с тревога. Имаше две свои големи тайни. На всяка цена искаше да ги запази. Джил беше отгатнал първата, за мъжете.

Щеше ли да отгатне и втората, която беше още по-срамна, за четенето?
Обзе я истинска паника.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Можеше да се крие зад хладна усмивка и зад надменност. Но не можеше да го излъже. Тя беше хубава жена, деликатна, горда, ала някой в миналото ѝ я беше наплашил и я беше накарал да скрива топлината си зад дебела черупка от лед.

— Никой никога не ме е наранявал. Не ми харесва да се хвърлям в прегръдките ти. Какво от това? Да не би да обиждам вашето мъжко самочувствие, господин Холивуд?

— Тревожи ме измамата, Ники. Самочувствието ми е добро, благодаря. А ти? Защо се страхуваш толкова?

— Не се страхувам. Искам да взема парите и да бягам оттук. А междуременно не съм длъжна да ти се изповядвам.

— Тази безсмислица ще трае още четири дни. Да не говорим за нощите. Защо си се хванала, щом ти е противно?

— Казах ти — заради парите!

Това момиче предизвикваше у Джил противоречиви чувства. Точно когато решаваше да я пожали, защото беше дете, което се нуждае от помощ, тя го подлудяваше така, че му идеше да я сграбчи и да я разтърси. И когато това негово желание беше най-силно, той разбираше, че всъщност иска да я целуне. Да я целува, докато подозрението в очите ѝ се замени с копнеж и докато усети как устните ѝ отговарят на неговата страст.

— Виж какво — подзе Джил рязко. — Трябва да работя с теб, но не те разбирам. Можеш да изглеждаш най-желаната жена на света, ала щом те докосна, разтреперваш като зайче. Ти...

— Не треперя като зайче. Не треперя! На теб този фарс може да ти харесва. А на мене — не. Аз не съм изпълнителка.

— Изпълнителка си! Работиш шест нощи всяка седмица във вертеп, наречен „Миражи“ — Ливърингхаус ми го каза.

— Не съм изпълнителка. И не искам да бъда. Нямам талант за това. Сделката за мен е само изход от цялата... идиотщина. На теб този живот ти харесва. А аз го ненавиждам.

Той можеше да се закълне, че видя в очите ѝ блясъка на потиснати сълзи. Искаше да спрат да се наддумват и да я вземе в прегръдките си. Може би тогава нямаше да се преструва. Обаче точно в това беше цялата мъчнотия. Всичко между тях се основаваше на преструвката.

— Ники! Ще ти го обясня с най-прости думи. Опитам се да те убедя, че можеш да ми имаш доверие. Моята работа, независимо дали ти харесва или не, е да се държа като твой годеник. А ти не си лесна в това отношение. Ако те плаша, ако всички мъже те плашат кажи ми. Само бъди честна, за бога!

— Не ме е страх. Напълно съм нормална. Какво очакваш от мен — да припадна, когато ме докоснеш, така ли? Ще хвърля този папагал по самодоволната ти глава!

— Това е друго — отговори Джил. — Не ме интересува дали си ненормална или нормална. Искам да кажа, че те е обзела натрапчивата идея да бъдеш обикновена, а не би трябвало — тъй като ти не си обикновена, поне такива са фактите.

— Обикновена съм — настоя тя и захвърли папагала. — Винаги съм искала да бъда обикновена. О, кога ще свърши всичко това! Връщам се в хотела сама!

Той стана, хвана я за ръкава и я върна на мястото ѝ.

— Никъде няма да вървиш — процеди Джил и седна до нея.

— Да не си посмял! Ако ме докоснеш още един път, ще взема нещо и така ще те ударя по главата, че...

— Обзалагам се, че можеш... — Той все още я държеше в капан. — Престани да буйстваш, дявол да го вземе! Не би трябвало да привличаме вниманието. Или си решила и работата да оплескаш? Роуч ще ти даде да разбереш. Как можа от всички жени на света теб да избере! — Джил отново видя сълзи в очите ѝ. Това го накара да се намрази, да намрази нея, Чандлър, Кареса, Холивуд и целия свят... — Сега стой мирно и слушай! До гуша ми дойде от тази глупост, ясно е, че и на теб. Ако не можеш да си свършиш работата, ще трябва аз да мисля и за двама ни. Особено пък след като се гордееш, че не си професионалистка, а само една приятна, обикновена личност. — Ники пламна от възмущение. — Не можеш да ме уплашиш! А сега, няколко въпроса. Как си станала професионална имитаторка, щом мразиш тази

работа? Каза, че родителите ти са били в шоубизнеса. Разкажи ми за тях.

— Те са мъртви. Бяха певци. Или поне така си мислеха...

— Какво искаш да кажеш с това — мислеха, че са певци?

— Участвуваха в един състав... Нещо като фолк рок. Едва ли си ги слушал. Никой никога не ги е чувал. Е, как умират винаги певците? Или от свръхдоза, или в самолетна катастрофа, нали? Бяха на турне. През зимата. Пътуваха с малък самолет. В Канзас. Разби се. И всички загинаха. Това е! — завърши тя. — Доволен в си?

— На колко години си била?

— На четири... — Ники изглеждаше смазана от спомена. Той знаеше, че ако настоява, ще научи поне част от истината.

— И ти къде отиде? Какво стана с теб?

Едната от опашките ѝ се беше развързала. Тя освободи и другата, отметна косата си и я завърза на една опашка.

— Взе ме баба ми, майката на майка ми. За малко. В Холивуд. Не ѝ се нравеше да има внуци около нея. Това я караше да се чувства стара. А се мислеше за кинозвезда.

— Защо? Наистина ли беше в киното?

— Беше изиграла няколко малки роли. Работеше като сервитьорка в един бар или ѝ плащаха като безработна. Аз бях несъвместима с представата, която беше изградила за себе си. Затова не вървеше между нас.

Джил имаше желание да разпусне опънатата ѝ коса.

— И после? Къде отиде ти после?

— Взе ме леля ми. По-голямата сестра на баща ми. И тя се опитваше да пее.

— Картината е ясна. Успехът не е споходил семейството ти.

Ники взе плюшения папагал и го загледа в невиждащите очи.

— Не че нямаше талант. Просто не ѝ работеше късметът. Освен това все се свързваше с неподходящи хора. — Тя погали плахо папагала, сякаш се боеше, че ще оживее и ще я ухапе.

— Искаш да кажеш с неподходящи мъже? — Ники кимна и продължи да гали папагала. — И всичко ставаше пред очите ти, нали?

— Да. Всичко ставаше пред очите ми. Тя беше от онези жени, за които казват, че са зависими от мъжете. Непрекъснато се забъркваше с разни типове, а те не струваха.

— А някои от тях... — Неочаквано гърлото му се сви. Такова нещо не беше изпитвал от смъртта на Мели. — Някои от тях се опитваха и с теб... Така ли?

— Опитваха се... Когато вече бях по-голяма. Но аз никога нищо не им разреших. Борех се. Заплашвах ме, дори ме удряха. Ала аз не се предавах.

— Да, зная как се бориш. А леля ти?

— Ронда ли? — Ники отмести поглед. — Тя се разболя. Загуби си гласа. Трябваше да започне да работи като имитаторка. Използваше записи и си отваряше устата в синхрон. В клуба. В „Миражите“. Притежателката — една от притежателките, Ивлин, ни взе под своя закрила. Тя ѝ е втора братовчедка.

— И после? — подкани я Джил. Щеше му се да я погали.

— Състоянието на Ронда се влоши и Ивлин ми позволи аз да я заместя. Още бях малка, за да работя, но Ивлин ме уреди. Трябваше да плащаме големи сметки за лекари. После... Ронда почина. После дойдоха още сметки. Всичко изплатих... — Ники прехапа устни. — А сега, като се върна... ще напусна клуба. И без това Ивлин иска да продаде своя дял. Ще уча, за да имам истинска професия. С всичките осигуровки...

— Разбирам. Ето защо желаеш да бъдеш обикновена.

— Да. — Тя пак взе папагала и започна да го гали по същия нерешителен и разсеян начин: — Както виждаш, детството ми не беше като на всички. Постоянно се местехме. Ронда все сменяше работата си. Шоупрограми, ангажименти през лятото. А аз искам да стоя на едно място. Да пусна корени.

— Точно това пък аз не исках — да стоя на едно място и да пускам корени. Нямах търпение да видя свят. Търсех приключения. Исках да се снимам в киното.

— Всеки по своя път.

— Да — кимна Джил и отпи от бирата си. — Всеки по своя път. Моите родители ме мислеха за луд. Искаха да стана професор. Като брат ми! — Той се засмя.

— Струва ми се, че не би могло да бъдем по-различни — ти и аз, нали? — забеляза Ники, без да го погледне.

— Така е. Много сме различни.

Умълчаха се и тя остави папагала на масата.

— Всъщност аз не съм гладна. Моля те, откажи моята поръчка!

— И аз не съм гладен. Да се връщаме. Ще те отведе! — Взеха животните, Джил хвърли двацет долара на масата и хвана Ники за ръката. Тя понечи да се отдръпне. — Слушай — каза той сериозно. — Когато те хващам така, това е просто от учтивост. Не означава нищо. Няма какво да се дърпаш.

— Добре де, не искам да означава нещо!

— И когато те галя в хотела, също няма да означава нищо. Нали това ни е работата. Не го вземай толкова навътре. Просто трябва да навлезем в ролите си.

Ники кимна сковано. С крайчеца на окото си видя Моузис, който правеше знак, че иска да плати.

Двамата с Джил излязоха ръка за ръка, натоварени с играчките. Тя си помисли, че приличат на влюбени, които са прекарали нощта в града. Но той току-що ѝ беше казал, че дори когато се целуваха, това нищо не значеше!

Джил видя две таксита до входа на „Хилтън“ и извика първото. Изчака, докато Моузис махна на второто, и каза на шофьора да ги закара до „Ксанаду“.

По пътя Ники не го заговори, нито пък той я заговори. Това е най-обърканият ден в живота ми, мислеше си тя измъчена. Затвори очи от умора. Тази вечер се беше почувствала като ученичка, покорена от красив и недостижим мъж. Засрамена мислеше, че Джил е разбрал всичко и ясно я беше предупредил да не се самозалъгва с надежди. И все пак, беше я развел из града, беше настоявал да я опознае. Не, каза си Ники, всичко това беше направил само заради общата им работа.

Би трябвало да го презира, че я беше принудил да му разкаже миналото си, ала изпитваше облекчение, смесено с пустота. Искаше да го чувства близък, а се боеше да го доближи. Една част от нея не желаше да му се доверяван да му се възхищава. Но го харесваше и това я объркваше.

— Събуди се — прошепна Джил. — Пристигнахме. У дома сме си.

У дома, каза си тя. Хотелът не ѝ беше дом, а огромен капан.

— Не спя!

— Едва стоиш на краката си. Не трябваше да те извеждам.

— Нали аз исках да изляза. Щях да изляза и с теб, и без теб.

Слязоха на тротоара и той плати на таксито. Нощта беше студена. Ники прегърна голямото куче, като гледаше да не изпусне останалите играчки. Тогава, точно когато таксито на Моузис се появи иззад ъгъла, един мъж привлече вниманието ѝ. Моментално се разсъни. Косата му беше скрита под шапка с козирка. Носеше униформа на полицай от охраната — тъмни панталони и светлосиня риза. Беше нисък, почти тантурест, с бледо, с нищо незапомнящо се лице — с изключение на очите.

Тя веднага позна тези безцветни, ледени очи. Беше същият тип, когото беше видяла пред бюрото за документи следобеда и който се беше втренчил в лимузината със странна усмивка. Със сигурност беше същият, за когото Моузис каза, че е потенциално опасен почитател на Кареса. И ето го сега тук, облечен като охрана и въоръжен. Безцветните му очи срещнаха нейните за части от секундата, а след това той изчезна, без да се издаде с нещо, че я е познал. Стопи се в групата хора пред хотела и изчезна вътре. Ники гледаше след него замаяна.

— Какво има? — попита я Джил. Тя го стрелна изплашена. След това пак се обърна в посоката, в която изчезна мъжът.

— Мъжът с особените очи — промълви Ники тихо. — Същият, когото видях пред бюрото. Кълна се — пак го видях! Влезе в хотела.

Джил я хвана за ръката и я притегли към себе си.

— Къде?

— Влезе през главния вход. Облечен като полицай от охраната. И въоръжен.

— Какво? Облечен като охрана? Сигурна ли си, че беше същият човек?

— Имам добра памет за... някои неща — отвърна тя с поглед, все още насочен към входа.

— Знаем... — Ръката му я обхвана по-здраво.

— Заради очите му — прошепна Ники. — Тези безцветни очи.

— Виж какво, Моузис ще дойде всеки момент. Ще го изчакаме на входа на приземния етаж. Това трябва да се провери.

Моузис се ухили, когато ги забеляза да чакат.

— Вие двамата едва не опразнихте цирка — кимна той към играчките. — Помислих си, че ще наемете камион. — Щом видя израженията им, лицето му потъмня. — Какво се е случило?

На пресекулки Ники му разказа кого беше видяла. Двата мъже се спогледаха разтревожено.

— Сигурна ли сте? — обърна се Моузис към нея и се намръщи.

— Почти съм убедена.

— Тя има дяволска памет — намеси се Джил. Ники инстинктивно се сгуши по-близо до него, когато Моузис бръкна в джоба на самото си. Знаеше, че ръката му държи пистолет.

— Ще се кача с вас в апартамента — рече той мрачно. Отвори вратата, огледа едва осветеното пространство и след това им кимна да го последват. Въведе ги в асансьора. Беше с изваден пистолет. Щом се затвориха вратите, бръкна в другия си джоб, извади миниатюрно уокитки и го включи. — Пост номер едно, тук Херкулес. Тук при мен в асансьора са Патица едно и Патица две. В хотела може да срещнем Гонзо, облечен като охрана. Искан подкрепа при езерото и прочистване. Край! — Един метален глас изграчи нещо неразбираемо. — Прието — каза Моузис. — Край, изключвам! — Той прибра апаратчето. — Оставям ви двамата на Роуч, докато проверим апартамента ви и се свържем с охраната на хотела.

— Кой е Гонзо? — попита Джил. — Мъжът с безцветните очи ли? — Моузис кимна мълчаливо. — Вижте — продължи Джил тихо, — този човек опасен ли е? И ако е опасен — до каква степен?

— Не знаем — поклати глава Моузис. — Наистина не знаем.

— А какво мислите? — настояваше Джил. Телохранителят го погледна за миг и Джил разбра всичко.

— Може да бъде опасен. Напълно е вероятно. Умеете ли да си служите с оръжие, Деспейн?

— Да.

— Добре. Ще ви дадем... — Моузис погледна Ники и в този миг тя разбра, че бе мишената за лудия. — Натоварвам ви да отговаряте за нея. Защото така би било най-малко подозрително. Не я изпускате от очи! — обърна се телохранителят към Джил.

— Прието! Ще я пазя. Нищо лошо няма да й се случи.

— Не искам никой да отговаря за мен! — възрази Ники.

— Не говорете така — намеси се Моузис. — Засега това е единственото, което може да се направи — той да ви пази.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Апартаментът на Роуч се състоеше от две стаи на дванайсетия етаж точно под техния.

— Или имаш орлов поглед, или въображението ти е доста развнтено — изръмжа той. — Маниаци и побъркани! Веднага изпълзват, щом Кареса се появи. Защо съм учил право толкова години? За да се занимавам с маниаци!

Джил си свали очилата и захвърли шапката си на масичката.

— А „Силвърадо“? Проверени ли са всички стаи, които гледат към нашия апартамент? Щом всеки фотограф може да ни снима, какво остава за някой снайперист!

Ники настръхна от думите му. Само това оставаше!

— Разбира се, че са проверени — процеди Роуч. — Но ако охраната на нашия хотел позволи някой да се промъкне, ще им навлека съдебен процес, голям колкото Невада, та дори и по-голям! Пак ще им се обади. Ще превърна живота им в ад, докато не оправят всичко това! — изруга той и тръгна към спалнята, за да се обади. — Вие двамата ще спите тук тази нощ. А аз ще ида в стаята на Уолдо и Моузис. Те пък ще отидат във вашия апартамент. — Той затвори с крак вратата.

Ники се обърна към Джил смутена.

— Не искам да прекарвам нощта тук с теб. Апартамент е твърде малък. Има само една спалня.

— Вече свикна да живееш като принцеса, а? — подхвърли той.

— Не. Свикнала съм от време на време да оставам сама.

— Не забравяй, че сега си Кареса. А на Кареса не ѝ се полага да се уединява... — Джил извади от джоба на якето си пистолета, който му беше дал Моузис, и взе да го разглежда.

— Скрый го! Не ти е играчка, а освен това ме изнервя.

— Зная как да си служа с него.

— Не искам да се налага да си служиш с него — отвърна тя.

— Аз също... — Гласът му беше спокоен. — Но си знаела, че това може да се случи, когато си приела работата, нали?

Ники се загледа мрачно в една от картините на стената. От спалнята се чуваше глухият глас на Роуч, който се караше на охраната. Най-после в апартамента настана тишина. Тя още беше с якето на Джил — имаше странното чувство, че ще бъде незащитена и уязвима, ако го съблече.

— Хайде да хвърлим ези-тура, за да видим на кого ще се падне спалнята — предложи Ники. — Така ще е най-справедливо.

— И двамата ще спим в спалнята — възрази Джил. — Моузис каза да не те изпускам от очи. Много добре знаеш, че е прав.

— Както и да е, ама няма да спя с теб! — Бузите ѝ пламнаха.

— Да съм те молил? — стрелна я той. — Тук има диван. Ще спя на него. Може някой да влезе или през онези прозорци, или пък през този... — Джил посочи огромния панорамен прозорец.

— Никой не може да влезе през тези прозорци — присмя му се тя. — Ще трябва да има криле...

— Не си права. Аз мога да вляза. Мога да се спусна от горния етаж. И познавам още десетина души, които биха могли.

— Ти си специален случай — каскадьор. Печелиш си хляба, като вършиш лудости.

— Сега не става дума за това, как си печеля хляба. Говорим дали някой може да влезе. А пък човек, облечен като охрана, ще има достъп и до ключовете. Трябва да бъдем готови.

— Да бъдем готови! — тръсна глава Ники. — Звучиш като скаут.

— Щом искаш, приеми ме като един отзивчив скаут.

— Ха!

— Не се опитвай да ме уязвиш. Няма да ти се удаде. Ние, бойскаутите, сме винаги ведри, доброжелателни и мили.

— В моя договор не пише, че в стаята ми ще спи мъж.

Погледът на Джил стана замислен.

— Обзалагам се, че знаеш договора си наизуст, нали?

— Да, точно така е, знам го наизуст!

— Е, Ники, част от работата ни е да подведем пресата. Но останалото е безопасност. А за нашата безопасност отговаря Моузис. Той ми каза да стоя до теб и аз смятам да се вслушам в думите му. Както смятам и да бъда безупречен джентълмен. Не бих се любил с теб, дори ако почнеш да ме молиш на колене.

— Да те моля? — извика Ники. — Би било чудо на чудесата!

— Да — отвърна Джил иронично. — Напълно съм съгласен.

Вратата на спалнята се отвори и се появи Роуч.

— Направих алтернативен план за утре — в случай, че този въпрос не се уреди. — Подаде един лист на Ники. — Ето. Прочети ми го. Искам да чуя как звучи.

Тя замръзна във фотьойла си. Внимателно, демонстративно сложи листа на масичката и погледна Роуч, хладно.

— Аз не съм ви секретарка. А и не съм си взела очилата.

Роуч я погледна с недоумение, ала Джил взе листа.

— Аз ще го прочета — обяви той. — Не съм толкова горд.

Сложи очилата си за четене. Сърцето на Ники биеше до болка. Харесваше го с очила — изглеждаше умен, с чувство за отговорност.

— Първо — зачете Джил, — да се промени часът на церемонията.

— Най-малко с един час по-късно — добави Роуч, — за да дадем време на охраната да овладее положението.

— Второ. Ако е необходимо, церемонията да се състои вътре, а не на терасата.

— Това обаче не ми харесва — изръмжа Роуч, — а и на Кареса не би й се понаравило.

— По-безопасно е — отбеляза Джил. — И е по-разумно. Не мога да разбера защо знаменитостите си правят сватбите на открито. Така никога не може да стане задушевно.

— Те искат да се чувстват задушевно пред публика — подметна Роуч. — Искат да имат тайни на открито. Карай нататък.

— Трето. Да се наеме още охрана. Да се постави кордон около апартамента и терасата. Четвърто. Да се сложи охрана на дванайсетия етаж, а ако е необходимо, и на единайсетия. Пето. Главните действащи лица да се държат вътре под най-строга охрана. Да се отменят всички снимки. Да се пусне слух.

— Хич не ми се ще да се променят плановете за снимки! — проплака Роуч и удари с юмрук по стената. — Та нали целият маскарад се прави само заради снимките. По дяволите!

— Всяко зло за добро — вметна Джил и си свали очилата. — Може би така ще свършим по-рано.

— Отивам в апартамента на охраната — обяви Роуч. — А вие стойте тук до второ нареждане. Ти, Деспейн!

— Да.

— Не забравяй какво ти каза Моузис. Не я изпускай от очи.

Джил сложи краката си на масичката и скръсти ръце зад тила си.

— Не съм и имал друго намерение.

— А колкото до теб — обърна се адвокатът към Ники, — никакви оплаквания! Ако знаех колко си нахална, никога не бих те наел. Така че стой мирна и прави каквото ти се казва!

— Слушам, сър! — отвърна тя саркастично.

Роуч се обърна рязко към Джил.

— Вземи я — каза той презрително. — Цялата е твоя!

Телохраниителят Уолдо им донесе дрехи от апартамента горе, но явно не беше мислил много какво да вземе.

Ники, примирена вече с факта, че Джил ще спи на дивана, погледна нощницата и въздъхна отчаяно:

— Не бих облякла тази нощница пред никой мъж! — И хвърли скъпата дреха от прозрачна дантела. — А ти какво ще си сложиш? Не ти е донесъл пижама.

— Не нося пижама. Очевидно и Чандлър не ги обича.

— Тогава с какво спиш? — намръщи се тя и прехапа устни.

— С нищо. Е, понякога — с усмивка.

Ники шумно затвори куфара, в който Уолдо набързо беше напъхал дрехите. Джил седеше на дивана и хвърляше карти да улучи кошчето за боклук.

— Да не си решил да ми се разхождаш тук гол? Не си го и помисляй!

Той хвърли тройка купа и улучи кошчето.

— Тук? Никога не би ми дошло на ум. Но за теб ще направя изключение. Ще спя с дрехи.

— Добре — въздъхна тя и отви покривката от леглото на Роуч. — Аз също.

— Ти разбра ли всичко от алтернативния план на Роуч или искаш да ти го повторя?

— Запомних го идеално — отвърна Ники. — Първо, да се отложи церемонията. Второ — да се промени мястото на церемонията — ако е необходимо, да се извърши вътре. Трето — да се наеме допълнителна охрана. Четвърто — да се постави охрана на

дванайсетия етаж. Пето — да ни държат вътре, да се отменят снимките, да се пусне слух.

— Дълбоко съм впечатлен от добрата ти памет. Срамота е да я хабиш в Гусгърб, Ню Джърси — подметна Джил иронично.

— Гусбърг — поправи го тя, — а освен това няма да я хабя. — Влезе в банята и затвори вратата след себе си. Разпусна косата си и я реса, докато започна да пука. Изми лицето си, избърса го и се погледна в огледалото. Не харесваше особено лицето си. Общо взето чертите ѝ бяха твърде фини за нейния вкус. Би предпочела да бяха порешителни. Разтърси косата си така, че тя се разпиля по раменете ѝ като водопад от струящо злато. Осъзна, че не иска Джил пак да я види негримирана. Това винаги я караше да се чувства гола.

Набързо начерви устните, прокара лека линия на очите си и очерта веждите си. После нави косата си на кок и я забодя с фуркет.

Реши да си свали джинсите, след като изгасят лампата. Прилепнали до тялото ѝ, те бяха доста неудобни за спане. Огромната риза беше достатъчно дълга, за да я прикрие прилично. Стигаше почти до коленете ѝ. Въздъхна дълбоко, сложи ръка на бравата и отвори вратата. Джил се беше изпънал на дивана по джинси и белоснежна тениска, която още повече подчертаваше бронзовия му загар. Ръцете му бяха мускулести, а силните му гърди изпъкваха ясно. Ники се развълнува от мъжественото му присъствие.

— Мили боже! И за леглото ли се гримираш? А защо си опънала така косата си? Сигурно те боли.

— Лично моя работа си е как спя!

— Както желаяш. — Бе сложил възглавница върху облегалката на дивана и лежеше със свити колене, за да се събере.

— На теб май не ти е много удобно — забеляза тя с внезапно обзело я чувство за вина. Той беше твърде висок, за да се чувства добре на късия диван. — Мисля, че и двамата можем да спим в леглото, но само ако обещаеш да се държиш прилично.

— Не! И двамата ще сме по-добре, ако спя тук. Не ме изкушавай. Не знаеш много за мъжете, нали?

Ники се изчерви и отмести погледа си. Джил беше прав — не знаеше много за мъжете. Ако спяха в едно и също легло, щеше да е много по-лесно да се докоснат, а веднъж докоснат ли се, ясно е докъде можеха да стигнат...

— Да не смяташ да си легнеш с тези джинси? — подхвърли той.
— Ще ти спрат кръвообращението.

— Нищо ми няма!

— Сваляй тъпите джинси! Слушай, ризата ти е достатъчно голяма, за да те покрие като палатка. Нямам намерение да се хвърлям през стаята и да те нападам. Успокой се, за бога! Имаш нужда от почивка. Утре те чака тежък ден.

Тя не отговори, а се пъкна в завивките. Утре ще играе, че му става съпруга. Лежеше в леглото, стиснала възглавницата.

— Ники?

— Какво?

— Дори лампата ли няма да загасиш?

Ники стискаше възглавницата. Откровено казано, чувстваше се по-сигурна на светло. Да бъде насаме с него в тъмното ѝ се струваше твърде опасно. Най-сетне тя се повдигна на лакът, пресегна се към масичката до леглото и загаси лампата. В тъмнината се чуваше как диванът скърца под тежестта на Джил.

— Ники? — Гласът му беше тих и леко дрезгав.

— Да?

— Не всички мъже са лоши, имай предвид...

Тя плътно се уви с изгладения чаршаф. Ронда беше проявила гениалност в избирането на най-неподходящите мъже и накрая надеждата ѝ за любов беше угаснала. Тя се страхуваше от мъжете и ги мразеше — беше предала тези чувства и на Ники. Животът на Ивлин не беше по-щастлив — съпругът ѝ беше пияница и несретник. И двете жени постоянно предупреждаваха Ники за опасностите на любовта.

— Ники? — разнесе се отново гласът му в тъмнината. — Чу ли?

— Да, зная — отвърна тя. Много добре знаеше, че не всички мъже са лоши. Но всички можеха да бъдат опасни, а за нея Джил беше по-опасен от другите. Такъв мъж никога не би могъл да отвърне на любовта на момиче като нея. Обичал е умна, образована жена. Освен това хич не ѝ беше до влюбване точно сега! Обаче в тъмното лежеше и мислеше за него. Сякаш мина цяла вечност, докато заспи, а когато заспа, сънищата и се изпълниха с него.

Колкото до Джил, той почти не мигна. Да спи в една и съща стая с Ники, без да я докосне, беше мъчение, на което не би трябвало да се подлага никой мъж. Беше му по-тежко, отколкото да заспи в онази

проклета джунгла във Филипините. Искаше да стане, да прекоси стаята, да свали стегнатите ѝ джинси и да разпусне косата ѝ така, че да се разпилее, свободна и мека за галене. Да махне с целувки червилото от устните ѝ и да вкуси голотата ѝ. Да я държи в прегръдките си до сутринта и да открие всеки нежен сантиметър от тялото ѝ. Да я люби отново в отново, докато и двамата се изтощят от страст...

Но нищо не направи. Трябваше да я остави на спокойствие. Това беше единственото разумно и прилично решение. Когато по равномерно ѝ дишане разбра, че е заспала, Джил запали една лампа. Тя се размърда, ала не се събуди. Кичур от силно опънатата ѝ назад коса се беше измъкнал и разпилял като тъмно злато по бялата възглавница. Той с болка преодоля порива си да го погали и отмести поглед.

Седна на бюрцето в спалнята с гръб към нея и до зори реди пасианси. Чудеше се как ще изкара още четири дни като този.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ники се събуди от аромат на кафе, бекон и бисквити. През прозореца светеше ярко слънце. Беше хубава утрин със синьо небе. Джил стоеше на вратата с поднос.

Избелелите му джинси прилепваха в стройните му бедра, тюркоазната риза очертаваше раменете му. Беше толкова красив, че чак сърцето ѝ се сви.

— Здравей! — подзе той шеговито. — Хубав ден. Искаш ли да се омъжиш? Да закусиш? Не е задължително в същата последователност — може първо да закусиш, а после да се омъжиш. — Тя седна в леглото и отчаяно заоправя косата си, която се беше разпуснала през нощта. — Недей — хвана ръката ѝ Джил. — Не я вдигай пак. Не можеш ли да се чувстваш добре, ако си естествена?

Ники запремига смешно, за да се разсъни. Топлината на ласката му я накара да потръпне от удоволствие. Той седна до нея, сложи подноса в скута ѝ и наля кафе от сребърно кафениче. Тя никога не беше закувала в леглото. Струваше ѝ се порочно, а в същото време — чудесно.

— Всичко върви по програма... — Джил сложи кафеничето на масичката. — Ще се оженим... — Той погледна часовника си. — След около шест часа. На терасата. Охраната смята, че е овладяла положението.

Ники усети лекия аромат на лосиона му за бръснене и се опита се да се съсредоточи в храната пред себе си. Взе си бисквита и я намаза с масло.

— Намерили ли са мъжа с безцветните очи?

— Нито следа от него. Надяват се да си се припознала. Но са довели още охрана, за всеки случай.

Тя остави кафето си. Изведнъж утринта престана да ѝ се вижда така ярка, а закуската — привлекателна.

— Не съм сбъркала. Същият човек беше. И влезе в хотела.

— Навсякъде преровиха — продължи Джил мрачно. — Сложиха охрана на всички входовете на апартамента.

Ники остави подноса на масичката — вече не усещаше глад.

— Трябва да ядеш — забеляза той спокойно. — Много ли те притеснява вероятността онзи тип да е някъде тук?

— Всичко ме притеснява. Как искам да свърши!

— Така... — Тъмният му поглед беше насочен към нея. — И аз. Ужасен начин за прекарване на Деня на благодарността. Ала ако това ще те успокои, аз съм до теб. Казах на Роуч, че никой не може да те доближи без мое позволение.

— Много мразя да завися от някого — процеди тя.

— Не приемай нещата по този начин. Ние работим заедно и двамата зависим един от друг.

— Не е едно и също! — Ники гледеше слънчевите петна върху килима. — Не обичам да бъда закриляна. И сама мога да се грижа за себе си.

— Обаче сега не си самата себе си. Сега си Кареса. А това може да бъде опасно.

— Омръзна ми да се преструвам. Щом стане възможно, ще си бъда аз! — Отметна завивките, за да стане, но Джил я спря.

— Наистина ли ще бъдеш ти? Наистина ли ще престанеш да се преструваш?

— Да. Хайде, моля те, стига вече. И до банята ли няма да ме пуснеш да ида сама?

Той не се отмести.

— Значи, както обикновено, пак си слагаш маска — защо? Бъди открита и почтена, дори и само за разнообразие.

— Аз съм открита и почтена! — Тя стана и го заобиколи.

— И свършено обикновена — присмя ѝ се Джил.

— В това няма нищо лошо — отвърна му язвително Ники. — Не всеки има нужда да живее в Холивуд и да се снима в киното. Или да пада от високи сгради и да минава през огън.

Той само се засмя.

— Не мога да повярвам, че си спала с тези панталони! Чудя се, че краката ти все още могат да се движат.

— Моите панталони не те засягат. Не те засягат и краката ми. И имам намерение да бъда обикновена като сива мишка! — Тя влезе в

банята и щракна ключалката.

— Щом се приготвиш, можем да се качим горе...

Ники чу гласа му, но не отговори. Застана пред огледалото, откъдето я гледаше собственото ѝ лице, негримирано и уязвимо. Не бива да зависи от него, каза си твърдо. Ала присмехът му я беше смутил. Вероятно Джил беше прав тя не можеше да бъде като другите хора. Това беше неосъществима, безнадеждна мечта, също като мечтата на Ронда.

Щом бъдещите младоженци се качиха в апартамента, Роуч пхна в ръцете на Ники сгънат лист.

— Последните промени — поясни той. Без да чака отговор, излезе на терасата. Там шестима декоратори украсяваха с цветя и панделки открито параклисче, което представляваше бяла плетеница от дърворезба и беше сглобено сутринта. Цяла армия мъже издигаха огромна копринена шатра за приема.

— И сега какво? — попита тя притеснено.

Джил дръпна листа от ръката и ѝ го разгъна.

— Нищо съществено — отвърна той. — Решил е косата ти да бъде вдигната. Прическата ти да е проста, както във филма ѝ „Видеомомичето“. След церемонията трябва да хвърлиш букета към шаферката, а не към гостите.

— Това ли е всичко? — Ники беше запомнила инструкциите.

— Да, и когато влизаме вътре, няма да те нося през прага. Само ще се хванем за ръце. И да се държим с достойнство.

Изведнъж връхлетя Ливърингхаус. Челото му блестеше от пот.

— Вие двамата стойте на по-закрито до церемонията. Не искам никой да разбере. Влезте в спалнята. В нейната. Използвам твоята — той ръгна с пръст Джил — за пункт за свързка. Хайде, побързайте! — Хвана Ники за ръката и я набута в спалнята. Джил ги последва с кисела усмивка. — На закрито! — непрекъснато повтаряше адвокатът.

— Истерик — подметна Ники, като останаха сами. — Човек би си помислил, че той е младоженецът.

— От този момент нататък всичко ще бъде истерично — подхвърли Джил. — Що се отнася до мен, ще се възползвам от истинското легло, за да поспя. Имаш ли нещо против?

— Заповядай. Аз ще се занимавам поне два часа с косата си. Добре, че има воал.

— И легло — допълни той и прикри прозявката си. Седна и си издърпа ботушите. Тя взе един светлобежов халат и отиде в банята да се приготви.

Когато излезе след два часа, чуваше засипващата се глъчка от терасата и от другите стаи. В градината шумно работеха дърводелци, а отгоре се чуваше ревът на един хеликоптер — може да бяха и повече. Знаеше, че се очакват хеликоптерите на пресата, а също така и на охраната.

Но Джил Деспейн, сега без риза, спеше дълбоко в леглото ѝ, а синьо-зелената копринена покривка беше издърпана наполовина до голите му гърди. Виждаше как равномерно се повдигат и спускат и си спомни за скорошната му рана. В гърлото ѝ се надигна странно чувство като от задушаване.

Отнякъде Роуч крещеше сърдито нещо за сватбената торта. В душата на Ники се смесваха паника и благоговение. Джил беше прав. Отсега нататък започваше пълна истерия. Всичко и всички бяха заразени от нея — с изключение на него. Само той беше достатъчно спокоен, за да спи.

Петимата музиканти, с бели сака и черви връзки, бяха заели местата си. Седяха на подиум, който дърводелците бяха издигнали под палмовата горичка.

Ники силно се вълнуваше. Тъмно русата ѝ коса беше вдигната, а гримът ѝ — съвършен, дори и Роуч ѝ го каза. Тъй като случаят бе тържествен, направи го по-естествен, по-малко театрален.

Роклята, реши тя, ще бъде достатъчно театрална за радост на журналистите. В гардероба сватбената рокля ѝ се виждаше хубава, но твърде традиционна. А когато я облече, Ники се преобрази — дрехата граничеше с вълшебство. Ръкавите от дантела, сатен и перли бяха бухнали и създаваха удивителното впечатление, че е принцеса от приказките. За това помагаше и дългият сатенен шлейф, обшит с перли. Воалът бе закрепен на главата ѝ с корона от перли. Интересно какво щеше да си помисли Джил, като я види. Ливърингхаус го бе събудил и отмъкнал преди цял час.

Оркестърът вече свиреше първите мелодии. Известен изпълнител от Вегас напяваше песен за вечната любов. Отзвучаваха последните тонове. Щяха вече да започват „Сватбения марш“.

Ники знаеше, че в този момент Джил сигурно бе в параклисчето, а до него бе нервният Ливърингхаус. Приятно и тихо момиче с празни очи играеше шаферката на Ники. Казваше се Лорета и беше братовчедка на Кареса.

— Съвсем малко я познавам — бе пояснила тя за Кареса. — Обзалагам се, че никога не би ме поканила на истинската си сватба. Но ми плати, за да дойда, и ще задържа роклята.

Роуч, тържествен и официален, трябваше да придружи Ники и да я предаде на младоженеца. Прозвучаха началните акорди на „Сватбения марш“ и кръвта на Ники замръзна.

— Дръжте се естествено — предупреди ги Роуч. — Съсредоточете се върху сватбата. Забравете за всичко друго. — Някой отвори вратите на спалнята от външната страна. Ники имаше чувството, че гръбнакът ѝ ще се счупи. Роуч я хвана за ръката. — Циркът започва — прошепна той. — А ти непрекъснато се усмихвай.

Тя се насили да се усмихне, ала коленете ѝ бяха съвсем омекнали. Лорета вече си преправяше път към параклиса. Пътеката беше застлана с розови и жълти листенца от рози. Две близначета, момиченце и момченце, щяха да държат шлейфа на булката. Роуч беше споменал, че са нещо като доведени племенници на Кареса и че родителите им са между гостите. Всички гости бяха или артисти, или далечни роднини на Кареса, и на всички им бе платено, Ники знаеше това. Също като нея бяха подписали договори, които ги задължаваха да пазят тайна. Половината от заплащането щеше да бъде задържано пет дни като гаранция, че ще си спазят обещанието.

Следобедното небе беше ослепително синьо. Бученето на хеликоптерите над главите им заплашваше да заглуши всичко.

Пътеката към параклиса беше очертана с разцъфнали рози, жълти и розови, които растяха в бели жардиниери с посребрени ръбове. Терасата беше струпана с розови и жълти цветя. Стотици рози и орхидеи, бели и сребърни панделки красяха параклиса. През воала Ники виждаше Джил. Той беше с бяло сако и риза, с черна връзка и черен панталон.

Докато Роуч я водеше напред тя забеляза, че в лагуната има повече лебеди от обикновено и че бяха докарани още най-малко десетина пауна. Шумът на хеликоптерите ги плашеше и те бяха разперили разкошни си опашки. Един хеликоптер се опита да мине съвсем ниско, за да направи снимки. Раздуха розовите листенца и те изпълниха въздуха като пастелен сняг.

— Колко са хеликоптерите горе? — попита Ники.

— Шест — изсумтя Роуч. — Кареса няма да е доволна. Последната сватба на Лиз Тейлър привлече седемнайсет.

Седемнайсет хеликоптера, помисли си Ники с уплаха и възмущение. Как оцеляваха знаменитостите, щом служеха на пресата! Полудял ли беше този свят? Роуч дискретно я побутна по лакътя.

— Не се усмихвай в земята. Усмихвай се на него. Този воал е като паяжина — хората те виждат съвсем ясно.

Тя вдигна глава, но не гледаше Джил. Вместо това крадешком хвърли поглед към „Силвъррадо“. Колко ли фотографи и репортери шпионираха, щракаха камерите, водеха си бележки? Толкова много очи, които не виждаше, я наблюдаваха! Колкото ѝ да беше трудно, Ники се усмихваше. Ала срещна погледа на Джил и усмивката ѝ отлетя.

От дясната му страна стоеше Ливърингхаус, а от лявата — свещеникът. Адвокатът, внушителен, с черно сако и връзка, нервно стискаше и отпускаше ръце. Свещеникът бе дошъл със самолет от Рино. Беше му платена солидна сума, за да им съдейства и да мълчи. Джил беше толкова сериозен, че тя стисна букета си по-здраво — чудеше се какво ли става зад суровото му лице. Гостите, към петдесетина души, седяха на сребристи сгъваеми столове с лица към параклиса, но Ники не ги забелязваше, дори и когато обърнаха погледи към нея.

— Кой дава ръката на тази жена за венчавка? — Свещеникът трябваше да крещи, за да надвика кръжащите хеликоптери.

— Аз — отвърна Роуч така, както би казал: „Прав ѝ път“. Той я остави до младоженеца и се отдръпна.

Джил я хвана за ръката. Пръстите ѝ бяха ледени. Беше му благодарна за простата човешка топлина. Думите от службата не достигаха до замаяната ѝ глава. След това го чу да произнесе „Да“ с ясен глас. Внезапно усети върху себе си погледа на свещеника и

смътно осъзна, че сигурно я пита дали ще обича и уважава мъжа до себе си за цял живот. Кимна — беше останала без глас. Джил стисна ръката ѝ и тя почувства погледа му.

— Да — едва успя да промълви. Някъде изкрещя паун, а после друг му отговори с крясък.

Джил сложи на пръста ѝ платинена халка с диамант. Беше чудесна, но като всичко останало на тази сватба, беше фалшива. После Лорета я дръпна за ръкава и ѝ подаде друг платинен пръстен, мъжки. Ники го взе несръчно и го сложи на Джил. Свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга. Тя притаи дъх. Джил вдигна воала от лицето ѝ.

— Ники — продума той тихо, — никога не съм виждал толкова прекрасна жена като теб...

Устните му докосваха нейните. Страстта на целувката му изглеждаше истинска и на нея ѝ се зави свят от силата на желанието му. Въздухът беше изпълнен с аромата на рози, а в прегръдките на младоженеца Ники вече не чуваше нито хеликоптерите, нито крясъка на пауните. Трепетните ѝ ръце се вдигнаха и отпуснаха на раменете му с приятното усещане за силата им. Когато той я притисна, тя видя сребърни потоци светлина срещу затворените си клепачи. Малки, искрящи огнени реки се понесоха по вените ѝ. Само прегръдката на Джил я предпазваше от чувството, че трепери, безпомощна и загубена. Когато той се наведе и пак я целуна, устните ѝ бяха леко разтворени и желаещи. Ливърингхаус викна на музикантите:

— Химна, моля!

Музиката зазвуча тържествено и успя да надвие воя на хеликоптерите. Ники се чувстваше почти безтегловна, сякаш плуваха, когато тръгнаха към боровата горичка. Цветарките бяха застлали тази част на терасата с розови и жълти хризантеми, с изключение на мраморен полукръг. Това беше мястото за приема. Ливърингхаус, рискувайки достойнството си, трябваше да изкъшка два пауна.

— Боже, чудесна сватба! — въздъхна Лорета и избърса една сълза от окото си. — С изключение на тия ужасни хеликоптери.

— Какво има? — попита Ники. — Прашинка ли ти влезе в окото?

— Не. Аз плача на сватби. Затова.

Джил се засмя и прихвана булката през кръста.

— Само едно нещо ѝ е лошото на тази сватба — че не е истинска... — Той се засмя пак, а друг хеликоптер премина ниско, за да намери хубава гледна точка за снимка. Джил притегли Ники към прикритието от борове. — Не, две са лошите неща — прошепна ѝ той на ухото. — Тя е права — хеликоптерите. Е, добре де, три неща — и проклетите пауни.

Ливърингхаус изруга, защото трябваше да прогони още един паун. Привлечен от перлите по шлейфа на Ники, той се опитваше да ги изкълве. След това псевдогостите се наредиха, за да поздравяват псевдобулката и псевдомладоженеца. Всички се ръкуваха с Джил и целуваха бузата на Ники. А тя, с отчаяна усмивка на лицето си, се преструваше, че ѝ е приятно. Когато отмина и последният гост, Роуч започна да ѝ дава нареждания.

— Веднага в спалнята и сваляш шлейфа! Откопчава се. Къде са глупавите деца? Тия маймуни май са избягали от мен! Не искам шлейфът да се влачи. Кареса трябва да го сложи за следващите си видеоснимки.

— За следващите си видеоснимки ли? — попита Ники. Думите на Роуч за децата бяха жестоки. Струваше ѝ се светотатство, че Кареса използва такава красива рокля за рок клипове.

— Тя никога не пропуска възможността да шокира хората. В следващия ѝ албум има едва песен „Бяло за девственици“. Ще бъде дяволски еротична. И адски скандална.

— Мисля, че това е срамно — каза Ники студено.

— Мисли, каквото си щещ — отвърна Роуч. — Тя е милионерка, а ти си само една наемничка. Къде са онези пикльовци?

— Момчето избяга при родителите си! — сепна я острият глас на Джил. — Тук е само момиченцето. Няма да си тръгне, докато не кажете, че я пускате. Сега се разплака. Сам си носи шлейфа, лакей такъв! — Той държеше момиченцето, което бе заровило лице в рамото му и хлипаше тихо. Ники инстинктивно започна да гали гръбчето на детето. — Не зная на кой тип му е хрумнало да довлече деца да участват в този цирк — процеди Джил, а тъмните му очи искряха. — Тя си свърши добре работата, а ти идваш и я обиждаш. Извини ѝ се, иначе, кълна се, че ще ти дам един урок по добри маниери! — Момиченцето заплака по-силно. Ники видя гневното лице на Джил, изплаши се и бързо застана между двамата мъже. — Наистина ще го

направя — озъби се той. — Извини й се и й кажи, че се е справила чудесно!

Роуч побледня — от страх, или от гняв, не можеше да се разбере. Но след малко той се усмихна престорено.

— Извинявай, момиченце. Ти си свърши работата добре. Беше много хубава. За награда ще ти дам допълнително парче торта.

Ники се наведе и прошепна на ухото на детето:

— А аз ще ти дам най-голямото куче-играчка, което си виждала! Едно за теб и едно за брат ти... — Постепенно детето спря да плаче, изтри сълзите си и погледна Роуч обидено. Откъм шатрата дойде забързана млада жена, очевидно майката на момиченцето. — Виждаш ли? — продължи Ники окуражително. — Ето майка ти. Всичко е наред.

Ала когато погледна Джил, лицето му още беше като буреносен облак. Стана й ясно, че всъщност нищо не беше наред. Боеше се, че се влюбва в него, а той нямаше да може да отвърне на любовта й, ако знаеше за нея. Тя наруши всички правила, които Ронда и Ивлин й бяха втълпявали. Но Ники тъй или иначе обичаше. Не можеше да се възпре.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато си тръгна неканеният гост, лицето на Ники я болеше от усмивки. Джил я хвана за ръка, както беше наредил Роуч, и я поведе към спалнята с пауните. Сега разкошната стая със скъпоценни камъни им се стори уютна. Тя въздъхна развълнувана и потъна в леглото с копринен балдахин. Свали си воала и се разсмя съвсем безпричинно — може би единствено затова, че сватбеното мъчение беше свършило.

Джил съблече смокинга, окачи го на облегалката на едни позлатен стол и разкопча горната част на ризата си. После седна до нея в добро разположение на духа.

— Господи! — въздъхва той. — Виждала ли си подобен цирк?

— Не. Дори циркът снощи не беше нищо в сравнение с този.

Джил се разсмя, отпусна се назад и легна на леглото.

— А какво ще кажеш за пауна, който клъвна свещеника?

— А когато ухапа сервитьора? И той изтърва тортата ти?

— Ами ти като хвърли булчинския букет на шаферката и тя го изпусна! И той удари Роуч по ухото! Не вярвам, че е било чиста случайност! — Джил пак се разсмя.

— Наистина беше случайно — настоя Ники. — А спомняш ли си как хеликоптерът забуча толкова ниско, че помислихме, че шатрата ще падне върху нас?

— Това си беше направо опасно...

— Понякога слизаха толкова ниско, че ме беше страх въздушният поток да не изсмуче лебедите... Наистина!

— Един паун го издухаха в плувния басейн и Уолдо едва го измъкна. Ти видя ли? — Джил бе скръстил ръце зад главата си.

— Чух за него — кимна тя.

— А Роуч разплака детето, което ти държеше шлейфа... Но ти оправи нещата. Момиченцето много хареса кучето.

— Не аз оправих нещата — възрази Ники. — А ти. Взе я на ръце и накара Роуч да ѝ се извини.

— Хайде, дай да ти помогна с това копче! — Тя се мъчеше непохватно да разкопчее роклята си отзад. Шаферката Лорета ѝ беше помогнала да я облече. — Ела тук — заповяда ѝ той меко. После леко я притисна, за да легне с гръб към него. Ники знаеше, че трябва да се противопостави, ала беше твърде уморена. Гледаше златната бродерия на възглавницата и усещаше умелите му пръсти на гърба си.

— Наистина ли щеше да го удариш Роуч, де? — попита тя. Докосването му веднага премахна нейната отпадналост.

— Стой мирно! — заповяда Джил. — Кой ги шие неща? Феи с деликатни пръсти ли? Нямахте да го ударя. Но можеше да го поддържа с главата надолу. За да види как се чувства един онеправдан. Стой мирно. Почти го намерих.

Ники усети хладната целувка на въздуха по голия си гръб.

— Готово! — Джил бавно прокара пръст по гръб ѝ, като изпрати тръпки по цялото ѝ тяло, и разтвори още роклята. Тя почувствува дъха му, топъл върху голата ѝ плът.

— Тази материя е толкова твърда и студена — прошепна той, когато докосна първо обшитата с перли дантела, а после кожата ѝ, — а ти си мека... топла... копринена... — Целуна чувствителното място между лопатките на гърба ѝ.

— Недей — промълви Ники, тръпнеща от копнеж. — Моля те...

— Сега е наистина! — Джил повдигна косата ѝ и целуна тила ѝ. — Ти беше невероятно красива, но роклята ти е като броня, прави те недосегаема, а под нея си така съблазнителна!

— Престани!

— Не мога! — Ръцете му започнаха да галят оголения ѝ гръб.

— Наистина ти казвам! — Тя затвори очи и сграбчи здраво покривката. — Роуч ще дойде всеки момент.

— И аз наистина ти казвам — не мога да спра — пошепна той. Пак повдигна косата ѝ и се сгуши във врата ѝ. — А защо легна тук до мен тогава?

Обзета от чувство за вина, Ники се изправи на лакът.

— Не съм лягала, а ти ме дръпна. Пусни ме — трябва да се преоблека. — Опита се да стане, ала Джил я бутна обратно с лице към него в прегръдките му.

— Кажи честно, че не искаш — предизвика я той с тих глас. — Само кажи! И ще те пусна. — Едната му ръка сграбчи покрития ѝ с

дантела и перли лакът. Другата се обви около кръста ѝ, а пръстите му, топли и силни, се простряха властно по голия ѝ гръб. Притисна я до себе си и с всяко вдишване тя докосваше гърдите му. Наведе се и я зацелува между гърдите. Косата му изглеждаше тъмна като нощ до блестящите перли, а устата му не спираше. Ники се задъха — опитваше се да се освободи, но не можеше. Джил вдигна глава и докосна устните ѝ с устни. — Само ми кажи да спра, Ники — предизвикваше я той. — Кажи ми какво да правя. Каквото пожелаеш — ще го направя! — Тя затвори очи и сграбчи раменете му. Искаше и да го отблъсне, и да го притегли към себе си. Близостта му я възпламеняваше и вцепеняваше едновременно. През ума ѝ пробягваха спомени, които ѝ причиняваха болка и световъртеж. Разкъсваха я противоречиви желания. — Ники?

Усещаше лицето му над своето, още чувстваше парещите му устни. Копнееше да вкуси магическата сила на целувката му. Ала спомените и страховете ѝ я сковаваха и тя нямаше сила да се доближи до него, нито да се отдръпне. Усети сълзи в очите си, горещи, неканени. Тялото му се напрегна до нейното. Дълго време Джил я държа, без да каже нещо. Когато заговори гласът му беше рязък.

— Ники, бях забравил, настина ли ти е толкова трудно? Толкова ли ти е невъзможно да признаеш, че желаеш някого? — Тя не отговори, а скри лицето си в бухналия сатенен ръкав. — Не. Недей. Ще повредиш роклята на Кареса. Не го заслужавам.

„Не, заслужаваш го“, извика Ники наум, прехапа устни. Той избърса сълзите ѝ, целуна я пак и я издърпа да седне, ала този път целувката му бе кратка, почти братска. После стана. Тя отвори очи, но ги втренчи в блестящата копринена покривка на леглото. Джил я хвана за ръката.

— Хайде — каза. — Сваляй проклетата рокля и облечи нещо нормално. Толкова си напрегната, че не можеш да мислиш и аз също. — Ники стана. Не ѝ се искаше да го погледне. Той пусна ръката ѝ, ала я хвана под брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. — Вината не беше твоя, дете. Денят беше много уморителен. Иди се преоблечи.

За момент ръката му остана до лицето ѝ, а очите му, тъмни и неразбираеми, задържаха нейните. След това я пусна.

Когато Ники излезе от банята, в спалнята нямаше никой, а вратата към хола беше широко отворена.

Тя беше с джинсите на Кареса, с червени ботуши и син кашмирен пуловер с избродирано златно „К“. Беше си опънала косата. Тъй като Джил винаги казваше, че харесва лицето ѝ, когато е чисто, беше си сложила повече грим от обикновено. Когато влезе в хола, Роуч седеше на дивана с бялата риза и черните панталони, но връзката му беше накриво. Както обикновено, лицето му изразяваше раздразнение.

Джил стоеше до бара. Тъмната му глава беше наведена, докато си наливаше уиски. Изглеждаше висок, строен и естествен с джинсите и тъмнозелената риза от рипсено кадифе. Ръкавите му бяха навити и се виждаха жилестите му ръце. Когато момичето влезе, той вдигна глава.

— Мина много добре — забеляза Роуч безстрастно. — В „Силвърардо“ имахме наш фотограф и друг в хеликоптера на охраната. — Той хвърли на масичката купчина снимки. — Всичко е великолепно! Ники механично взе снимките и ги заразглежда. Бяха току-що проявени и гланцът им блестеше. Доста лоши снимки. Направените от „Силвърардо“ показваха подобни на кукли хора с едва различими черти. Едната напомняше Кареса. Другата, с почти толкова сигурност, приличаше на Чандлър. Снимките от хеликоптера бяха малко по-хубави. Повечето бяха леко замъглени и просто показваха теметата на младоженците. Всеки, който ги видеше, би ги взел за Кареса и Чандлър. — Ето всичко, което ще може да отпечата жълтата преса. Те ще мислят, че това са Кареса и Чандлър. А също и читателите. Големият номер на века! — усмихна се самото Роуч.

Ники остави снимките на масичката и седна на един фотьойл.

— Дали са се оженили вече? Кареса и Чандлър? Тайно?

— Това само аз го знам. Информация за привилегировани! — Усмивката на адвоката стана още по-самодоволна.

— Няма да бъде дълго време само за привилегировани — обади се Джил от бара и погледна към Ники. — Искаш ли нещо?

— Не. Благодаря ти.

С питие в ръка той също седна на един от фотьойлите.

— Какво значи това — че няма да бъде дълго време само за привилегировани? — попита Роуч заядливо и присви очи.

— Ами просто твърде много хора знаят за този фарс. Не всички ще мълчат. Някой ще изпее пред журналистите. Неизбежно е.

— Тези хора са подписали договори! Ще дам под съд всеки, който проговори! — процеди злобно Роуч.

— Няма да можеш да откриеш кой е проговорил — възрази Джил. — Пресата го нарича достоверен източник или вътрешен човек. Кой знае — вътрешният човек може да се окажеш и ти!

— Какво? — Адвокатът пребледня от ярост.

— Аз отдавна наблюдавам кариерата на Кареса — продължи Джил. — Тя не би се нагърбила с всички тези неприятности и разходи, само за да запази сватбата си в тайна. Напротив, би се възползвала чудесно от целия шум, за да стане център на внимание. А ти или някой друг от нейните служители ще изпреварите всички.

Лицето на Роуч се сгърчи от възмущение.

— Какво разбираш ти, каскадьор такъв — натърти той презрително.

— Пресата излиза утре, петък. До края на седмицата ще бъде разпространена из цяла Америка. В понеделник вестниците ще бъдат по всички щандове на континента. Сензационна новина — суперзвездите се женят! Снимки отблизо! — Джил говореше с изключителна самоувереност и думите му очевидно вбесяваха адвоката. Ники го гледаше с любопитство. — Тази седмица Кареса ще бъде кралицата на средствата за масова информация — продължи той насмешливо. — И точно когато на всички им омръзне — да речем някъде към четвъртък — мълвата ще тръгне: Това не беше истинската сватба! Следва страхотна новина — тя и Чандлър всъщност са се оженили някъде другаде, съвършено тайно. И това става следващият хит. И Кареса пак успява да остане в центъра на вниманието. Господи, никога не съм виждал жена, която така да умее да привлича любопитството към себе си!

Роуч гледаше кръвнишки. На бузите му се появиха две червени петна. Ники усещаше, че Джил е отгатнал истината.

— И какво от това? — попита адвокатът саркастично. — Ако някой от вас двамата издаде нещо, ще ви накарам да отговаряте пред закона и тогава ще предпочетете да сте мъртви. Да, наистина, мъртви!

— Така да е. Но трябва да го кажеш на нея — кимна Джил към Ники. — Следващата седмица на прага ѝ ще застанат репортерите. Тя има право да знае и да бъде подготвена.

— Всичко, което трябва да знае, е да си държи устата затворена. Ако ли не... — Роуч дори не гледаше към Ники.

— Не заплашвай — предупреди го Джил. — Защото другата седмица ние ще трябва да се разправяме с журналистите.

Роуч замълча и загледа питието си навъсено.

— Така е — призна той неохотно. — Накрая щях да ви го кажа.

Ники го гледаше с възмущение. Тя се надяваше, че когато отлети за вкъщи, всичко вече ще бъде зад нея. Сега, като научи, че този цирк щеше да продължи да я следва, се ядоса.

— Щеше да ни кажеш, за да бъдем подготвени за репортерите и да си мълчим. Обаче нямаше да ни кажеш, че ти ще пуснеш мълвата. А Кареса ще си направи реклама от цялата тази лудория — продължи Джил с присмех. — Ще извади разходите от данъците си. А колко ѝ струваше това? Половин милион? Или повече?

— Повече — саркастично подметна Роуч. — Трябва да плаща за охрана на две места — тук и където е тя. Освен това последната сватба на Лиз възлезе на милион и половина. Мислите ли, че Кареса ще се примири да изглежда по-евтина?

— Не — отвърна Джил и усмивката му изчезна. — Никога не би допуснала да изглежда евтина.

Над един милион долара, изуми се Ники. Такава огромна екстравагантност ѝ се струваше неоправдана.

— Вас какво ви засяга? — озъби се Роуч. — Поживяхте си като крале. Кога ще ви падне друг път такъв случай?

— Благодаря, никога. На мен моят живот ми харесва повече. Защото е по-разумен и по-сигурен. Като казах сигурен, та се сетих — днес адски много хора влизаха и излизаха. Охраната сигурна ли е, че всички са проверени? — попита Джил.

— Охраната беше отлична. Само трябва да дойдат хората за допълнителните пауни и лебеди, това е всичко — недоволно сви устни Роуч. — Напомни ми да не вземам пауни, когато се жени следващия път. Ако някога пак видя паун, ще го изпържа! — Той стана и си оправи вратовръзката. — Вие двамата се спотайвайте. Излизайте на терасата само когато ви кажа. Имахме късмет. Да не предизвикваме съдбата.

— А охрана? — Лицето на Джил стана сериозно.

— Охраната съм я намалил. Опасният момент беше сватбата. Сега се връщаме към всекидневието. Кое то ме подсеща — дай оръжието. Ако вземеш да застреляш някого, Кареса ще отговаря. А не ми се разкарва по съдилища.

— По-добре да го задържа — отвърна Джил студено.

— Критичният момент — изсъска Роуч — премина. Ако искаш да изобразяваш каубой, прави го в киното.

Двамата се гледаха. Ники се размърда неспокойно. До гуша й беше дошло от сцени. Освен това човекът с безцветните очи не се беше появявал и май беше вдигнала фалшива тревога.

— Дай му го — обърна се тя към Джил. — Омръзнал ми е той и всичките му глупости. Моля ти се — повтори с умора в гласа.

Джил отиде в стаята си, върна се и подаде оръжието на Роуч.

— Убеден съм, че това е против здравия разум — каза той.

— Аз съм единственият тук, който определя какво значи здрав разум — отговори Роуч нахално, обърна се и излезе.

Джил заключи вратата, сложи веригата и погледна Ники.

— Защо си опънала пак косата си? И си се наплескала с грим? Защото знаеш, че не ми харесва, нали? — Тя отиде до терасата и застана с гръб към него. Повдигна завесата. Отвън я гледаше един паун — разперил гордо опашката си като ветрило, той се любуваше на отражението си в стъклото. — Отговори, така ли е? — попита Джил. — Страхуваш се да не те видят без твоята маска. Освен това се боиш да не те... пожелаят. Или да си позволиш да отговориш на желанието. — Тя не отвърна нищо. — Ти си привлекателна жена, Ники! Казвам ти го като комплимент, и то искрен.

— Не си прави труда да изпитваш нещо към мене — ти дори не ме познаваш. — Тя скръсти ръце и се усмихна. — Разбира се, не трябва да познаваш някого, просто за да го заведеш в леглото. Това не ме интересува. Особено с теб.

— Особено с мен? Защо? Защото имам нещо общо с Холивуд ли?

— Отчасти... — Когато я гледаше по този начин, Ники много се вълнуваше.

— Никога не бих го напуснал — отговори Джил. — Защото ми харесва. И това ми е работата.

— Така да бъде. Обичай си я. Работи си я.

— Ти смяташ, че е невъзможно да пожелаеш един мъж — да оставим настрана да го обичаш — продължи той. — Това не е така. Разбирам го. Трябва да мине време...

— Нямам време! — Лицето ѝ пламна. — И мисля, че разговорът отиде твърде далеч. Ще те виждам, когато Роуч каже. През останалото време ме остави на мира! — Тя тръгна към стаята си със стиснати юмруци.

— А може би се страхуваш, че не си създадена за любов? Не — ако хората не знаят истината за теб. Но аз я зная, Ники. И мисля, че си много привлекателна и че си създадена за любов.

Тя сложи ръка на бравата — нямаше търпение да избяга.

— Ники!

Гласът му прозвуча толкова остро, че тя спря.

— Зная истината. Помниш, че исках да ти задам и третия въпрос. Обаче няма да го задам, а ще кажа отговора. Ти не можеш да четеш. Затова си толкова настръхнала. Това е другата причина, поради която се криеш зад маска. Нали? — Ники се почувства като ударена от гръм. Стоеше парализирана с ръка на бравата. — Разбрах го снощи, когато погледна към друг надпис. Казвах ти да погледнеш към „Барбъри Коуст“, а ти показвах „Хорсшу“. „Барбъри Коуст“ дори не е на тази улица. Ти не го разбра. Защото не можеш да четеш.

— Мога да чета... Малко — смотолевы тя. — Мога. Сега уча в училище. Скоро ще завърша.

Джил се беше приближил. Усещаше близостта му осезателно. Гласът му прозвуча съвсем близо.

— Какво точно е това? Някакво увреждане? Или е трябвало да прекъснеш училище на времето? Какво е?

— Е, добре! — Ники го погледна в очите. — Това е дислексия. Дълго време никой не го разбираше. Прехвърляха ме от училище на училище. Мислеха, че съм глупава. Аз самата мислех, че съм глупава. Мразех училището. И го напуснах.

— Ники, разбирам те... — Той протегна ръка, за да я погали по лицето, ала тя го плесна.

— Нищо не разбираш! — отвърна разярено. — Човек като теб никога не може да ме разбере. Ти с твоята библиотека, с твоя колежа, с твоята майка, която те е учила, и с твоя брат, който е професор!

— Но аз исках да кажа...

— Напуснах училище, защото с каквото и да се захванех, се провалях. Ти вероятно никога не си имал неуспехи в живота си. И после, накрая, точно преди да се разболея леля ми, открих, че съм сбъркала. Чувствах, че не съм била права и най-после мога да се надявам на нещо. Намерих си специален учител. Ходя на курсове. Ще взема приравнителни изпити. Дипломата, която ще получа, ще бъде равностойна на гимназиална диплома. Обаче ти не знаеш колко усилия ми струва всичко това. Човек като теб не може да го разбере!

— Аз само казах, че мечтите ти трябва да бъдат по-смели, а не трябва да се стремиш само към Ню Джърси. Това не е единствената ти възможност. — Черните очи на Джил искряха.

— Това е най-добрата възможност, която някога съм имала! — избухна Ники. — До гуша ми дойде да ми се присмиваш за това. Казах ти и пак ти го повтарям — искам да живея обикновен, нормален живот!

— А пък аз ти казах, че не си обикновена жена. Ти си красива, интелигентна, закалена си в трудности. И искаш да чувстваш — а не си позволяваш да бъдеш естествена. Вслушай се в чувствата си. Ела с мен в Калифорния...

— Какво? — погледна го недоверчиво тя.

— Ние с теб... сме различни. Но между нас се случва нещо истинско, нещо силно. — Той се приближи още. — Ела в Калифорния. Опитай. Ще видим какво ще стане.

— Какво всъщност ме молиш?

Лицето му беше толкова сериозно, че я изплаши.

— Моля те да дойдеш да живееш с мен. Между нас може да потръгне, Ники. Изглежда лудост, ала може и да се получи.

Устните ѝ се отвориха от удивление.

— Ти не чу ли какво казах? Аз трябва да свърша училище!

— Завърши го в Калифорния. Там също можеш да си намериш учител. Най-добрият при това. Аз ще се погрижа.

— Ти ще се погрижиш? Мене ме чака моята работа. Аз...

— Ще ти намеря по-добър учител!

— Ще бъда независима! — Тя говореше толкова разгорещено, сякаш откъсваше думите от себе си. — Сама ще се грижа за себе си. Ако мислиш, че ще отида в Холивуд... и ще живея на гърба на някакъв мъж...

— Нали някой ще ти помогне да се установиш в Ню Джърси? Аз ще ти помогна в Калифорния. Каква е разликата? — възрази Джил. — Недей да бъдеш толкова ограничена.

Ники тръсна глава и го блъсна в гърдите. Предположи, че е ударила счупеното ребро, но не я интересуваше.

— Не съм ограничена, а съм взела решение! Има известна разлика. А ти си като всички други мъже — ако не ти дават това, което искаш — служиш си със сила.

Той се отдръпна, ала продължаваше да я държи.

— Не насилвам никого. Искам да ме чуеш. Това твое упорито недоверие в мъжете...

— Ами виж как се държиш! — Тя презрително погледна ръцете му. — Защо трябва да ти имам доверие?

— Защото досега трябва да си разбрала, че можеш да разчиташ на мен... — Джил я пусна.

— Не желая да разчитам на теб. Не желая помощта ти. Не желая да ти се доверявам. Имам си свои собствени планове. Нямам намерение да се шляя из Калифорния и да живея на твой гръб. Живей си живота. Не те искам.

— Ники — подзе той, а в гласа му прозвучаха опасни нотки. — Наистина някога обичах една жена. Много е рано да кажа какво изпитвам към теб. Колкото до това, че се желаем взаимно...

Тя се пресегна зад гърба си, хвана бравата и отвори вратата.

— Не те искам. Нямам нужда от теб. И преди всичко — нямам доверие в теб, нито в който и да е мъж. Ако ти трябва жена, иди си намери друга глупачка, която обича да рискува. А сега ме остави. Ако пак ме докоснеш, ще извикам Моузис! Щастлива първа брачна нощ! — Ники захлопна вратата в лицето му и я заключи.

Тя заспа от пълно изтощение — от събитията през деня и от собствените си чувства. Най-силното беше чувството ѝ за вина. Не трябваше да ляга до Джил. Знаеше, че не биваше да му казва нещата, които му наговори. Но после надделя обидата. Сънят ѝ беше изпълнен с кошмари, разпокъсани и преливащи един в друг без конкретни очертания и логика.

Може би затова ръката, която я докосва по лицето, ѝ се видя като от някой сън. Първо си помисли, че е ръката на Джил, ала после, дори и сънена, се сети, че това е невъзможно. Ръката на Джил беше силна, жилеста и твърда, а ръката, която галеше лицето ѝ, беше мека, влажна и леко трепереща. Още по-тревожното беше, че бе истинска и не идваше от сънищата ѝ.

Объркана, Ники се отдръпна, но ръката остана — настойчива и неприятна. Клепачите и се разтвориха неохотно. Стаята беше сумрачна и минаха няколко мига, докато разбере какво става.

Ръката, пълна и влажна, пак галеше бузата ѝ. Тя се сепна и задъха, когато разбра, че на леглото ѝ седеше непознат мъж, наведен над нея. Отвори уста да изкрещи, ала с ужас установи, че никакъв звук не излезе от свитото ѝ гърло.

— Ти си по-млада и по-красива, отколкото си мислех — нежно ѝ заговори мъжът. С другата си ръка запуши устата ѝ и дори и да можеше да вика, гласът и щеше да бъде приглушен.

Ники се вцепени от уплаха. В полумрака не можеше ясно да различи чертите на лицето му, но в едно беше сигурна — очите му бяха нечовешки безцветни.

— Шшт! — Той се наведе по-близо. — Недей да крещиш, Кареса. Желая те от толкова време! И най-последно дойдох да те взема.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ужас обзе Ники. Инстинктивно захвапа ръката на мъжа. Той извиха от болка и я пусна.

Тя изскочи от леглото, грабна една ваза и я запрати по главата му. Вазата не го уцели и се разби в стената. Опитва се да извика и сега гласът ѝ се подчини.

— Джил! Моузис! Уолдо! В стаята ми има човек! — Ники хвърли още една ваза и го удари по рамото. После грабна настолна лампа с метална основа и стъклен абажур и замахва с нея. Видя нещо в ръката на смътно очертаната мъжка фигура — дано не беше оръжие! — Джил! — извика пак. — Моузис! Уолдо!

Хвърли се към вратата за хола, но нали тя самата я беше заключила! Откъм терасата я облъхна студена вълна. Затича се натам. Завесите се издуваха на лунната светлина. Омотаха се около нея, ала Ники се освободи бързо и хукна през терасата. Ледените камъни пронизваха от студ босите ѝ крака. Насочи се към гората от палми и спря задъхана в сянката.

Фигурата на мъжа се очертаваше в рамката на вратите от смътната светлина зад него. Той гледаше в посоката, където беше избягала. След миг се чу трясък от разбиване на врата и вик. Джил, помисли си тя панически. Той викаше името ѝ. Джил, недей! Онзи е въоръжен...

— Ники? — прокълтя гневно гласът на Джил. — Ники?

Изстрел разцепи нощта. Тя застина. Разнесе се втори. Коленете ѝ се подкосиха. Джил нямаше оръжие. Роуч му го беше взел. Лудият беше въоръжен, а Джил — не! Защо ли го извика? Мъжът с безцветните очи пак се появи на вратата. Той огледа терасата със сънено спокойствие, уверен, че сега може да я издебне, несмущаван от никого.

Сигурно е ранил Джил, помисли си Ники и се свлече на колене върху камъните, защото ѝ прилоша. Ами ако Джил лежи и кръвта му изтича, ако има нужда от помощ? Ами ако вече беше мъртъв? Не, това

не можеше да си го представи! Като че ли воден от някакъв скрит радар, мъжът тръгна точно към палмовата горичка, където беше тя. Всеки удар на сърцето ѝ викаше с болка — Джил! Джил! Джил! Ала той не се появяваше.

Непознатият се приближаваше. На светлините край басейна вече се виждаше странната усмивка на лицето му. Гняв и мъка изместиха страха ѝ. Ако я намери, няма да я види на колене. Помъчи се да стане. Все още държеше малката лампа, макар че абажурът се беше счупил. Кога ли беше станало, запита се като насън. Пръстите ѝ бяха изцапани с нещо тъмно, като че ли се беше порязала. Мъжът безпогрешно се движеше към мястото, където се беше скрила. Дали я виждаше? Ники навлезе по-дълбоко в сянката. Къде беше охраната? Никой ли не беше чул виковете ѝ, Джил, изстрелите?

Басейнът и градинските статуи бяха силно осветени. Цялата градина, осъзна тя с натезало сърце, бе в светлини и сенки, и светлините преобладаваха. Трябваше да напусне горичката, ако искаше да се спаси, но пък не можеше да избяга никъде, без да бъде, макар и за малко, осветена. И той щеше да я види. Апартаментът, помисли си Ники, апартаментът още беше тъмен. Познаваше пътя по-добре от него. Когато се събуди, не можеше да мисли и преценява. Сега се стегна и умът ѝ заработи хладно и ясно. Ако успееше да влезе вътре бързо и да стигне до друга стая, можеше да се заключи в нея. А щом се заключеше дори и за малко, щеше да се обади по телефона — телефони имаше във всяка стая, дори и в банята.

Мъжът идваше към горичката все така сънено бавно и със същата безизразна усмивка. Освен това, даде си кураж тя, вътре имаше неща, които можеше да се използват като оръжие, стига да бе достатъчно спокойна. И най-важното — вътре беше Джил и сигурно имаше нужда от нея. Ники трябваше да избяга, да извика помощ, да отиде при него. Беше се промъкнала до най-отдалечения край на горичката. Всяко дърво растеше в кръгла дупка, изсечена в мрамора, и пръстта беше покрита със ситни камъчета. Наведе се, напълни шепата си с камъни и ги хвърли. Те изтрополиха в противоположния край на горичката.

Мъжът спря, усмихна се особено и се насочи към звука. Тя изчака той да се скрие в сянката на дърветата и се втурна. Затича се

към отворените врати на спалнята, а когато чу леки стъпки зад себе си, хукна по-бързо.

— Стой! — изгърмя глас през терасата.

— Дръжте го! — извиха друг.

Моузис! Уолдо! През нея премина дива вълна на облекчение.

Но само за миг, защото две ръце я хванаха грубо отзад и прекъснаха главоломното ѝ бягство. Лампата падна на камъните с трясък. Лудият насочи оръжието срещу слепоочието ѝ. Ники го ръгна с лакът. Той изръмжа и я стисна по-здраво.

— Недей! — заповяда ѝ мъжът. — Ще стрелям. Какво губя? Щом не мога да те имам, тогава никой друг няма да може... — Девојката стисна зъби. Мъжът я беше настигнал само на около три метра от вратата. На другия край на терасата бяха Уолдо и Моузис с насочено към похитителя оръжие. Ала той я държеше между себе си и тях като жив щит. — Хванах я! — извика мъжът с писклив глас. — Трябва да я имам. Трябва. Аз съм този, за когото тя пее. За мен. И сега сме заедно. Никой няма да ни раздели. Не се опитвайте. Защото ще убия и двама ни!

Пулсът на Ники силно удряше в слепоочията и.

— Къде е мъжът ѝ? — Тя позна гласа на Моузис, неестествено спокоен. — Кажете ми, къде е той?

— Чандлър ли? — Гласът на лудия стана още по-писклив. — Аз го застрелях. Той нямаше право да я притежава. Тя е моя!

Той е убил Джил. Убил го е! Не, не! Умът на Ники се замъгли, притъмня ѝ и тя пак се свлече на колене. Мъжът я стисна по-грубо и я върна в съзнание. Дръж се! Бъди нащрек, заповяда си тя неистово. Лудият ще направи някаква грешка. Той също е изплашен. Положително ще сбърка някъде...

— Пусни я! — нареди Моузис все така спокойно. — Не можеш да излезеш от хотела. Навсякъде има охрана. Предай се! Може и да не те даде под съд. И да дойде с теб по своя воля. Не се излагай на опасност. И себе си, и нея...

Маниакът дори не разбираше, че тя не е Кареса. А какво ли щеше да направи, когато откриеше, че е измамен?

— Тя е моя! — изпищя той и насочи оръжието си към терасата. Стреля три пъти. Ники се сви, сякаш оглуша от изстрелите. Внезапно вик отгоре разцепи въздуха и от покрива към тях полетя една фигура.

Лудият се изненада и се опита да насочи оръжието си, за да стреля пак, ала закъсна. Човекът от покрива скочи точно до него, сграбчи го за китката и го събори на камъните.

Ники падна замаяна, блъсната от вкопчилите се един в друг мъже. Маниакът с безцветните очи, проснат по гръб, се бореше диво, като все още стискаше оръжието си. Другият искаше да му го отнеме и явно го превъзхождаше по сила. Тя се опита да мисли ясно и хладно. Лудият вече беше стрелял много пъти. Може би нямаше повече патрони. Ники бързо грабна металната лампа, която беше изпуснала, и с всичка сила го удари по главата. Той изрева, пръстите му се отпуснаха и пистолетът му падна. Тя се оказа очи в очи с Джил. Стори й се невероятно красив!

— Благодаря — измърмори той. Хвана замаяния от удара маниак отпред за ризата, замахна с юмрук и го удари по челюстите. Той падна в безсъзнание. Джил стана, като дишаше тежко, и подаде ръка на Ники. За един благословен миг тя си помисли, че ще я прегърне. Той я хвана за раменете, но на разстояние.

— Джил... — запъна се Ники. — Чух изстрели. Той каза... Аз мислех... че те е застрелял.

— Да, стреля към мен. През вратата. Щом чух първия изстрел, залегнах. Тогава стреля пак. Престорих се на умрял.

— Престорил си се на умрял? И след това се качи на покрива, за да скочиш върху него? — Тя искаше да го прегърне, да се увери, че наистина е тук, че е добре и невредим. Ала Джил я държеше за раменете далеч от себе си. — И как успя да го изиграеш и после да скочиш?

— Нали съм каскадьор! Непрекъснато се правя на умрял и скачам от покриви. Това ми е работата. Ти добре ли си?

— Да — излъга Ники. Сега, след като вече беше в безопасност, я заболя всичко — порязаните пръсти, одраните колене...

— Изглеждаш съсипана — забеляза той. — От ръката тя тече кръв.

— Тук има ранен! Извикайте линейка! — разнесе се гласът на Уолдо в тъмнината. Да не би да бе ранен Моузис?

— Мърф! Тук ли си? — извика каскадьор.

— Да — отговори глас някъде зад тях.

— Ела да вземеш момичето! — нареди Джил. — Извикай линейка! — Ники чак сега разбра, че на покрива имаше още хора от охраната. Те също не бяха стреляли от страх да не я ранят. Един мъж, когото познаваше отнякъде, се затича към нея, като напъхваше оръжието си в кобура. — Вземи я! — Джил я пусна неочаквано, почти грубо. — Зле ли е? — извика той на Уолдо.

— Рамото му... Не мога да кажа дали е пострадал много.

— Влез вътре и се погрижи за себе си — каза ѝ Джил хладно. — И следващия път, когато решиш да недоволстваш от мъжете, си спомни, че този мъж — той кимна към Моузис, — този адски свестен мъж, отнесе куршума заради теб!

— Хайде — обади се мъжът, когото нарекоха Мърф, хвана я за ръката и я поведе. Тя не помръдна, гледаше след Джил и се упрекваше, че му беше наговорила онези ужасни неща. Никога нямаше да може да си вземе думите назад!

— Приключваме операцията — обяви Роуч няколко часа по-късно, докато крачеше сред разкошния хол. — Постигнахме и двете цели — отклонихме журналистите от истинската сватба и заблудихме и най-лудия поклонник. Той е обезвреден.

Ники още трепереше. Стаята беше пълна с изморени мъже с кобури през рамо. Ливърингхаус постоянно пиеше кафе и ставаше все по-нервен. За кой ли път напълни чашата си. Ръцете му трепереха. Тя се взря в изпитото лице на Роуч.

— Знаехте ли, че е опасен?

— Подозирахме — изсъска той.

— А какво значи, че е обезвреден? — настоя Ники. — Ние... ние не сме го убили, нали?

Избягваше да погледне Джил, който стоеше до бара и отпиваше уиски. Беше охлузен и одран, но дори и да го болеше, не го показваше. Лицето му беше строго.

— Не сте го убили — разсмя се неприятно Роуч. — Ти просто му причини такова главоболие, че ще го запомни!

Тя се отпусна с облекчение. Искаше крадешком да погледне Джил, ала не посмя. Изглеждаше доста необщителен. Моузис щеше да остане в болницата само една нощ. Имаше късмет с раната на рамото,

защото се оказа повърхностна. Ники се чувстваше безкрайно благодарна. Златният телефон извънтя и Роуч вдигна слушалката.

— Да? Да? Да? — непрекъснато повтаряше той с растяща раздражителност. — Да? Ами тогава — вие носите отговорност. Няма да ви се размине — съд и толкоз! Нямата избор... — Затвори телефона със самодоволна усмивка. — Обади се от охраната на хотела. Признават, че Гензър... — Ники трепна. Значи Гензър беше името на нападателя... — Та Гензър — заразказва Роуч — влязъл снощи и се скрил на приземния етаж. Нападнал човека, който бил оставен да се занимава с пауните. Намерили го завързан в един склад. Гензър взел неговия пропуск и униформата му, за да се добере до терасата. След това разбил вратата. Тяхно недоглеждане, изцяло тяхно! — Той се усмихна. — Сигурно Кареса ще спечели още един милион!

Ники гледеше превързаната си ръка. За каквото и да заговореше Роуч, винаги завършваше с темата за парите. До гуша ѝ беше дошло.

— След като веднъж пробиха охраната, не искаме да рискуваме повече. — Гласът му беше изпълнен със самодоволство. — Продължаваме нататък. Пускаме мълва, че Кареса и Чандлър са заминали тайно за Самоа за медения си месец. Ние напускаме веднага. Веселбата свърши. Всички получавате пълната сума. — Пак същото, помисли си тя мрачно, пак завърши с парите. Погледна Джил, но той отвърна очи. О, не се отвърщай от мен! Доплака ѝ се. Трябва да говорим. Не прави нещата още по-заплетени! — В момента Кареса се приготвя... — Роуч погледна часовника си. — Всички от Ню Йорк... да ви няма след час! До сутринта ще бъдем в Манхатън. А тези от Калифорния — той погледна хладно към Джил и Ливърингхаус, — щом се пригответе, за вас има чартърен полет. Така че си стягайте багажа. И друго — не е нужно да напомням, че в договорите ви има клауза за пълно мълчание. Всяко нарушение ще се преследва от закона.

— Ясно, Роуч — обади се Джил. — Не е нужно да напомням.

— Защо не си спестиш сарказма, Деспейн? И да отидеш да си пригответяш багажа?

— Защо не? — Погледът на Джил спря присмехулно на Ники. — До скоро, дете. Приятно прекарване като обикновен човек в Ню Джърси...

Брадичката ѝ потрепери. Беше огорчена и разочарована. Не можеше да свърши просто така! Не можеше просто да се разлетят в

различни посоки, без да си кажат нищо повече. Не бе възможно след всичко, което им мина през главите! Очите ѝ задържаха неговите един дълъг, болезнен миг. Той безгрижно сви рамене и излезе от стаята.

— Хайде — подкани я Роуч. — Ти, аз, Уолдо и Мърфи тръгваме. Никакви рискове повече.

— Хайде — добави Мърфи меко и ѝ помогна да се изправи. — Всичко свърши. Най-последно свърши...

— Искам да ме смяташ за добрата фея от приказките — подзе по телефона задъхан, леко превзет глас. Беше Кареса. — От дълго време ни притесняваше този Гензър. Ти ни помогна да го хванем. Искам да те наградя. Роуч ти каза, нали? Пожелай си три неща — в границите на възможното!

Беше минала една седмица след случилото се и Ники се беше върнала на сцената в „Миражите“. Роуч наистина ѝ беше споменал, че може да ѝ се обадят. Така че беше подготвена. Преди може би щеше да бъде твърде плаха, за да говори с личност толкова богата и прочута като Кареса. Но сега тя не предизвикваше предишното страхопочитание у нея.

— Чудесно! — отговори Ники оживено. Беше в костюм на Кареса, прическата ѝ беше като нейната, гримът ѝ — също. Колко странно, че беше избрала точно този момент да се обади... — Първото ми желание е най-голямото — започна тя решително. — Единият дял от този нощен клуб се продава. Притежава го моята приятелка. Искам да го купите вие.

Последва дълго мълчание.

— Не те намирам много плаха — подхвърли Кареса саркастично. — Добре. Ще накарам моите хора да проверят. Ако цената е разумна, въпросът ще се уреди. Какво друго?

Ники стисна слушалката. Гледаше мръсните стени клуба. Най-последно щеше да се отърве от тях. И което по-важно — и Ивлин също. И можеха и двете да заживеят прилично.

— Второто ми желание е... Името ми да не се споменава във вестниците. Никога. Аз съм частно лице. Искам да живея... — Гласът ѝ леко потрепери. — Обикновен живот...

Пак последва дълга пауза.

— Ние смятаме да разкажем тази история на пресата — проговори най-сетне Кареса. — Ще ми направи добра реклама...

— Настоявам — каза твърдо Ники. Решителността ѝ се възвърна. — Вие можете да купите почти всичко. Купете някоя, която ще каже, че е била там. Искам да запазите моята анонимност.

— Само за няколко дни ще се прочуеш. Помисли си какво може да ти донесе това. Предложения за работа. Извънредно много. Познатото име е ценна стока.

— Не! Не желая името ми да бъде познато. Всичко искам сама да постигна.

— Много искаш от мен, скъпа! — въздъхна Кареса. — Но смятай пазарлъка за приключен. Твоето име изчезва. Никога не си била там. Хоп — като магия! Сега — замърка тя, — какво друго? Какво е третото ти желание? Пари ли искаш? Роуч ти е платил по-малко, ти знаеш. Аз го държа, защото винаги се пазари и е свадлив, обаче в твоя случай...

— Не искам повече пари — прекъсна я момичето. — Съгласих се да работя за известна сума и това е всичко, което ще взема.

— А тогава какво друго искаш? — ласкаво продължи Кареса. — Диамантен пръстен? Кожено палто? Чух, че си изглеждала божествено с бялото ми кожено палто. Кола? Да не би къща?

— Не искам нищо друго, освен да бъда самата аз и да бъда оставена на мира... — Тя замълча. — Само бих желала да помолите някого да предаде на Джил Деспейн, че му желая щастие. Аз... аз нямах възможност да му го кажа.

— Роуч спомена, че си странна. Третото ти желание изгаря, само за да предам на някого поздравите? Прието. Това ли е всичко, което искаш да му съобщим? — разсмя се Кареса.

— Моля, предайте му, че му благодаря. С цялото си сърце. Нямах възможност да му кажа и това...

— Смятай го за сторено! Ще му бъде предадено... — Звездата се сбогува набързо и затвори телефона.

Една седмица по-късно Ники получи писмо от Холивуд. Отвори го с треперещи пръсти. Беше бележка от Джил, написана много ясно, с печатни черни букви. Гласеше:

„Няма защо. Довиждане и също ти желая щастие.“

Джил.

Тя сложи бележката в плика и я запази.

Животът, казваше често Ивлин, винаги продължава. Когато продаде своя дял от клуба, тя се премести във Флорида и веднага стана съпритежателка на един бар. Липсва ми това, че няма за какво да се притеснявам, беше споделила с Ники по телефона.

Ники, от своя страна, си намери скромен апартамент в Ню Джърси. Единственото разкошно нещо, което си позволи, бе златната рамка за приравнителната ѝ диплома. Закачи я на стената в спалнята, тъй че тя беше първото нещо, което виждаше всяка сутрин. Знаеше наизуст всяка дума.

Шестмесечният ѝ стаж в козметичния салон понякога ѝ се струваше кратък, а понякога — дълъг. Когато завърши курса, щеше да окачи още една диплома на стената.

Още половин година работи усилено в салона като специалист. Беше много горда, че е постигнала целта си. Най-после беше независима. Вече имаше самочувствие в работата. Но нещо ѝ липсваше. Опита се да заживее като всеки друг обикновен гражданин на градчето. Гусбърг, мислеше си Ники, не е нито по-добър, нито по-лош от всеки друг малък град, обаче се чувстваше неудовлетворена. Един ден с изненада откри, че тук ѝ е скучно.

В Гринидж Вилидж беше копняла за сигурно всекидневие. Сега го имаше, ала май не ѝ харесваше. Липсваше ѝ Ивлин. Понякога дори ѝ липсваше клубът. А най-много ѝ липсваше Джил и тя се опитваше да не мисли за него. Ники беше много дисциплинирана, но това не ѝ се удаде — мислеше за него всеки ден, дори когато всичко останало от авантурата избледня в паметта ѝ и остана като сън.

Не е възможно, казваше си тя. Разбира се, че никога не бе носила палто от бели норки, нито пък беше пътувала с частен самолет. Никога не бе спала в спалня, украсена с пауни със скъпоценни камъни. Не се беше разхождала в красива градина на покрива. Никога не беше обличала венчална рокля на стойност хиляди долари и никога

репортерите не бяха я шпионирали от хеликоптери или от хотелски прозорци. Никога не беше отвлечана. Всичко това бяха просто фантазмагории... Само един мъж, Джил Деспейн, изглеждаше неизбледен и реален, ала за него ѝ напомняха единствено няколко плюшени играчки и една кратка бележка. И избелял албум с изрезки на размазани снимки от клюкарските колонки...

Беше се опитала да излиза с няколко младежи, обаче никого не допусна близо до себе си. Нямаше желание да им обяснява проблемите си. Те бяха, всеки един от тях, сигурни, предсказуеми, обикновени и мили. Тези млади хора също я научиха, че има мъже, на които можеше да се довери. Но не ѝ бяха интересни.

Чудеше се какво ли прави Джил, какви ли рискове е поел пак, какви ли невероятни каскади предприема и дали понякога мисли за нея. Вече не ходеше на кино и избягваше да гледа филми дори по телевизията. Напомняха ѝ за него и я болеше.

Един петък през зимата, повече от година след странния цирк в Лас Вегас, Ники беше останала да затвори магазина. Тъкмо включваше алармената инсталация, когато влезе висок мъж.

— Извинете — започна тя, — затворено е. Ние...

Видя отражението му в огледалната стена и дъхът ѝ спря. Джил! Изглеждаше малко по-възрастен, поотслабнал, тенът му беше потъмен, а косата му — по-дълга. Лицето му беше сериозно, а очите — внимателни. Той не каза нищо, само я гледаше. Ники също го гледаше като омагьосана.

— Виждам, че още опъваш косата си. Ще я пуснеш ли някога?

— Някой ден — отвърна тя, вкопчила се в стъкления тезгях.

— Още криеш истинското си лице... — Неволно Ники докосна напудрената си буза. Все още слой грим я отделяше от света. Предпазваше я да не прилича на Кареса, ала не ѝ позволяваше да прилича и на самата себе си... — Никога ли няма да позволиш на никого да види прекрасното ти лице без грим?

— Може би — промълви Ники, а очите ѝ задържаха погледа му.

— Научих всичко за теб. Получила си приравнителна диплома. Горда ли си?

— Да.

— И си завършила стажа си. Ти наистина работиш и живееш тук, точно както каза. Предполагам, че и с това се гордееш.

— Да.

Джил огледа магазина одобрително.

— Хубав магазин. Всичко ли ти харесва толкова много, колкото си мислеше? — Очите му се приковаха в нейните и очакваха истината. — Щастлива ли си? Напълно щастлива?

Тя би трябвало да излъже, поне от гордост. Но в този момент беше по-важно да е искрена.

— Не — отговори направо.

Той докосна нежно лицето ѝ, като че можеше да изчезне.

— Как се чувства човек, когато живее сигурно и предсказуемо?

Пръстите му пареха на кожата ѝ като вълшебни огънове.

— Аз... става ми... скучно.

Джил прокара показалец по скулите ѝ, а палецът му проследи линията на брадичката. Кожата ѝ изтръпна от докосването му.

— А какъв е животът без шоупрограми? — попита той меко.

— Не е много вълнуващ. Мисля... че шоубизнесът е в кръвта ми, ала не съм го знаела.

— Обаче си горда, че си независима...

— Да! — повдигна брадичка Ники. — Горда съм.

— Аз също се гордея с теб. Дойдох тук... за да ти се извиня. — Тя премигна от изненада. — Когато те помолих да дойдеш в Калифорния с мен, се получи глупаво, егоистично. Трябваше да зная... че ти беше длъжна да направиш това. Ти трябваше да ми откажеш, за да бъдеш цялостна личност. Независима.

— Да.

— Ще ми простиш ли?

— Разбира се. О, разбира се! — Думите сами изскочиха, беше му простила много отдавна. Не беше ли ѝ спасил живота? — Слушай... — Ники сведе поглед към ръцете си. Все още имаше белег на единия си пръст от онази нощ. — Аз... аз се надявам, че живееш добре. Искам да кажа... не следя много какво става в Холивуд. Не чета вестници...

— Разбирам... — поклати глава той. — Постоянно мисля за теб.

— Аз... също мисля за теб.

— Ти си единственото нещо от цялата безумна история, което ми изглежда истинско.

— Зная — преглътна тя, останала без дъх.

— Снимах се в Амстердам, Ники. Знаеш каква ми е работата. Един ден тук, на следващия — на другия край на света. В Амстердам има един музей. В него има една китайска ваза. Красива вещ. Но е била счупена преди много векове. И все пак, след толкова хиляди години, са успели да я възстановят. Залепили са я със злато, с чисто злато. Гледах я и си мислех за теб, само за теб... — Тя го стрелна, щастлива от присъствието му. Джил обхвана лицето ѝ с ръце. — Животът може да те е счупил. Сигурно те е пречупил. Ала всъщност не е. Ти си залепена със злато. Сама си се поправила и се е получило нещо толкова красиво, че не може да излезе от ума ми. Ти си красива, Ники, и умна, и храбра. Всяка трудност, която ти поставя съдбата, посрещаш смело, сърцато. Ти ме научи, че на този свят има и друг вид смелост. Не можах да те забравя. Опитах се, но след Амстердам разбрах, че те обичам... — Сълзи запариха в очите ѝ. — Сега никакви сълзи! — Целуна я с такава страст, че тя почти припадна от желание. Ръцете му се увиха около нея. Мускулите му бяха твърди, каквито ги помнеше. — Първият път те помолих не както трябваше... — Той я притегли по-близо. — Може би и този път ще те помоля не както трябва. Ники, можеш ли да бъдеш независима заедно с някой друг? Можеш ли да повярваш, че ако двама силни хора се обичат, това не ги прави слаби? Че любовта ги прави дори по-силни?

— Ти беше прав! — Тя сложи ръце на раменете му. — Опитах се да бъда обикновена. Оказа се просто още една маска. Аз съм... различна. И винаги ще бъда такава. Четенето винаги ще ме затруднява. Това не те ли притеснява?

— Да ме притеснява? — Джил я целуна по главата. — Ники, ще бъдем различни заедно. Можеш ли да приемеш моя живот?

Тя сгуши лице в гърдите му, съзнавайки, че разваля грима си. Обаче нямаше нищо против.

— Аз съм създадена за твоя начин на живот. Просто не го знаех. Или не съм искала да го призная.

— Би ли дошла в Калифорния? Дори ако тя е само лъжлив блясък, фалш, риск и всичко е на ужким, като на кино?

— Това, което изпитвам към теб, не е като на кино, а истинско.

Той я целуна пак и десетината огледала в магазина отразиха събитието. Истинският Джил целуна истинската Ники, а тя отвърна на целувката му.

— Би ли станала пак булка, но истинска? Без пауни, хеликоптери и охрана?

— О, разбира се! — Ники вдигна устни към него. — Да, да!

ЕПИЛОГ

Той работеше във филмова продукция в Ню Ингленд и се снимаше във Върмонт. Ожениха се наблизко в малък град, потънал в сняг, тих и старомоден. Джил се шегуваше, че прилича на изглед от коледна картичка. Но Ники го беше избрала не заради красотата му, а заради името му, Форевър — да бъде символ на любовта им. Джил беше трогнат от нейната сантименталност.

Избраха най-малката в най-стара църква на края на града, сгушена под вековни борове в полите на снежна планина. Ожениха се в неделя вечерта. Свещеникът, преподобният Албърт Харпър, беше пълничък мъж с розови бузи и оредяла коса. Църквата, украсена за Коледа с елхови клонки, ухаеше на бор и на восък от горящите свещи около олтара. Церемонията беше скромна и интимна. Навън снегът падаше бавно, на големи парцали и вечерната светлина се отразяваше меко от недокоснатата белота. Ники беше с костюм от кремава коприна и държеше малък букет от бледорозови и бели рози.

— Да — каза тя със светещи очи.

Джил сложи златна халка на пръста ѝ и се наведе да целуне. Свещеникът и съпругата му се усмихваха. Колко е хубаво, мислеха си те, че тези младежи са решили да направят сватбата си старомодна и простичка. Гледаха Джил и Ники доволни и горди, че женитби в градчето им Форевър, макар и обикновени, почти по домашному празнувани, бяха стабилни, естествени и щастливи завинаги.

— Завинаги — прошепна Джил до устните ѝ.

— Завинаги — повтори Ники, а той запечата думата ѝ с целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.